

LAURA BRID

*Un gentleman
din sud*

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Exasperată, Giliane Killmartin oftă și-și bagă sub pălăria cu boruri largi o șuviță din părul blond și des, care se tot încăpățâna să-i scape pe frunte. Îi era cald, era obosită și, pentru prima dată în viața ei, ezita. Cărăruia noroioasă care se întindea între ea și mlaștină îi va suporta greutatea?

— N-a fost o idee prea grozavă, bombăni ea trecându-și limba peste buzele crăpate.

În calitate de reporter se găsea adeseori în locuri ciudate, dar de obicei era mai bine pregătită. În drum spre New Orleans, îi venise brusc ideea să se oprească la Bayon Lafarge, un cătun situat în mijlocul mlaștinilor, pentru a cere informații despre drumul spre insula Escudier.

Privi peste umăr șirul de colibe aflate pe digul de la Bayon Lafarge, la vreo cinci sute de metri de locul unde se afla ea acum. Umbra primitoare a sălciilor forma un contrast tentant cu zăpușeala sufocantă a mlaștinii.

Enervată de a se găsi într-o asemenea postură neplăcută, ea se întoarse la „insuliță“, o ridicătură de sare care semăna cu o salatiere răsturnată.

Să se tot întrebe dacă n-o să se scufunde cu cărare cu tot n-o ajuta la nimic, își spuse ea în cele din urmă. Așa că părăsi mătura acoperită cu iarbă pe care se urcase, pentru a încerca suprafața noroioasă cu vârful piciorului. Aceasta semăna mai degrabă cu o supă.

– Aahh! urlă ea înfundându-se până la genunchi în măr.

Pierzându-și echilibrul, se clătină periculos, agățându-se inutil de aparatele de fotografiat și de casetofon. Pălăria ei cu boruri largi, acea panama care o costase 500 de franci, își luă zborul și ateriză pe suprafața mlăștinoasă, eliberând astfel o cascadă de păr blond cenușiu.

De cinci minute, stând în picioare într-o barcă ascunsă în spatele unui tufiș, un bărbat o privea zâmbind pe Giliane, studiindu-i sandalele ușoare, cămașa și bermudele kaki ieșite din mâinile unui croitor de lux, și tot echipamentul agățat de gâtul ei. Cine putea să fie această femeie? O vânzătoare de aparate foto sau un manechin? Și ce naiba căuta ea aici?

Fără pălăria aceea nepotrivită, nu mai părea atât de ridicolă. Chipul ei încadrat de plete blonde îl tulbură fără voia lui.

„Doamne! Cât e de frumoasă!“ gândi el.

Ochii ei albaștri și pomeții ridicați o făceau să semene cu o prințesă slavă, a cărei aroganță se părea că o și are. Ar fi putut jura că e mai degrabă furioasă decât speriată de poziția ei, chiar dacă risca să devină alarmantă.

– Ce naiba! explodă ea.

Ridică brațele balansându-le ca să-și recapete echilibrul. Când se răsuca dădu cu ochii de bărbatul care stătea nemișcat, sprijinit într-o vâslă; chipul lui rămăsese impasibil.

– Ce... ce...? se minună ea, holbând ochii la el.

Era real? S-ar fi zis că e imaginea unuia din primii locuitori ai acestor locuri. Un pionier în floarea vârstei, mai voinic decât majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea. Dacă nu l-ar fi auzit pufnind în răs, l-ar fi crezut un produs al imaginației ei.

Cu torsul gol, el purta o slopetă decolorată și o pălărie turtită din fetru. Mușchii brațelor ieșeau în relief și umerii lui aveau cel puțin un metru lățime. O buclă șatenă, nedisciplinată, îi cădea pe fruntea înaltă. Chipul lui era mândru, nasul drept și maxilarele puternice. Niciodată, dar absolut niciodată, Giliane nu mai întâlnise un bărbat atât de frumos.

Un vârtej de noroi se formase în jurul picioarelor ei. Giliane se indignă.

– Hei, nu mă ajuți? Unde au dispărut acei gentlemen din Sud, despre care mi s-a vorbit atât?

Vocea ei puțin răgușită era și seducătoare dar și poruncitoare.

„În mod sigur e nevoie de mai mult decât de o baie în noroi ca s-o demontezi pe prințesa“ gândi el.

Fără să se grăbească, el mânuie vâsla, se apropie de ea și-i întinse mâna. Atingând-o, simți instinctiv că trebuie să se ferească de ea.

– Cea mai mare parte a gentlemanilor din Sud au optzeci de ani sau chiar mai mult. Și ei nu se află niciodată acolo unde ai nevoie de ei, îi replică el grav și tărăganat.

Ușurată, Giliane se prinse de mâna lui mare și-și dădu seama de forța lui când el o săltă peste marginea bărcii fără nici un efort. Cu un plescăit, noroiul vâscos îi dădu drumul. Roșie, cu răsuflarea tăiată, tânăra se trânti pe fundul bărcii și apoi își privi salvatorul, plină de curiozitate. În calitatea ei de ziaristă știa să citească pe fețele oamenilor, dar niciodată nu văzuse un chip mai închis. Fără îndoială că se întreba ce căuta ea acolo, dar niciodată nu-i va pune această întrebare.

Abandonând aerul furios și înțepat, ea zâmbi și avu satisfacția să zărească un fulger de surpriză trecând prin ochii lui căprui.

– Mulțumesc, rosti ea. N-am apreciat niciodată bălăceala prin noroi.

– La dispoziția ta... Cu plăcere.

– O să-mi verific mai întâi materialele. Sunt bună de bătut dacă am spart ceva, reluă ea trecându-și peste cap curelele aparatelor.

Fără să-i răspundă, bărbatul o privi cum se așază turcește, fără să-i pese că-și murdărește bermudele de noroi.

Giliane s-ar fi putut întreba dacă se afla în siguranță în compania acestui misterios necunoscut musculos, dar ideea aceasta nici măcar nu-i trecu prin minte. Ochii lui îi inspirau încredere. Dar nu era prea vorbăreț. Iar meseria ei era aceea de a-i face să vorbească pe oameni, ca să nu zică să-i tragă de limbă. Bărbatul acesta o fascina. Și o să-l facă ea să-și dezlege limba.

Degetele ei subțiri, cu unghiile nelăcuite, pipăiră cu pricepere butoanele și lentilele. Negăsind nimic în neregulă, constată ușurată:

– Se pare că n-am avut pagube. Ai ceva de băut?
Scoțând un termos din sacul de pânză, el i-l întinse.

– Citronadă, se mulțumi să-i răspundă.

Ea duse cu lăcomie termosul la gură și abia se abținu să nu bea tot. Măcar atâta obraz avea... să-i mai lase și lui puțin. Înșurubând la loc capacul, oftă mulțumită.

– Mulțumesc. A fost delicios, spuse ea cu sinceritate, în timp ce-l privea punând la loc termosul în sacul pe care-l ținea în echilibru între cizmele grosolane.

„Așa ceva ar fi trebuit să încalț într-un asemenea loc, gândi ea, în locul sandalelor astea caraghioase.“

– Te întrebi probabil ce caut aici, reluă ea cu voce tare.

– E o zi frumoasă pentru plimbare.

Și rânji destul de puțin distins.

Reacția pe care o provocă în ea acest așa-zis zâmbet o surprinse pe tânăra femeie. Pentru a-și găsi o preocupare, își scoase una din sandale pe care o lovi de câteva ori de marginea bărcii.

– A fost o idee trăsnită. Impulsivitatea e unul din marile mele defecte. M-am mai ars totuși și altă dată. De două ori am fost concediată pentru că mi-am urmat impulsurile în loc de instrucțiunile șefilor mei. O dată mi-am rupt piciorul sărind într-o apă de șaizeci de centimetri pentru a salva un copilăș care, de fapt, nu făcea decât să se distreze.

Râsetele lor răsunară deodată.

– S-ar zice că ai avea nevoie de un tutore!

– Sau de un înger păzitor. Dar astăzi mi-am găsit unul, replică ea, zâmbindu-i cu recunoștință.

– Caută în altă parte. Eu nu sunt bun de așa ceva.

„Poate că nu, gândi ea studiindu-i chipul întunecat. Integru, în mod sigur, dar angelic?“

– Păcat, murmură ea.

– Să te vânturi într-un loc necunoscut plin de șerpi, e mai degrabă un impuls ciudat dar și periculos.

– Oh, dar am fost îndrumată pe aici! Cineva, la Bayou Lafarge, mi-a spus că pot ajunge la insula Escudier traversând mlaștina.

Elliot Escudier vâsli spre pălăria care plutea nu departe de ei. Ochiul lui strălucea când se aplecă s-o recupereze.

– Pe aici, oamenii au un simț al umorului puțin mai bizar.

– Deci nu-i adevărat?

– Ba da, dar cu condiția să știi să zbori sau să mergi pe apă, mormăi el întinzându-i pălăria.

– Nu prea sunt iubiți străinii pe aici, nu-i așa?

– Asta depinde de ceea ce doresc.

– Mă numesc Giliane Killmartin, declară ea imediat întinzându-i mâna, pe care el se mulțumi s-o strângă, fără să se recomande însă.

Pentru o clipă, ea crezu că bărbatul i-a recunoscut numele.

„E o tâmpenie, doar nu sunt atât de cunoscută“ își spuse ea înainte de a continua:

– Sunt ziaristă și vreau să scriu un articol despre mlaștini.

Nici un răspuns nu se făcu auzit. O privire lipsită de orice expresie se opri asupra ei.

Dar mintea lui lucra. Giliane Killmartin! El care o considerase mai degrabă ridicolă o califica acum drept pericu-

loasă și seducătoare. Îi recunoscuse numele, dar se temea mai mult decât orice de turiștii pe care-i putea atrage pe acolo prin articolele ei.

– De ce vrei să scrii despre această regiune? o întrebă el cu amabilitate.

Fără îndoială că se înșelase când i se păruse că-l vede ezitând. Părea mai amical acum, dar accentul lui din Sud era mai pronunțat.

– E frumos și nu există nici picior de om pe o rază de nu știu câți kilometri. Știi cât ar da cea mai mare parte dintre orașeni pentru această liniște?

Dând din cap, ca și cum o înțelegea, el o studia.

Mirată de ceea ce simțea ea însăși, Giliane făcu același lucru. Datorită staturii lui înalte și puternice, s-ar fi zis că el nu se temea de nimic și că n-ar cere niciodată ajutorul unei alte persoane. Singurul lucru care șoca la el, era vidul din privirea lui. S-ar fi putut zice că privea prin ea.

– Te-ar deranja dacă te-aș prinde într-o fotografie?

– Nu. Nu m-ar deranja.

– Nu așa. Fii mai natural, îi spuse ea, când îl văzu pozând cu un picior pe prova bărcii, cu genunchiul îndoit și torsul bombat.

– E mai bine așa?

Ea făcu repede fotografia. Întâlnirea cu un adevărat locuitor al mlaștinilor ar constitui un subiect mult mai interesant pentru articolul ei decât descrierea minelor de sare din insula Escudier, pe care o mai făcuseră și alții până la ea. Chipul ei strălucea de bucurie.

– Cum te numești?

– Elliot, răspunse el cu un accent local.

„O să facă apropierea între mine și insulă și o să-mi descopere identitatea?” se întrebă el.

– E un nume destul de comun prin partea locului, spuse ea imediat, convinsă că era vorba despre numele lui de familie. Ei bine, vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

– Cu plăcere.

„Poate că voi putea face în așa fel încât articolul ei să descurajeze eventualii vizitatori” își spuse el.

– Pentru început, spuse ea apăsând pe butonul casetofonului, cum s-ar putea deplasa turiștii prin mlaștini?

– S-ar putea ca pescarii să accepte să-i conducă, dar nu trebuie să fie prea sensibili la vederea șobolanilor noștri și a găleților pline cu crabi. Șobolanii sângerează și crabii miros groaznic, dar când ești obișnuit cu asta, merge.

– Nu se poate închiria un vas?

Cu ochii fixați pe luciul apei, el manevră vâsla.

– După câte știu eu, nu, mormăi el.

– Înțeleg. Și unde se poate locui?

– Există un hotel la vreo cincizeci de kilometri de aici. Fiindcă localnicii din Bayou Lafarge nu sunt prea primitivi.

– Dar cu cortul? insistă ea plină de speranță.

– Nu. Prea mulți șerpi și țânțari.

– Și în afară de șerpi și țânțari, care este farmecul acestei regiuni?

– Ei bine, spuse el în timp ce reflecta, vânatul. Iepuri, rațe, crocodili.

– Îți bați joc de mine?

Drept răspuns, el întinse degetul.

Întorcând repede capul, Giliane văzu un șarpe pitit sub o creangă uscată. Ceva mai încolo, un aligator dormea la soare.

– Deci ăsta este răspunsul la întrebările mele, îi spuse ea prinzându-se cu mâinile de marginea bărcii. Tare mi-aș dori să pun mâna pe cel care m-a trimis la plimbare pe aici! Și nu părei deloc îngrijorat adineaori, văzându-mă cum îmi fac numărul de balet acvatic.

Vâslind cu regularitate, el zâmbi.

– Nu mușcă pe sub apă. La fel ca și noi, nu le place să simtă gustul noroiului în gură.

– M-ai liniștit... rosti ea, vexată.

Zâmbetul lui Elliot era la fel de enigmatic ca și cel de pe chipul unui jucător de pocher, dar mult mai seducător totuși. Privirile lor se încrucișară. O fracțiune de secundă, el o privi din cap până-n picioare, înainte de a reveni la ochi.

Giliane își dădu seama că se găsea în compania unui bărbat, și nu a unui ghid turistic. Faptul că-l găsea atrăgător era una, și cu totul altceva era ca el să știe asta.

Se înroși la față, simțindu-se brusc vulnerabilă. Întorcându-și privirea, tânăra încercă să înjghebe o conversație.

– Dacă ai venit să pescuiești, n-ai avut prea mult noroc. Văd că găleata e aproape goală.

– Dar te-am prins pe tine, îi spuse el curios să-i vadă reacția.

– Dar n-o să mă poți avea la cină, replică ea dându-și seama prea târziu de ceea ce spusese.

– Din păcate nu, rosti el satisfăcut.

– Am auzit vorbindu-se că bucătăria locală e nemaipomenită, spuse ea încercând să reia controlul discuției.

„Preferă să ignore atracția pe care o simțim unul față de celălalt! Bine. O să-i povestesc...”

– E bună, reluă el cu voce tare. Evident, nu e ceea ce se mănâncă la restaurant la New Orleans. Ei servesc raci de creșcătorie, de exemplu. Aici se mănâncă cei sălbatici și sunt opăriți fără a-i goli. Multor oameni nu le place gustul măruntaielor.

În timp ce el vorbea, Giliane își revenise și se căznea să arboreze un aer interesat. Nu prea era ceea ce sperase Elliot, așa că acesta insistă:

– Aici hrana e puțin cam prea „autentică” pentru majoritatea turiștilor.

– Eu nu mă adresez majorității turiștilor!

În fața puținului succes înregistrat în încercarea lui de a o dezgusta de această zonă, Elliot se încruntă, continuând să mânuiască vâslele cu regularitate.

– E la fel de ușor precum pare? îl întrebă ea, fascinată de ritmul lent și puternic al mișcărilor lui.

– Nu e greu. Vrei să încerci?

– Nu, mulțumesc! M-am făcut destul de râș pe ziua de azi.

Strigătul ascuțit al unui ragondin* se făcu auzit la câțiva metri de ei.

– Vânați și ragondini? reluă ea discuția pentru a rupe tăcerea prea intimă care se instalase între ei.

– Da, vara. Pe urmă, prindem creveți.

– Și în mlaștină?

* Mamifer rozător, acvatic, a cărui blană este foarte căutată.

- Da, peste tot, cu excepția insulei Escudier.
- De ce?
- Proprietatea aparține firmei Maxicorp, unul din acele mari holdinguri, cred că ai auzit de el.
- Maxicorp! Deci asta era! Eu credeam că e vorba de o afacere de familie.
- Nu, minți el calm. Se folosesc doar de numele bătrânului Escudier pentru publicitatea lor.
- Interesant, șopti ea.

Elliot își plecă puțin capul, încercând să nu pufnească în râs. Când îl ridică, Giliane văzu că ochii lui strălucesc de plăcere.

„Trebuie doar să-l încurajez, ca să înceapă să vorbească“ își spuse ea.

Debitul lui verbal, brusc, îi dădu dreptate. Elliot îi descrie viața locală în cele mai mici amănunte. Pentru ea era o lume idilică, o lume care nu se mai schimbase de o sută de ani.

Cu coatele sprijinite pe genunchi, cu bărbia în palmă, ea îl asculta fascinată, pe jumătate hipnotizată de vocea lui. În prezența lui, se simțea cuprinsă de un sentiment de siguranță pe care-l cunoscuse rareori până în prezent.

Mergeau paralel cu malul și în curând se zări Bayou Lafarge. Cu un suspin, Giliane opri casetofonul.

– O să aștern totul pe hârtie, dar nu știu ce va gândi editorul meu despre asta. Colțul ăsta pierdut de lume este încântător, deși destul de puțin accesibil.

– Păcat, spuse el, cu un regret prefăcut. Mie, adăugă el cu sinceritate, îmi place foarte mult aici.

– Bineînțeles, dacă locuiești aici. Nici eu n-am văzut ceva mai frumos, îl aprobă ea privind umbrele care se jucau pe iarba unduindu-se în bătaia vântului ușor.

Sprijinit în vâslă, el privea peisajul. Cu multă grijă, ea încadră scena cu aparatul și luă o fotografie unde figura și el, undeva într-un colț. Auzind declicul, el se întoarse.

– Ce faci în viață? se interesă ea.

– Puțină vânatoare și puțin pescuit.

– Și ai avut vreodată chef să pleci de aici?

– Niciodată. Când ai crescut în mlaștină, nu vrei și nu poți s-o părăsești, îi explică el cu o voce plină de sinceritate.

Privirile li se încrucișară. O clipă de tăcere se scurse, apoi două, apoi trei. Ceva se petrecea în această barcă. Și Giliane știa că asta nu are nimic de-a face cu ziaristica.

Un mușchi tresări pe obrazul lui Elliot căruia îi venea din ce în ce mai greu să nu-i zâmbească. Încercă să se concentreze asupra motivelor răcelii lui.

Tăcerea fu ruptă de o voce care striga un copil și Giliane îi trebui un minut să revină din lumea de vis în care fusese plecată.

– Suntem la Bayou Lafarge, remarcă ea fără rost. Eu voiam să merg până la insula Escudier.

– Insula Escudier este într-adevăr pentru turiști, dar trebuie s-o iei pe drum și să te înscrii la intrare pentru vizita prin grădini, sub îndrumarea unui ghid.

– Vizitele cu ghid... nu prea sunt genul meu.

– Ai putea să scrii despre Bayou Lafarge.

Zâmbetul lui șiret indica faptul că menționase satul cu ironie, gândindu-se că nu e destul de bun pentru ea. Dar se înșela.

– Nu sunt sigură că-l voi putea înfățișa la adevărata lui valoare, așa cum ar merita.

Cu ajutorul unei frânghii, el acostă la ceva care seamăna cu un chei și așteaptă ca ea să coboare din barcă. Trebuia *neapărat* ca ea să părăsească mlaștina.

Deși „deghizat“, felul în care-i dăduse papucii nu-i scăpă Giliane.

„Am abuzat destul de timpul lui și, în fond, ce avem în comun?“ gândi ea.

Dar niciodată nu va putea da uitării jumătatea de oră pe care o petrecuseră împreună. De ce să strice totul sperând imposibilul? Giliane își agăță din nou aparatura de gât și-și luă pălăria pe care o privi cu un aer întristat.

– Știi pe cineva care s-ar putea folosi de ea?

– Bineînțeles. O mulțime de oameni ar fi mulțumiți să aibă o asemenea pălărie.

După ce o aruncă pe banchetă, ea se cățăără pe chei apoi îi adresează un surâs pe care el i-l întoarse, cu greutate parcă.

– Îți mulțumesc pentru timpul acordat și deranjul pe care ți l-am pricinuit.

– A fost o plăcere pentru mine, spuse el cu sinceritate.

– O să-ți trimit articolul meu, dacă îmi dai adresa, continuă ea.

– Trimite-l la băcănia din sat. Mi-l dau ei.

Ca să mai tragă de timp, Giliane își aplecă puțin capul spre umăr, continuând:

– Nici măcar nu-ți cunosc prenumele. Aș avea nevoie de el ca să-l menționez în legenda fotografiei.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet amuzat.

– Elliot e prenumele meu. Dar n-ai decât să scrii că e un țăranoi de prin partea locului.

Un locuitor al mlaștinilor, da. Dar nu un țăranoi. Avea replica pe buze când el își îndesă pălăria ei pătată peste a lui și, după ce-i adresă un zâmbet zdrobitor, se îndepărtă cu barca de la chei. Uluitoare era diferența pe care o provoca contracția mușchilor faciali! El se afla deja la cincizeci de metri când Giliane își reveni din surpriză și-i făcu semn cu mâna.

În timp ce mânuia vâslele, Elliot avu tot timpul s-o studieze și să-i aprecieze silueta. Soarele se reflecta în părul ei. Respirația i se accelera și știu că această Killmartin era o primejdie pentru el. Nu-i mai era suficient doar s-o privească...

Din fericire, ea va fi în curând plecată. Și asta era un lucru bun fiindcă, instinctiv, știa că tânăra asta îl putea distruge, asemeni unui uragan.

Când se priviseră, după ce ea făcuse fotografia, fusese gata să-i spună cine era. Siguranța ei și capacitatea de a se autoironiza îl dezarmaseră.

Dar ea reprezenta pentru mlaștină un mare pericol. Dacă articolele ei erau la fel de convingătoare ca persoana, turiștii vor invada locul, distrugând în calea lor fauna și flora.

Aparent, ea înghițise tot ce-i povestise el. În mod sigur nu va mai reveni să dea târcoale pe aici.

Clătinând din cap, el începu să râdă.

„Dacă i-aș putea vedea mutra când o să descopere că mi-am bătut joc de ea!”

Capitolul 2

Mai târziu, Elliot își băgă barca în hangar, alături de o barcă cu motor nou-nouță, înainte să se ducă să-și vadă unchiul, Sully Lejeune.

— Ți-am adus cina, Sully, spuse el punând găleata pe verandă, lângă un bărbat care se legăna pe balansoarul lui.

— Îți mulțumesc mult, Elliot.

Fiindcă aerul acestuia din urmă anunța că avea ceva de povestit, Sully îl privi nerăbdător.

Elliot se așează și se uită zâmbind la bătrân, ghicindu-i nerăbdarea.

— Azi am văzut un lucru rar în mlaștină. O ființă umană, cred că de genul feminin...

— Aha, da?

— Aș fi dorit s-o vezi și tu, Sully. Părea venită direct de la Hollywood, cu ținuta ei șic, plină de flecuștețe, cu părul blond și o piele alb-lăptoasă ca porțelanul. Am luat-o la început drept Fata Morgana!

– Ce spectacol! Și pe urmă? îl grăbi, mort de curiozitate, Sully.
– Și atunci ea a pășit drept spre mlaștină, ca și cum era un trotuar, a intrat până la genunchi în noroi și m-a chemat în ajutor.

Dându-și capul pe spate, izbucni într-un râs vesel, lucru care i se întâmpla foarte rar.

– Și? Și tu ce-ai făcut? se interesă Sully ridicându-și de pe fruntea ridată pălăria de care nu se despărțea niciodată.

– Nimic. M-am comportat ca un gentleman perfect. Am salvat-o pe tânăra care s-a dovedit a fi o celebră ziaristă, am dus-o să viziteze mlaștina dându-i explicațiile de rigoare. Așa că acum are o groază de informații inedite pentru articolul ei.

Strâmbându-se, Sully îl privi pe tânărul care, în mare parte, era și „opera“ lui, fiindcă îl crescuse de mic.

– Probabil că era frumoasă, nu-i așa?

– Ce te face să crezi asta?

Ochii plini de înțelepciune ai lui Sully scânteiară.

– Știi sigur că i-ai turnat o groază de tâmpenii și că nu i-ai fi făcut niciodată o asemenea chestie unei pocitanii. N-ar fi fost frumos din partea ta să-i faci asta.

Bătrânul avea discernământ. Și mai avea și dreptate. Dacă Giliane Killmartin ar fi fost urâtă și nesigură pe ea, ar fi sfătuit-o pe politicoasă să nu trimită turiștii într-un sistem ecologic aflat în pericol. Dar tânăra avea atâta încredere în ea!

– Nu arăta tocmai rău, mărturisi el cu o voce tărăgănată.

O revăzu cu ochii minții, cu surâsul pe buze și picioarele pline de noroi. Niște picioare splendide.

- Și ea știe asta, bombăni el.
„L-a prins în cursă femeia asta“, gândi Sully.
- Ce culoare de ochi spuneai că are? îl întreabă el ca să-și testeze teoria.
- Cenușii, îi răspunse gânditor Elliot. O culoare rece, când nu zâmbeste.
- Încântat, Sully se plesni cu palma peste genunchi.
- Mărturisește! Ți-ar fi plăcut dacă n-ar fi fost ziaristă.
- Nu e genul meu. Și pe urmă, ziaristele deformează întotdeauna ideile care nu încap în două fraze. Simplificarea la extrem e mai rea decât minciuna.
- Poate că ai dreptate.
- O clipă, cei doi bărbați rămaseră tăcuți, privind norii colorați de soarele ce apunea.
- Nu crezi că minciunile tale o pot face să-și piardă slujba? reluă discuția Sully.
- Nu și-a dat seama că sunt niște baliverne, dar o să le verifice înainte de a scrie articolul.
- Sully clătină satisfăcut din cap.
- Și ce-o să faci cu pălăria aia? îl întreabă el ridicându-și ochii spre eleganta panama cocoțată și acum peste pălăria de fetru a lui Elliot.
- Voiam s-o păstrez ca amintire. O vrei?
- Da. Îmi trebuie ani de zile ca să formez o pălărie pe capul meu. Așa că aș face bine să încep imediat.
- Zâmbind, Elliot se ridică și i-o dădu.
- Nu vrei să te ajut să cureți peștele?
- Nu. Tu l-ai pescuit, eu îl curăț!

Sully refuza să se lase plătit pentru faptul că păzea intrarea insulei Escudier. După părerea lui, pensia pe care o primea după o viață întreagă de muncă în minele de sare, era prea de ajuns. Locuia într-una din casele aflate pe marginea drumului care ducea la proprietate și Elliot îi aducea tot ce prindea în mlaștină. Acest aranjament le convenea la amândoi. El îi dădea bărbatului scuza de a petrece cât timp dorea pe mlaștină și bătrânul avea cu ce se hrăni, păstrându-și intactă mândria.

– Schimbă-te înainte ca tatăl tău să te vadă așa, îl sfătui el aruncând o privire critică spre salopetă.

– Știe foarte bine că ies așa.

– A ști și a vedea sunt două lucruri foarte diferite, dragul meu. Tolerezi mult mai bine unele lucruri dacă nu le vezi.

– Fac eu în așa fel încât să nu mă vadă când ajung. Să știi că săptămâna viitoare mă duc la Dallas să verific noile machete publicitare.

– Te mai duci la pescuit înainte de plecare?

– Da, fiindcă pe urmă nu știu când o să mai am timp. Vrei să veghezi asupra tatei în absența mea?

– Știi cu ce ochi mă privește...

– Știu. Dar te respectă.

– Nu. Eu corup tinerețea. Mă învinovățește pentru manierele tale ciudate.

– Poate că așa este, dar se plictisește în fotoliul lui cu rotile. Du-te să faci câteva partide de șah și atunci o să se poată plânge de toate nemulțumirile pe care le-a adunat. Ești singurul de pe insulă care-i poate rezista. Și lui îi place asta.

- Și tu îi rezști.
- Da, dar asta nu-i place. Pe curând, îi spuse el îndepărtându-se. Și nu te încrede în ziaristă. Poate că o să vrea să-și recupereze pălăria.

*

* *

În camera ei de hotel care mirosea a mucegai, Giliane mușca vârful creionului în timp ce examina fotografiile lui Elliot Escudier. Nerăbdătoare să vadă rezultatul, ea dusese filmul la un fotograf care developa într-o oră și pusese la poștă negativele pe adresa ziarului ei.

Cea luată la Bayou Lafarge înfățișa un peisaj cu culori splendide, dar Elliot nu era decât o siluetă întunecată. Cealaltă era mai bună. Brațele lui musculoase și dinții albi ieșeau în evidență, în timp ce poza în fața bărcii.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Era greu să întâlnești perfecțiunea și ei i se întâmplase asta pe o mlaștină, într-o barcă. Fiindcă Elliot era însăși întruchiparea perfecțiunii masculine. Scuturând din cap, încercă să se concentreze și începu să scrie.

„Luați-vă cremele și spray-urile împotriva tăntarilor, întreaga energie de care dispuneți plus simțul umorului și veniți cu orice preț să descoperiți mlaștina din sudul Louisianei. Grațioasă ca un balet este mișcarea firească a unui localnic care vâslește în barca tradițională cu fundul plat...”

*

*

*

Peste două ore, scotea din mașina de scris ultima coală și recitea textul, făcând ici și colo câteva corecturi.

„Hmm. Sunt mai lirică decât de obicei. Sau poate chiar prea lirică? Nu, locul o cere“ gândi ea.

Întinzând mâna spre telefon, formă un număr și așteptă. Întâi se auzi o lătrătură, apoi o voce spuse:

– Alo?

– Jack, eram sigură că te găsesc acolo. Când mai apuci să și dormi?

Râsul grav al redactorului șef de la New York Herald îi răsună în ureche.

– Bună, draga mea. Dorm de-a-n picioarele. Ai ceva pentru mine? Ți-am păstrat un loc.

– N-am încă nimic despre New Orleans, dar am altceva să-ți propun. Va trebui să verific faptele dar voiam să știu mai întâi dacă te interesează.

– Citește-mi. Dacă e destul de „tare“, o să verific de aici și îl dau mâine la tipărit.

– Ne-am înțeles, răspunse ea veselă. Conectează-ți casetofonul!

După cinci minute de lectură, un mormăit prea bine cunoscut, al cărui sens era clar, o întrerupse în mijlocul unei fraze despre pericolele pe care le reprezenta fauna mlaștinii.

– Ce-ai spus, Jack? se miră ea.
– Ar fi trebuit să verifici înainte să te apuci de scris, bombăni el. De obicei nu iei de bun tot ce ți se povestește.

Giliane protestă uimită:

– Am aflat totul de la un localnic care și-a petrecut toată viața în mlaștini. Nici nu știe să mintă.

– Minciuna e un lucru instinctiv. Băiețelul meu, care are numai trei ani, te poate face să crezi indiferent ce, numai uitându-se la tine cu ochii lui mari și nevinovați.

Complet aiurită, tânăra șopti:

– Nu-mi vine să cred...

– Lasă-mă să ghicesc, o întrerupse el cinic. Tipul e foarte înalt, are ochi albaștri, niște dinți sclipitori de alb, o statură impunătoare...

– În sfârșit, Jack, ce te face să crezi că m-a dus de nas?

– Ascultă, draga mea. Ragondinii sunt animale nocturne, creveții se pescuiesc vara și așa mai departe. Dar să-ți dau lovitura finală: Maxicorp nu posedă insula Escudier! Familia Escudier se cramponează de ea de mai mult de o sută de ani. Giliane, presupunând că adoratorul tău necunoscut a fost sincer dar prost informat, cum se face că n-ai verificat nimic din ce ți-a spus?

– Habar n-am, șopti ea, cu mâna crispată pe receptor.

De fapt, știa. În timpul acelei jumătăți de oră petrecute pe mlaștină, domnul Elliot „Țărănoiul“ i-ar fi putut vinde orice, inclusiv turnul Eiffel.

Îl auzi oftând pe Jack.

– Nu știu, Jack, spuse ea cu o voce pierită. Poate că nu sunt la înălțime.

– Nu fi proastă! exclamă Jack nerăbdător. Ascultă, reluă el după o pauză. De ce nu-ți iei un concediu? N-ai avut un an ușor.

Giliane avea oroare de mila cuiva. Se crispă.

– N-a fost așa de rău, îi spuse ea în defensivă.

– Asta să le-o spui la alții, la mine nu ține. Știi ce însemna pentru tine tatăl tău.

Cuprinsă de durere, Giliane închise ochii. Tatăl ei îi va lipsi mereu?

Revenindu-și, deschise ochii.

– Oricum, Jack, sunt de neiertat.

– Dar știu că niciodată, dar absolut niciodată, nu te vei mai lua în articolele tale după gura lumii. Și pe urmă, ai scris și niște lucruri frumoase, dacă nu ținem seama de descrierea apusului și a pirogii. Nu ți-ai pierdut mâna ci... doar capul.

Cum nu se auzea nici un răspuns, el o înțepă.

– Ești prea distrusă ca să mă dai dracului?

– Du-te dracului, Jack, spuse ea pe un ton obosit.

– Așa da, te recunosc. Totul va fi în regulă. Pa, scumpo!

Giliane închise telefonul, simțindu-se la pământ. Meritase toate criticile lui Jack și chiar mai mult încă. Cum de putuse fi atât de proastă?

Sensibilitate, naivitate, credulitate, amatorism... Într-un singur articol, ea comisese toate greșelile profesiei.

Poate că, la urma urmei, moartea tatălui ei îi afectase munca mai mult decât crezuse. Gândul îi zbură spre el. Îl

revedea tânăr, cu părul ciufulit de vânt. Întotdeauna fusese vânt. Aeroporturile și porturile erau locuri unde bătea mereu vântul și Randall Killmartin era întotdeauna pe picior de plecare. Meseria lui de expert la Ministerul de Interne îl făcea să fie mereu pe drumuri... la fel cum și Giliane călătorea mereu.

Mama ei murise la naștere, așa că ea crescuse prin internate și hoteluri. Își adora tatăl și ea era sufletul lui. Și împreună erau fericiți.

De când tatăl ei fusese ucis în Orientul Mijlociu, tânăra se aruncase cu capul înainte în muncă. Dar sentimentele ei unde erau?

Privirea i se opri pe birou. Zări fotografia lui Elliot. Strângând din buze, o luă s-o studieze. Surâsul lui i se păru de data asta ironic. Cum de nu-și dăduse seama ce fel de om era?

De obicei, înțelegea de glumă. Dar acum se simțea trădată, umilită de acest țărănoi. Tipii ăștia aveau un simț ciudat al umorului...

Puse la loc fotografia pe masă. Îi promisese lui Elliot să-i trimită ceva pentru osteneala lui. Ei bine, acel „ceva“ o să i-l dea ea personal. Ochii i se îngustară, nările îi fremătară.

„Da, se hotărî ea. Măine. Și o să vadă el!“

Capitolul 3

Giliane așteaptă două zile pe limba de pământ tare care separa Bayou Lafarge de întinderea mlașoasă care forma o mare parte a mlaștinii. În prima zi, tună și fulgeră, strivind în fiecare clipă câte un țânțar și ștergându-și fruntea de transpirație.

În ziua respectivă pregăti diferite variante ale discursului pe care avea intenția să i-l țină lui Elliot. Dar a doua zi, pe la amiază, atunci când timpul părea că se oprișe în loc, gândurile ei deveniră la fel de leneșe ca apa întunecată a ochiurilor de mlaștină. Așa că fu încântată să vadă apărând de undeva un iepure, care apoi dispăru înfricoșat. La intervale regulate se auzea măcăitul rațelor.

„Nu e de mirare că Elliot e atât de încet în mișcări. Orele durează mai mult timp aici“ gândi ea.

Când în sfârșit își făcu și Elliot apariția, încordarea ei dispăruse. Văzând-o, el încetă să mai vâslească și o privi cu un aer inexpressiv.

– Hei! îl chemă ea, agitându-și brațele.

Nu erau mai mult de cincizeci de metri între ei și ea știa că o văzuse.

– Pe aici! îi indică ea. Am putea schimba un cuvânt?

Dar el nu se grăbi să se apropie. Ce șoc fusese pentru el când o văzuse acolo, părând că se simte în largul ei. În blugi și o bluză de bumbac decolorată, Giliane purta acum o pălărie de pai cu boruri largi pe care ar fi putut s-o cumpere chiar din Bayou Lafarge. Și nu avea aparatele cu ea.

În fața siguranței pe care o afișa și a frumuseții ei, Elliot simți că a primit o lovitură sub centură. Ce mai voia? În sinea lui, știa că Giliane semăna în jurul ei furtuna, în timp ce el venea în acest loc pentru a căuta pacea.

O ultimă mișcare din vâslă făcu să acosteze barca, în timp ce el o mai studia încă. Giliane avea buzele lui Brigitte Bardot. O frumusețe rece și clasică, dar buze senzuale. N-avea decât să se ducă să facă un film și să-l lase pe el în pace.

Furioasă, Giliane simți că i se înteteau bățile inimii.

„Nu e ceea ce pare să fie, își reaminti ea. Sub aspectul lui demn se ascunde o minte vicleană. Ce păcat!”

Barca se opri în fața ei și Elliot schiță un gest din cap în semn de salut.

– Pot să urc? întrebă Giliane, făcând un semn spre barcă.

– Sigur nu e o idee bună.

„Cum să n-o ating dacă se așază lângă mine?” se neliniști el.

Străina asta arogantă și periculoasă era femeia cea mai atrăgătoare pe care o văzuse vreodată.

Ridicându-și bărbia cu un gest provocator, ea puse un picior în barcă. Aceasta se clătină periculos. Instinctiv, Elliot dădu drumul la vâsle ca s-o prindă de braț, exact la momentul oportun. Pălăria zbură pe luciul lin al apei, în timp ce ea se trezi strânsă la un piept puternic. Această apropiere era mai mult decât putea să suporte Elliot.

Timp de o clipă nesfârșită, o privire cenușie, uluită, se cufundă într-o privire de nepătruns și întunecată. Giliane ar mai fi putut spune *nu* și el și-ar fi revenit.

Strânsoarea brațelor lui se făcu și mai puternică și gura lui coborî spre a ei. Spontan, trupul tinerei femei reacționează. De la început existase o atracție reciprocă între ei, pe care ea o atribuisese forței liniștite pe care o emana persoana lui. Dar acum trebuia să recunoască evidența: era o simplă reacție fizică.

Înclinând capul ea se lipi de el, mâinile îi mângâiară ușor pectoralii, urcând spre umeri. Chiar dacă s-ar fi gândit la rece, tot nu i-ar fi putut rezista. Degetele ei urmau marginile tighelute ale salopetei și se strecurară pe sub țesătura groasă pentru a descoperi părul mătăsos de pe pieptul bărbătesc.

Brațele lui Elliot o strânsură și mai tare, astfel încât trupurile lor deveniseră parcă unul singur. Gura lui deveni mai pretențioasă. O dorință amestecată cu mânia de a nu se putea stăpâni se născu în el.

Un val de căldură străbătu trupul Giliane în timp ce un clopoțel de alarmă îi răsuna în cap. Doamne, ce făcea? Venise să încheie conturile, nu să se mai lase încă o dată prinsă în cursă de acest om al mlaștinilor. Se trase înapoi, gâfâind.

– De asta te-ai întors? o întrebă el înainte ca ea să fi putut scoate vreun sunet.

Acuzația asta nedreaptă o sufocă.

– Nu! exclamă ea împingându-l.

Cu chipul întunecat, el îi dădu drumul.

Ce o făcuse să creadă că el era pasiv? Exista în ființa lui un foc pe care Giliane nu-l mai întâlnise până acum la nici un bărbat. Se înșelase deci și în privința temperamentului și în privința caracterului lui Elliot.

– Nu, repetă Giliane. Deloc.

Elliot își trecu prin păr o mână tremurătoare. Ce se întâmpla cu el? O învinuia pe ea când în fond el era cel vinovat.

– Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut să mă port așa.

– Ai adesea impulsuri de acest gen?

– Nu, nu prea des.

„De fapt, niciodată“, continuă el în gând.

– Te rog, reluă el cu un gest politicoș spre scândura care forma singurul loc de stat jos din barcă. Așază-te!

Giliane își dădu drumul de sus pe scândură, privindu-l cu prudență. Poate că n-ar fi trebuit să se întoarcă.

– Ce pot face pentru tine? se interesă el, impresionat de curajul tinerei femei.

– Nimic, mulțumesc. Ai făcut deja destul.

El ignoră acuzația implicită din cuvintele ei.

– Ai avut noroc că ai scăpat prima oară. Mlaștina nu e pentru oamenii care habar n-au ce au de făcut aici.

– Da, spuse ea îndreptându-și bătaioasă spatele. Să vorbim despre oamenii care știu ce au de făcut. Ar trebui să am un simț al umorului neobișnuit pentru a fi acceptată aici?

- Asta ar ajuta, se strâmbă el.
- Ți s-a părut spiritual să-mi torni o groază de minciuni? Din minut în minut, devenea tot mai evident că nu avea de-a face cu un țăranoi. Mai curând un medic de țară.
- Mai degrabă comic.
- Mie mi se pare demn de dispreț. Din fericire, redactorul meu șef este înțelegător. Mi-aș fi putut pierde slujba.
- Ar fi trebuit să verifici...
- Știu, replică ea, furioasă că el are dreptate. Dar vorbim de un lucru diferit: despre o ființă umană care a jucat un renghi urât unui semen de-al ei.
- Loialitatea ta se manifestă față de patronul tău, sau niște idioți incapabili să aprecieze ceea ce avem aici. A mea se manifestă față de acest loc în care m-am născut.
- Și cine îți dă, mă rog, dreptul să te consideri un Dumnezeu? E superb aici. De ce localnicii să fie singurii care să profite?
- Nu vrem să fim singuri. Dar refuzăm un turism necontrolat. Trebuie să avem grijă dacă vrem ca acest loc să mai existe peste o sută de ani.
- Și presupui că cei care citesc articolele mele sunt incapabili să-ți respecte prețiosul mediu de viață?
- Oamenii care hotărăsc unde să-și petreacă vacanțele citind o publicitate ieftină despre apusuri de soare, nu cred că gândesc prea mult.
- Extrem de ofensată, Giliane izbucni:
- Publicitate! Snob arogant ce ești, ai citit ceva scris de mine?

– Știi și fără să fi citit că articolul tău va fi un pericol pentru această regiune. Cât timp crezi că poți rămâne aici? O săptămână? Ce poți înțelege în atât de puțin timp?

– Am multă intuiție, replică ea.

Elliot se aplecase spre ea pentru a-și susține argumentele. Dar acum se retrăsese dezgustat.

Jignită la culme de expresia lui, Giliane protestă:

– Nu e nevoie să fii născut într-un loc ca să-ți placă. Și mie îmi place regiunea.

Era adevărat. În timpul acestor două zile se îndrăgostise de mlaștină.

– Cunoști tu oare dragostea pe care o poți purta pământului? Ai rămas mai mult de o săptămână într-un loc, anul acesta? Fără distracții, n-ai rezista nici douăzeci și patru de ore aici.

Ochii Giliane se măriră de uimire.

– Nu știi nimic despre mine.

– Dar am citit câte ceva din cele scrise de tine și mi-e suficient.

Frumusețea și relațiile ei o făcuseră celebră printre ziariști. Se vorbea despre ea și în rubrica mondenă, nu numai în rubricile de călătorii.

– Nu e suficient. Asta nu înseamnă nimic, se înfurie ea.

Chiar fără să creadă tot ce citea în ziare, Elliot știa că ea face parte din înalta societate a Washington-ului. Nu fuseseră niciodată prezentați unul altuia și totuși el o văzuse la niște serate. Ce putea ea să știe despre fragilul echilibru ecologic al vieții din mlaștini?

Giliane scutură nerăbdătoare din cap. Niciodată nu se legase nimeni de valoarea ei etică și profesională. Și n-o să-l lase să facă așa ceva pe moralistul ăsta disprețuitor.

– N-am nici un chef să discutăm despre viața mea particulară. Ceea ce mă interesează este să aflu de ce te temi atât de mult de turiști.

– Imaginează-ți că fiecare turist care trece pe aici, aruncă undița cu momeală în apă: cinci familii de pești ar dispărea pe loc. Și nu vrem asta.

Aroganța lui o făcu să se încrunte.

– Vorbești de parcă pământul ăsta ți-ar aparține.

– Aparține familiei mele.

– Dar cine ești? rosti ea, rămânând cu gura căscată.

– Mă numesc Escudier.

Giliane închise ochii, vexată. Câtă umilință! Elliot Escudier era un personaj de talie internațională. Era de asemenea un celebru naturalist și ea îl tratase cu atâta familiaritate. Dacă ar fi putut rămâne așa, cu ochii închiși!

În sfârșit îi deschise, arborând un aer atât de nenorocit încât Elliot nu se putu împiedica s-o întrebe:

– Ce mai e?

– Am trimis filmul la ziarul meu. Vei fi în mod sigur recunoscut și redactorul șef va face un atac.

Elliot începu să râdă încetisor și Giliane surâse o clipă înainte de a se indigna din nou:

– Acum că știi cine ești, mica ta farsă mă calcă și mai mult pe nervi.

– Membrii familiei Escudier sunt considerați niște oameni demni? o întreabă el cu surâsul pe buze.

- Cam așa ceva, recunosc eu.
- Am dezamăgit deja mulți oameni.

Amintirea buzelor lui lipite de ale ei îi reveni brusc și ea îl privi cu intensitate. Amuzat, el îi citi gândurile reflectându-i-se pe chip.

– De ani de zile îmi spun că trebuie să te întâlnesc, reluă ea. Chiar ești cu adevărat Elliot Escudier?

Scoțându-și pălăria, el se înclină în fața ei asemeni unui cavaler medieval.

- Personal, în serviciul dumneavoastră.
- Atunci, pe aici ești considerat un fel de mic zeu.
- Sunt un înger păzitor, afirmă el cu seriozitate.
- În persoană, sublinie ea, dar fără pic de răutate în voce.

Tăcerea se instalează din nou între ei, în timp ce ea privea mlaștina, cu bărbia sprijinită în mâini.

El așteptă răbdător, făcându-i plăcere s-o privească. Pielea ei nu avea nici un cusur și trăsăturile ei erau perfecte. Îl intriga. Era cufundată în gânduri. Își dădea oare seama de efectul pe care-l făcea asupra bărbaților? Era femeia cea mai simplă pe care o întâlnise vreodată, ceea ce era foarte ciudat având în vedere fizicul ei fantastic. Era conștientă de frumusețea ei?

Se lăsa seara. Începuse să se simtă briza și valuri mici se spărgeau de barcă. Elliot își îndesă pălăria pe cap, puse o momeală în undiță și o aruncă, așezându-se mai comod, cu un picior îndoit și unul atârând peste marginea bărcii. Înainte ca marea în creștere să aducă pălăria Giliane, el scosese deja trei pești-pisică. Înșfăcând pălăria, el i-o întinse făcându-i cu ochiul.

– Îți cam bați joc de pălăriile tale!

Fără să-i răspundă, ea o aruncă pe fundul bărcii.

– Ai face mai bine să ți-o pui, chiar dacă s-a udat. Soarele e încă puternic, o sfătui el.

Pălăria era murdară și udă iar părul ei era curat și strălucitor. Giliane îi dădu totuși ascultare.

– O să te gândești că e o remarcă fără rost, dar să știi că înțeleg de ce iubești acest loc. Merită! rosti ea dând cu seriozitate din cap.

Sinceritatea vocii ei îl emoționă. Poate că asta îl făcu să vorbească așa, spre marea lui surpriză:

– Vreau să-ți fac o propunere.

– Ascult, spuse ea distantă.

– O să mă asculți până la capăt fără să începi să strigi?

– Deci asta e părerea pe care ți-ai făcut-o despre mine!

– O să petreci o lună aici, în pavilionul pentru oaspeți, de pe insula Escudier. O să scrii un articol acum, și altul la sfârșitul lunii, apoi o să le compari. Dacă o să cădem împreună de acord că cel de al doilea articol e mai bun decât primul, n-o să mai scrii nimic despre Louisiana. Dacă primul va fi mai bun, îți ofer trei săptămâni de vacanță, unde vrei tu în lumea asta mare, pe socoteala mea.

Cu ochii pe jumătate închiși, el îi pândi reacția.

Giliane îl privi drept în ochi, ținându-se cu mâinile de marginea bărcii, cu spatele arcuit ca o felină.

– Asta-i tot? spuse ea printre dinți.

Privirea ei arunca fulgere.

– Nu. În plus, fără cinema, teatru sau discotecă. Și n-o să pui piciorul într-un oraș cu mai mult de douăzeci de mii de locuitori.

În viața ei, Giliane nu refuzase o provocare. Și o voce mică îi șoptea la ureche că i se oferea ocazia să dovedească, lui dar și ei, că se înșelase în privința ei și că ea putea munci cu seriozitate, așa cum făcuse de altfel întotdeauna.

– Ai terminat? se interesă ea.

– Da, surâse el cu amabilitate. Dar nu te grăbi. Reflectează! E un angajament important.

Toată povestea asta nu era decât o ineptie. Doar nu era să stea ea o lună întreagă în mlaștină! Și nu trebuia să-i dovedească nimic. Își dresе vocea și-și umezi buzele. Dar vorbele prin care trebuia să-l refuze nu-i ieșiră de pe buze.

Ochii ei cenușii îi înfruntară pe ai lui Elliot. Doar nu era să-l lase pe el să aibă ultimul cuvânt!

– Va trebui un aviz de la redacție pentru articole.

– Nici o problemă! Alege pe cine vrei.

– Bine. De acord pentru o lună, spuse ea cu răceală.

El dădu satisfacut din cap, cu o privire triumfătoare.

„Atenție, Elliot Escudier, îl avertiză Giliane în gând. Poate că n-o să mai vezi lumea cu ochelari de cal. Amândoi riscăm și amândoi vom avea ceva de învățat în luna asta“.

Capitolul 4

Peste o oră Giliane privea norul de praf ridicat de mașină, în timp ce Elliot rula pe drumul ce ducea spre insula Escudier. În portbagaj se găseau mașina ei de scris și valiza. Simțea că i se învârtește capul.

Elliot conducea; chipul lui era întunecat.

– Cât praf! remarcă Giliane pentru a întrerupe tăcerea care devenise apăsătoare. Credeam că pe aici plouă mai mult.

– E adevărat, se mulțumi el să-i răspundă scurt.

Deci începuse din nou să fie nesuferit!

– Înțeleg. Faci parte din categoria aceea de oameni care nu pot să conducă și să gândească în același timp.

– Tu ești ziarista, deci tu trebuie să vorbești, spuse el aruncându-i o privire.

– Te înșeli. Când e vorba de hârtie mă folosesc de cuvinte. Cu oamenii mă folosesc de urechile mele. Am un

articol de scris și drumul reprezintă pentru mine o ocazie de aur pentru a smulge informații de la un expert. Vorbește-mi!

– Ce vrei să afli?

– Vorbește-mi despre Escudier, fără să mai revii la aiureala aia cu Maxicorp. Tatăl tău e un nume în comerțul cu sare.

– Da și nu. De când a avut, acum cinci ani, un atac cerebral, nu mai lucrează prea mult dar îi place să fie consultat. Pentru mulți, el mai este încă simbolul firmei noastre fiindcă s-a ocupat de ea foarte mult timp. Și acum chipul lui mai apare pe pachete.

Imaginea îi veni imediat Giliane în minte: apă, o insulă în formă de dom și o figură severă și colțuroasă, inspirând autoritate și integritate.

– Văzându-l, înțelegi că nu e de glumit cu sarea.

Reflecția ei îl făcu să zâmbescă pe Elliot.

– Pe timpul lui, nu era de glumit nici cu munca. Eu încerc să mai slăbesc frâiele, dar mai avem încă multe de făcut pentru a ajunge din urmă restul lumii în unele privințe, cum ar fi participarea muncitorilor la beneficii.

„De ce îi povestea ei toate astea? se întrebă el brusc. Dacă vrea să se informeze, să-mi pună întrebări asupra regiunii. Nu despre tatăl meu și firmă“.

– Și cum de îți faci timp și pentru pescuit?

– Cu greu. Dar asta nu privește articolul. Scrie tot ce dorești despre zonă, dar tot ceea ce privește familia mea și pescuitul este un domeniu interzis.

– Nu scriu niciodată despre neînțelegerile familiale, spuse ea ofensată.

– Confrății tăi sunt în general mai puțin delicăți și discreți.
– Nu-ți prea plac ziariștii.
– Eu mă zbat să apăr un sistem ecologic și o cultură.
Mass-media e dușmanul meu cel mai rău. Din experiența mea știu că ziarele deformează faptele.

– Atunci cum transmiți marelui public informațiile pe care le ai?

– Prin niște obiecte care se numesc cărți.

– Nu toată lumea are cunoștințele suficiente sau timp pentru acest gen de lectură. Și oamenii au dreptul să fie informați.

– Dreptul de a fi indiscreți, vrei să spui. Când tatăl meu a făcut un atac cerebral în fața fotografiilor, ziariștii au fost încântați. Ce drept au avut ei să-l arate pe acest bărbat mândru și impunător, cu limba atârându-i din gură?

Mânia îi schimbase vocea și el îi aruncă o privire plină de aversiune.

– Nu e de mirare că ne urăști.

Din nou el o privi pătrunzător. Pălăria de paie zăcea la picioarele ei. Giliane își strânsese părul într-o coadă de cal, astfel că obrații și decolteul ei se bucurau din plin de bătaia soarelui. Putea să-i displică efectul pe care-l producea asupra lui, dar s-o urască pe ea? Nu.

– Nu te urăsc. Și cred că te-aș și place, dacă n-aș fi obligat să te privesc, spuse el în timp ce ochii lui reveneau la drum.

– Nu ți-a spus nimeni, niciodată, că ai fi mult mai interesant dacă nu ai deschide gura? se înfurie ea.

– Ba da, replică el cu un surâs șiret. Și în Nord, nu te-a învățat nimeni să flirtezi? O fată din Sud ar fi luat asta drept un compliment.

– Un compliment...!

Giliane fu gata să protesteze indignată, când îl văzu uitându-se la ea cu o privire admirativă.

Nu avea nici un rost să pretindă că nu se petrecea nimic între ei. Giliane își feri privirea. Insula îi atrase brusc atenția.

– Dar acolo cresc copaci! exclamă ea. Credeam că sarea împiedică creșterea vegetației, șopti ea mai apoi.

Când se apropiară, Elliot încetini. Câteva metri mai încolo, în fața casei paznicului, el coborî geamul ca să-l salute cu brațul lui bronzat.

– Salutare, Sully, spuse el. E niște pește pentru tine în hangarul cu bărci.

Giliane zări o față ridată și o pălărie care semăna ciudat de mult cu cea pe care i-o lăsase ea lui Elliot. Acesta privea drept în față, cu o umbră de zâmbet pe buze.

– Nu ți-a venit greu să-i găsești un proprietar. Ai pe cineva în vedere pentru cealaltă?

– Păstrează-l! În ritmul ăsta o să-ți vină greu să ți le procuri!

Giliane începu să râdă. Privi peisajul: drumul șerpuia printre două șiruri de stejari sub care se ridicau niște căsuțe. Pe verande, oamenii se legănau în balansoare. Mirosul de bucătărie o făcu să-și dea seama că i s-a făcut foame.

– Cine locuiește aici? se interesă ea.

– Salariații, actuali și foști.

Înainte de a ajunge la clădirea veche din piatră, Elliot viră spre stânga și se opri în fața unei case asemănătoare cu cele pe lângă care trecuseră.

– E frumoasă, spuse Giliane privind locuința ei temporară.

– Desigur că nu e la fel cu cele cu care ești obișnuită, rosti el coborând din mașină, cu valiza ei în mână.

Ea îl urmă, purtând în brațe mașina de scris. Veranda era mobilată încântător, cu masă și scaune din răchită albă. Elliot o invită înăuntru pentru a face turul locuinței, dar ea se opri în prima încăpere și puse mașina de scris pe podea.

Era simplu și elegant, cu pereții albi și dușumeaua din lemn de stejar ceruit. Mobilele din lemn de culoare natur erau tapitate cu un material bej și înveselite de pernuțe în culori vii. Prin ușa deschisă, văzu că bucătăria era echipată cu tot ce trebuia.

Știind că Elliot se aștepta la o remarcă neplăcută, întrebă:

– Și telefonul?

– Lângă pat.

– Și mănânc acolo? spuse ea, făcând un gest spre bucătărie.

– Știi să-ți faci de mâncare?

Ea clătină din cap cu un aer rușinat.

– E la fel ca și cu repararea mașinilor. Nu m-a interesat niciodată.

– Va fi o ocazie bună ca să înveți. Există niște provizii în dulapuri și în congelator. Claire Doucet, menajera noastră, îți va putea da niște sfaturi. Și bineînțeles, nu există televizor.

Simțind că e considerată ca un parazit inutil și răsfățat, fugă să-i vorbească despre lunile pe care le petrecuse în Sahara, în mijlocul unui trib nomad. Dar rezistă acestei tentații.

— Ei, o să meargă? o întrebă el.

În loc să-i dea pe loc răspunsul, ea îl privi provocator. Atmosfera păru să se încarce de animozitate în timp ce se studiau. Un mușchi tresări pe obrazul lui Elliot.

De teamă că se va lăsa absorbită de această magie care apărea de câte ori îl privea, tânăra începu să râdă și se îndreptă spre bucătărie.

— Mor de foame. Tu nu? îl întrebă ea deschizând frigiderul.

— Vrei să-mi pregătești masa? o întrebă el amuzat.

— Pot să prepar ceva ușor. Văd niște bere, vrei o cutie?

— Nu, mulțumesc.

— Eu da, spuse ea revenind în salon cu o cutie în mână.

Așezându-se pe divan, ea își scoase sandalele și-și urcă picioarele pe măsuța joasă. Uluit, Elliot o văzu pe prințesă înghițind câteva guri de bere, apoi scoțând un „ah” de satisfacție.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea.

— Nimic. Numai că timp de o clipă, ai semănat grozav cu Sully, pufni el în râs.

— Ți arăt eu ție, „țărănoiule”, îl amenință ea.

În fața liniilor ferme și delicate ale bărbiei și gâtului ei, el se simți din nou cuprins de dorință. De ce o adusesese pe

insulă? Adevărata primejdie nu era faptul că Giliane era ziaristă, nici că simțea dorința s-o sărute îndată ce se afla la mai puțin de doi metri de ea. Era faptul că nu-i mai venea să plece. Avea chef să se instaleze alături de ea pe divan, să bea o bere și să stea de vorbă.

„N-am dreptul. Eu am obligații față de Adèle“ își spuse el.

– Ești sigur că nu vrei să bei o bere?

– Nu, mulțumesc, îi răspunse el îndreptându-se spre ușă. Mă duc la mine acasă, și te las să te instalezi. Aerul condiționat se reglează din baie. I-am dat eu drumul, așa că în curând va fi răcoare în casă. Dacă ai nevoie de ceva, telefonează sau vino s-o vezi pe Claire. O s-o anunț că locuiești aici.

Elliot cobora treptele verandei când Giliane ieși și se sprijini de tocul ușii.

– O clipă. Am un articol de scris. Va trebui să mă duc în oraș, la o bibliotecă.

– Poți să te duci în oraș împreună cu Claire care pleacă aproape în fiecare zi după cumpărături, dar există o bibliotecă în casă. O să găsești în ea mult mai multe informații despre acest loc decât la New Ibis.

Și, cu un mers hotărât, ajunse la mașină.

„Ca un tigru în lesă“, gândi ea.

Acum știa că, ceea ce luase ea la început drept calm, era de fapt o extraordinară stăpânire de sine.

După ce se urcă în mașină, el își duse mâna la frunte într-un salut ironic.

- Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita.
- N-am văzut sarea în dulap, zâmbi ea.
- Fă săpături, replică el ironic în timp ce demara.

*

* *

Se făcuse seară când Giliane termină să-și despacheteze lucrurile și să exploreze noua ei locuință. După ce își instalează mașina de scris pe masa din salon, pune în ea o coală de hârtie pentru a-și stimula inspirația.

Drept cină se servi cu niște biscuiți și o sticlă de apă minerală pe care le consumă plimbându-se prin casă și memorând priveliștea pe care o oferea fiecare fereastră, înainte de a trage storurile.

Viața era minunată! Nu știai niciodată ce ți se putea întâmpla. Începu să râdă tare gândindu-se la reacția lui Jack. Îi spusese să-și ia câteva zile de concediu, ei bine, uite că o făcuse!

Se dezbracă în baie și se uită în oglindă ca să-și strângă părul în vârful capului. Amintindu-și cum îi privise Elliot buzele, se opri și brațele îi căzură pe lângă corp. Apoi duse mâna la buze. Ce simțise el sărutând-o? Se arătase lacom, nepolitic și senzational. Un val de căldură o străbătu din cap până-n picioare și Giliane simți că i se înmoaie genunchii.

„Ce se întâmplă cu mine?” se întrebă ea, oarecum neliniștită.

Poate că nu va rămâne independentă toată viața...

Mulți bărbați încercaseră să-i spună asta.

– Ești femeie... Ți trebuie un bărbat.

– Ce-mi trebuie?! pufnise ea disprețuitoare, sigură că n-are nevoie de nimeni.

Dar nu-și privise niciodată într-o oglindă trupul zvelt prin ochii altuia, imaginându-și că o gură lacomă...

Cu un răs tremurător, se îndepărtă de oglindă. Toți bărbații din lume erau gata să-i promită marea cu sarea, și ea trebuia să întâlnească unul care s-o disprețuiască, pentru a se simți așa! Scuturând din cap, Giliane dădu drumul la apă ca să umple cada.

– Probabil că am făcut insolație!

Poate din cauza asta puse în cadă ultima rezervă de săruri de baie și-și petrecu o oră întreagă parfumându-se.

*

*

*

Mai târziu, în întuneric, se instalează pe verandă într-un sezlong confortabil. Un aer cald, puțin umed, o înconjură imediat, mult mai de preferat decât confortul artificial al casei.

Din întuneric își făcu apariția un cățel care îi linse cu dragoste mâna.

– Salutare, cățelule! Al cui ești tu? îl întrebă ea scărpinându-l între urechi.

Dar cățelul se mulțumi să dea din coadă și dispăru în noapte.

– Înțeleg. Al tuturor.

Sprijinindu-și capul de spătar, se lăsă în voia nopții. Cântecele privighetorilor se auzea din ce în ce mai puternic. Licuricii străluceau prin întuneric, luminând pentru câteva clipe mici părți din lume. Noaptea de vară din Sud... Există oare ceva mai senzual? Aproape că le uitase.

„Îți mulțumesc, Elliot. Indiferent care dintre noi va câștiga pariul, o să-mi placă grozav să locuiesc aici o lună.“

Ochii ei se îndreptară spre reședința familiei Escudier. Nu exista decât o lumină la intrare și alta undeva sus, la etaj.

Cineva se apropie de fereastră. Elliot. Nu exista nici o umbră de îndoială în privința siluetei cu torsul gol. Giliane îl studie, întrebându-se la ce se uita, imaginându-și că o privea pe ea. Cu un gest violent de nerăbdare, silueta trase perdeaua, mascând lumina de la fereastră.

Capitolul 5

Scârțâitul pe care-l făcea scaunul Giliane de câte ori se legăna, dădea glas nerăbdării ei. Printre tufele de magnolia zărea clădirea enormă unde se prelucra sare, și pe muncitori. Unii erau într-un continuu du-te-vino, alții stăteau la umbră pe bănci. Hohotele lor de râs îi ajungeau din când în când la urechi.

O mulțime de camelii, azalee și hortensii înfloreau pe insulă. Giliane le descoperise în ajun, urmând vizita cu ghid a turiștilor în grădinile însorite, cu fântâni arteziene, și în ochiurile de mlaștină acoperite de nuferi. Niciodată nu văzuse atâtea glicine și bambus, și nici atâtea păsări. Egrete, bătlani, rațe și multe altele pe care nu fusese în stare să le identifice. În zadar sperase că Elliot îi va servi drept ghid sau că măcar o va prezenta ca să ușureze lucrurile. O speranță spulberată de comportarea lui indiferentă.

Verifică ora și realizează că, în curând, cauza stării ei de neli-niște va apărea. Un minut. Două. Elliot trecu printre arbori,

salutând oamenii, schimbând câteva vorbe cu unul și cu altul, râzând la câte o glumă. Mult farmec irosit cu ceilalți, nici un pic pentru ea.

De trei zile, Giliane îl vedea sub înfățișarea lui de patron, dar simțea de fiecare dată același șoc. Astăzi purta o pereche de pantaloni din pânză de culoare havan, o cămașă albă și cravată. O puternică autoritate se degaja din persoana lui.

Elliot se îndrepta spre biroul lui. Cel puțin așa credea ea. În fiecare dimineață sosise la ora opt și jumătate fix și la ora nouă se dădea semnalul și munca începea.

Neîncrezătoare dar și resemnată, tânăra îl văzu dispărând. Ea îi dăduse o ultimă șansă. Se sculă cu un aer hotărât, își luă casetofonul și traversă peluza în direcția grupului cel mai numeros.

Când se apropie, se lăsă tăcerea. Privirile indifferente care o studiau ar fi descurajat pe oricine în afară de Giliane. Surâzând, ea întinse mâna bărbatului care se afla cel mai aproape de ea și salută întregul grup.

– Bună dimineața!

Niște mormăieli politicoase îi răspunseră.

Giliane privi cerul.

– Cred că astăzi o să plouă.

Diverse păreri se făcură auzite.

După ce trecu de aceste preliminarii, ea își aplecă puțin capul.

– Mă întrebam dacă m-ați putea ajuta.

*

* *

Puțin mai târziu, când toți se simțiră în largul lor și deveniră mai comunicativi, ea întrebă:

– Muncitorii firmei Escudier sunt toți de pe aici?

– Da, cea mai mare parte dintre ei, răspunse o tânără. Muncitorii se transmit ca un fel de moștenire, fiindcă procentul șomajului este destul de ridicat în zonă.

– Oamenii preferă să lucreze pe platformele petrolifere, atunci când au posibilitatea?

– Nu, doamnă, spuse un om cu un chip ridat, plin de tristețe. Asta ar însemna să ne părăsim casa și familia. Și nu e bine deloc.

„Familii solide“ gândi ea.

Trecuse mult timp de când nu mai vorbise cu oameni care plasau familia și ținutul natal deasupra salariului și nivelului de trai.

– Dacă domnul Elliot i-ar fi lăsat să foreze aici, ar fi fost mai mult de lucru, se băgă în vorbă un bărbat mai tânăr, cu o față îngustă și încruntată.

– Poate că da, poate că nu, interveni primul, uitându-se urât la el. Domnul Elliot spune că asta ar distruge pescuitul și tot ce e în jurul nostru.

Restul grupului se mulțumea să asculte schimbul de cuvinte. Probabil că erau obișnuiți cu acest gen de discuții. Era vechea contradicție între o generație și alta, între nou și vechi. Iar Elliot se găsea la mijloc. Ei depindeau de el și unii păreau chiar indignați. Giliane se simți plină de compasiune față de el. Elliot era un conservator tânăr și se simțea pe o poziție solitară.

– Chiar există petrol pe insula Escudier? reluă ea.

*

*

*

Zgomotul unor râsete îl atrase pe Elliot la fereastra biroului său. În special al Giliane, fiindcă îi recunoscuse râsul perlat, unic. În fața scenei care i se oferea ochilor, se încruntă. Așezată sub un stejar, în mijlocul unui grup predominant masculin, tânăra femeie semăna cu o floare înconjurată de albine.

Dar unde se credea ea ca să-i distreze astfel pe lucrătorii lui, îmbrăcată doar în șort și tricou?

Zărind casetofonul, fu nevoit să-și schimbe părerea despre ea. Nu și-o imaginase ca pe o ziaristă serioasă ci mai degrabă ca pe o debutantă care descrie peisaje luxuriante de pe balconul hotelului ei. Dar de aici până la a discuta cu niște muncitori necalificați, așa cum făcea ea acum... Trebuia să recunoască faptul că Giliane era un fel de prințesă democrată.

Unul dintre tineri se aplecă zâmbind spre ea. Iritat, Elliot ieși în grabă din biroul lui, fără să fi avut timp să se întrebe ce avea de gând să facă.

Traversând peluza, se alătură grupului.

– Domnișoară Killmartin!

Duritatea tonului îi făcu să întoarcă imediat capul spre el. Încet, Giliane își ridică ochii spre el, încântată de ener-varea lui. Gusta și el puțin din ceea ce îndurase ea câteva zile.

– Da, susură ea.

– Ați putea să vă limitați interviurile la orele de odihnă? Împiedicați buna desfășurare a lucrului.

Surpriza pe care o putea citi pe chipurile oamenilor care o înconjurau o făcu să înțeleagă că el nu reacționa de obicei astfel. Cu un zâmbet ironic, ea se aplecă spre spate, sprijinindu-se în mâini.

– Și ce o să-mi faceți, domnule Escudier, o să mă trimiteți să lucrez în minele de sare?

O persoană mai curajoasă pufni în râs, ceilalți abia își mascară zâmbetele. Ochii lui Elliot se întunecară de mânie.

– E și asta o idee. Vreți să căpătați o experiență personală?

De data asta întreg grupul izbucni în râs.

– N-ar fi rău.

– Ar ieși un articol formidabil, insistă el. „O lună în minele de sare!“

– Vă mulțumesc foarte mult, dar aceste amabile persoane mi-au sugerat niște idei mai bune.

Când Giliane se ridică, ceilalți o imită și un bărbat îi întinse casetofonul.

– Dacă cineva a întârziat la lucru, e numai vina mea, îi spuse ea lui Elliot. Dar credeam că schimbul începe la ora nouă.

În acea clipă se auzi sirena.

– Convorbirea s-a terminat, declară Elliot îndreptându-se spre uzină.

Deci asta fusese tot? Câteva remarci dezagreabile și la revedere. Fără să se gândească, Giliane îi scoase limba.

Muncitorii crezură că se sufocă de uimire. Mai mulți dintre ei se așteptau ca el să se întoarcă și s-o facă praf.

Elliot îi privea imaginea reflectată în geamul biroului său. Văzându-i gestul, schiță un surâs. Drăcoaică mică! Nevoia de a se purta și el ștângărește, nevoie care nu-l mai încercase de ani de zile, îl făcu să se întoarcă și să-i scoată și el limba.

În jurul ei, Giliane simți o ușurare generală. Surprinsă, izbucni în râs. Înainte să intre în clădire, Elliot se întoarse și-i făcu cu ochiul. În momentul în care ea se convinsese că Elliot Escudier e o persoană nesuferită și arogantă, el făcea ceva așa simpatic!

În schimb el n-o mai găsea acum deloc simpatică. Pentru Giliane era clar asta. Dar tot el o invitase să petreacă aici o lună, doar fusese ideea lui. Și avu chef să i-o scoată pe nas.

Intrând în uzină în urma lucrătorilor, Giliane se prezentă la biroul unei secretare cu un aer îngrijorat. Cu cel mai amabil zâmbet, Giliane i se adresă:

– Bună dimineața. Aș dori să-mi stabiliți o întâlnire cu domnul Escudier. De afaceri, bineînțeles.

În spatele femeii, ușa biroului era întredeschisă, așa că era sigură că fusese auzită.

– Eu... îngăimă secretara, nu știu... să văd...

Se prefăcu ocupată cu consultarea unei agende.

– Domnul are un program foarte încărcat astăzi, poate altă dată... Despre ce afacere este vorba?

Se auziră pași. Elliot deschise larg ușa biroului.

– Intrați. Domnișoară McGee, vă rog să-mi preluați mesajele telefonice.

Trecând prin fața lui, Giliane îi adresează un zâmbet seducător. În timp ce el închidea ușa, tânăra aruncă o privire în jurul ei. Biroul nu avea nimic original, cu mobilierul lui metalic. De perete era agățat calendarul unei fabrici locale de cherestea.

După ce-și termină inspecția, îndreaptă spre Elliot ochiul ei de ziaristă. El își suflecuse mânecile și-și slăbise nodul de la cravată. Albul cămășii făcea ca pieptul și umerii să pară și mai lați.

– Ei bine? întrebă el știind că fusese disecat și catalogat.

Cu un aer de cunoscător, o privi așezându-se picior peste picior. Doamne, ce picioare frumoase avea!

Giliane se simți cuprinsă de un val de căldură. Cum o putea provoca el doar cu o singură privire?

– Stai jos, îi ordonă ea, arătându-i cu un gest hotărât fotoliul lui.

– Mulțumesc, spuse el dându-i ascultare.

Încântați de schimbul de replici, își zâmbiră.

– Ce pot să fac pentru tine, Giliane?

– Nu vrei să mă însoțești câteva zile? spuse ea cu o dezinvoltură pe care n-o simțea deloc.

Sprrijinindu-se de spătarul fotoliului său, Elliot o studie fără să-i răspundă, puțin speriat. N-ar putea sta cu ea mai mult de cinci minute fără să-i răspundă la întrebări... sau să-i pună unele despre niște probleme care nu erau treaba lui.

– De ce, ai nevoie de un valet? îi răspunse el din instinct de apărare.

– Trebuie să găsesc un mijloc de a mă apropia de oameni și locuri. Regiunea mă interesează, nu persoana ta.

„Pentru că, adăugă ea în gând, nu poți fi drăguț cu mine mai mult de două minute.“

– Regiunea? Pentru moment pari să te concentrezi asupra afacerilor mele. Și asta nu face parte din aranjamentul nostru.

Giliane oftă. Ar fi trebuit să-și închipuie că el n-o să devină brusc serviabil și simpatic.

– E nevoie de multe ore pentru a părăsi insula, reluă ea pe un ton indiferent. Eu n-am nici o mașină nici barcă cu motor și nici nu pot să închiriez, fiindcă așa ceva nu se face în orașele cu mai puțin de douăzeci de mii de locuitori.

În timp ce o asculta, Elliot se gândea că sâni ei erau rotunzi și frumoși, iar talia atât de subțire încât ar fi putut-o cuprinde între palme.

Brusc, se redresă în fotoliul lui.

– Recunosc asta. Din nefericire, nu am o mașină pe care să ți-o pot împrumuta. Dar revino mâine. O să te prezint unor oameni care te pot ajuta. Până atunci, du-te la casa paznicului spre sfârșitul după-amiezii și spune-i lui Sully că eu te-am trimis. Familia lui locuiește în Louisiana de multe generații și este omul cel mai înțelept pe care-l cunosc. Dacă o să stai mai mult de vorbă cu el, vei putea scrie chiar și o carte. Dar pune-i întrebări despre regiune, nu despre familia Escudier, de acord?

– Nu cred că cele două pot fi separate, dar n-o să fac un scop în sine din asta. Să știi că sunt întotdeauna în căutarea unor personaje interesante. Un tânăr ursuz reprezintă o noutate.

– Nu sunt tânăr decât în raport cu tatăl meu. Și mi-am câștigat dreptul să fiu ursuz, răspunse el la sarcasmul ei.

Ea zâmbi, dădu din cap și se îndreptă spre ușă. Ridicându-se ca s-o însoțească, Elliot nu-și putu lua ochii de la pieptul și picioarele ei. Nu va fi ușor să se întoarcă la lucru.

– Altceva, spuse el, cu mâna pe clanța ușii.

– Da?

– Îmbracă-te. Așa cum ești acum, vei avea parte mai mult de necazuri decât de informații.

Ea îl privi imediat. Doar purta un tricou fără mâneci, ce naiba?

– Despre ce vorbești? Cel puțin jumătate din femeile pe care le-am văzut pe peluză purtau asemenea tricouri.

– Nu critic îmbrăcămintea ci efectul produs.

– Nu mi s-a părut că a șocat pe cineva. Nu crezi că ești cam susceptibil?

– Nu cred, replică el cu răceală. Dar tu nu semeni cu celelalte femei.

– Și cu cine semăn, mă rog? îl întrebă ea, simțind un mic fior de frică.

Aplecându-se, el își sprijini mâinile de ușă, de o parte și de cealaltă a corpului ei.

– Ți place să riști, nu-i așa? îi șopti el.

Răsuflarea lui îi mângâie fața. Cu inima bătând nebunește, Giliane îi privi gura fermă. Ar fi trebuit să plece imediat, dar, din păcate, mai voia să simtă o dată gura asta lipită de a ei.

Buzele i se îndredeschiseră, dar în acel moment răsună soneria telefonului și amândoi înghețară. Probabil că secretara uitase de instrucțiunile primite sau decisese, cu de la sine putere, că patronul ei își petrecuse destul timp cu această femeie. Elliot se încruntă, ezitând să răspundă. Dar în cele din urmă se hotărî și se îndreptă spre biroul lui pentru a ridica receptorul.

– Elliot Escudier. Da, J.J., ce mai faci?

Giliane nu se mișcase. Când el își agită degetele într-un semn ironic de adio, ea se simți ca o caraghioasă și ieși.

Se duse direct acasă și se trânti supărată pe un scaun.

Ce se întâmpla cu ea? Ea era o fire sociabilă și echilibrată. Atunci de ce ajungea în halul ăsta de câte ori se găsea în prezența lui?

Fără îndoială că s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi știut că Elliot, după ce închisese telefonul, privise îndelung ușa de care se sprijinise ea, apoi aruncase cu năduf creionul pe jos.

Capitolul 6

În ciuda eforturilor făcute pentru a se concentra asupra unui articol scris de Elliot despre reproducerea ragon-dinilor, Giliane părea mai interesată de bibliotecă. Cu plafonul înalt, cu lemnăria de acaju, plină de cărți, mirosea a piele, lemn și ceară.

Dacă biroul lui Elliot nu era frumos, aici eleganța era stăpână.

Când ușa dublă se deschise, Giliane tocmai reușise să mai adauge două sau trei rânduri la articolul ei. În cadrul ușii apărură un bărbat cu părul argintiu, cu un chip îndurerat și un corp slab și gârbovit. Acesta apăsă pe un buton și scaunul rulant înaintă silențios. Văzând-o pe Giliane, bărbatul se opri apoi își relua înaintarea în direcția ei.

— Bună ziua, spuse el. Presupun că sunteți de la Copreca.

— Iertați-mă, dar nu știu ce înseamnă Copreca.

– Oh, v-am luat drept o prietenă a lui Elliot. Copreca este Comitetul care se ocupă de protejarea și păstrarea mediului îndonjurător.

– Înțeleg, spuse ea întinzându-i mâna tatălui lui Elliot. Eu sunt Giliane Killmartin. Elliot nu v-a vorbit despre mine?

– Ar fi trebuit s-o facă?

– Așa cred, fiindcă m-a găzduit pentru o lună în casa de oaspeți de pe insulă.

Sprâncenele dese se ridicară.

– Adevărat? Atunci sunteți binevenită. De ce n-ați cinat împreună cu noi?

Cum ea rămăsese mută, neștiind ce să-i răspundă, expresia lui Everett Escudier se întunecă.

– Să nu-mi spuneți că spera ca totul să rămână secret! tună el. Dacă se joacă astfel cu numele meu...

Hohotul de râs al Giliane îl uimi.

– Nu, nu, vă înșelați.

Nimeni nu-i spusese până acum lui Everett Escudier că se înșală. Aerul lui furios o amuză pe tânăra femeie.

– Spuneți cinstit, am eu aerul unei femei pe care o ascunzi?

Încetul cu încetul, chipul bătrânului se lumineă.

– Nu, dar orice bărbat s-ar simți fericit să vă ascundă, replică el într-un amestec de galanterie și șiretenie.

– Mulțumesc, dar acest rol nu-mi convine, răspunse ea, fericită că l-a făcut să râdă.

– Acum îmi dau seama de asta. Pot să vă întreb de ce vă aflați aici?

După ce a îi explică situația, fără să uite să-i povestească și despre articolul cu bucluc, domnul Escudier își dădu capul pe spate și râse în hohote.

– Dar e de neiertat. Va trebui să citesc toate articolele.

– Dar mă lăsați să vă iau un interviu?

Din nou răsună râsul bătrânului.

– Cred că Elliot și-a găsit nașul, constată el.

*

* *

În timp ce se pregătea pentru cină, Giliane fredona.

Cu ce să se îmbrace? Scoase o rochie de mătase crem, croită în stil grecesc, cu un umăr gol, și care cădea în pliuri până la jumătatea gambei.

După ce-și puse perlele în urechi, verifică dacă își prinsese bine cocul și încălță sandalele aurii cu tocuri înalte. O brățară lată de aur, și era gata.

O bătaie neașteptată se auzi în ușă.

Un șofer în uniformă venise s-o ia.

– Vă conduc, domnișoară, dacă sunteți gata.

Ea aruncă o privire uimită spre casa care se găsea doar la două sute de metri, apoi la șoferul care o aștepta politicos și în sfârșit la mașina care strălucea.

– Ți-ai pierde serviciul dacă aș merge pe jos?

– În acest caz o să vă însoțesc, îi răspunse el.

– Ai fi foarte amabil, domnule... zâmbi ea.

– Courville. Joe Courville.

*

*

*

Când Elliot deschise ușa reședinței familiale, Giliane tocmai spunea:

– Pe mâine, la garaj, Joe. Mulțumesc.

Apoi se întoarse spre Elliot care, cu un aer uluit, îl privea pe Joe îndepărtându-se.

– Cum, nu există un valet? glumi ea.

Un mușchi tresări pe obrazul lui, în timp ce o privea din cap până-n picioare, și invers.

– Este rochia cea mai „cuminte“ pe care o am, dar dacă umerii mei goi te deranjează, o să-mi pun un prosop pe deasupra.

Și, ridicându-și bărbia, traversă holul pardosit cu dale de marmură, în direcția pe care i-o indica el. Elliot, îmbrăcat în vestă neagră și cămașă albă, degaja un farmec indecent. Ușa pe care i-o deschise dădea spre o încăpere cu mobilier Ludovic al XIV-lea, cu parchetul acoperit cu un covor de Aubusson. Stând în apropierea șemineului, Everett Escudier privea focul.

– Ah, domnișoara Killmartin. Intrați, spuse el întinzându-i mâna. Sunteți foarte frumoasă. Ce vreți să beți? Elliot prepară foarte bine Martini.

*

*

*

Cina avu loc în sufrageria tradițională. Un bărbat în frac îi servea. Gazdele ei aveau obiceiul să poarte o conversație în timpul mesei și Giliane luă parte la ea. Nu se putea totuși împiedica să-l privească pe Elliot care avea niște maniere impecabile. Unde dispăruseră chefurile de glume și pasiunea pe care le surprinsese la el pe mlaștină?

– Încă puțin vin, îi oferi el.

– Nu, mulțumesc. Nu obișnuiesc să beau prea mult, chiar dacă provizoriu locuiesc atât de aproape.

Bătrânul Escudier o privea cu un aer gânditor.

– Tocmai am înțeles cine ești, Giliane. Sau mai degrabă cine era tatăl tău, îi explică el.

Mâna lui noduroasă o atinse ușor pe cea a tinerei femei.

– Moartea lui Randall Killmartin a fost o mare pierdere pentru țară. L-am întâlnit o dată pe tatăl tău, pe care-l admiram mult.

Remarca lui fusese atât de neașteptată încât Giliane i se umplură ochii de lacrimi. Plecă puțin capul și strânse mâna domnului Escudier.

Deloc încântat că descoperea pas cu pas că ea nu era femeia superficială pe care o crezuse, și furios că i s-a făcut milă de ea, Elliot se încruntă. Cine fusese Randall Killmartin? Un diplomat, își aminti el, un trimis special. Da, oamenii credeau că el ar fi putut fi unul dintre acei puțini americani care mai puteau face ceva în Orientul Mijlociu.

O privi pe Giliane cu alți ochi. De ce avusese el impresia că Randall Killmartin fusese celibatar?

„Când ai o familie, gândi el, nu te expui unor pericole zilnice“.

– Îmi pare rău, rosti el cu o voce joasă.

Dar Giliane își revenise. Conversația își relua cursul normal.

– Și ce-ai descoperit de când te afli aici? se interesă domnul Escudier.

– Că feudalismul mai există în Sud.

Refuzând să muște din momeală, Elliot surâse.

– Glumești! exclamă tatăl lui.

– Nu chiar. Există seniori și țărani. Există și un donjon. Fiul dumneavoastră m-a amenințat astăzi chiar că o să mă trimită în minele de sare, adăugă el zâmbindu-i celui vizat.

Preferând să-i ia în glumă vorbele, Everett se destinse.

– Dacă o să rămâi ceva mai mult aici, Giliane, o să-ți dai seama că nu avem nici o putere asupra muncitorilor. În ziua de azi au posibilitatea de a alege, așa că nu mai sunt obligați să suporte ceea ce nu le place.

Amuzată, ea descoperi o umbră de regret în vorbele lui. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Elliot și văzu că el avea aceeași impresie.

„În ciuda diferențelor dintre noi, gândi ea, de data asta suntem pe aceeași lungime de undă“.

După o scurtă pauză, Everett se întoarse spre Giliane.

– Trebuie să faci cunoștință cu Adèle, draga mea. Vei avea o imagine mai realistă asupra regiunii văzând pe cineva de vârsta ta.

– Mă îndoiesc că ele ar avea mare lucru în comun, replică Elliot cu un aer vădit nemulțumit.

– Ba au totul în comun! Tinerețea, frumusețea și interesul pentru această zonă. Adèle este o prietenă „foarte specială” a lui Elliot. Cunoaște regiunea ca pe propriul ei buzunar și ar putea să-ți fie de mare ajutor.

„De ce-o fi atât de specială?” se întreabă Giliane privindu-l pe Elliot, care părea mai posomorât ca niciodată.

În orice caz nu atât de specială ca să se simtă în vreun fel angajat față de ea, având în vedere sărutarea pe care o schimbaseră în barcă.

„Dacă nu cumva e un fustangiu.”

Dar respinse imediat această idee. Elliot Escudier nu putea fi imoral, cu figura lui dură și privirea asta serioasă.

– Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunosc pe Adèle, spuse ea liniștită. Chiar foarte mult.

O dată cina terminată, Elliot o conduse pe Giliane.

– Nu ți-e teamă de explozii? A fost destul de riscant să-l provoci pe tatăl meu așa cum ai făcut-o.

– Întotdeauna am preferat să-i înfrunt pe bărbați în loc să-i flatez. Vreau să știu ce au de spus.

– Ai noroc că te place. De obicei intimidează oamenii, dar de fapt îi apreciază pe cei care-i țin piept.

– Am avut impresia că și tu îi ții piept.

– Nu sunt sigur de asta, dar are el ac de cojocul meu când consideră că o fac.

Vocea lui părea plină de subînțelesuri, dar nu-i explică mai mult și Giliane nu îndrăzni să-l întrebe.

– Tatăl tău e un scump.

Elliot își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs zgomotos și bărbătesc care făcu să-i treacă Giliane un fior de plăcere pe șira spinării.

- Un scump! Când o să-i spun asta lui Sully!
 - Și Sully este un scump.
 - Deci te-ai dus să-l vezi?
- Căldura tonului lui făcu să-i bată inima mai repede.
- L-am urmărit toată după-amiaza ca un cățeluș. Îl respecti mult, nu-i așa?
 - Toată lumea îl respectă, răspunse el cu simplitate.
- Vorbind despre Sully, părea fericit și pasionat. Și mai tânăr.
- „Cum și-a petrecut copilăria?” se întrebă ea.
- Simțise fricțiunile dintre el și tatăl lui, dar și mult respect și afecțiune. Everett Escudier nu fusese un om alături de care se putuse trăi ușor. Și în mod sigur, greu de mulțumit.
- Sully este unchiul mamei mele, răspunse Elliot întrebării ei mute. Iar pentru mine este mai mult decât un unchi.
 - Înțeleg, rosti ea cu blândețe și, fără să se gândească, îi căută mâna prin întuneric.
- Degetele lui Elliot îi strânseseră mâna o clipă înainte de a o lăsa și a-i pune brusc mâinile pe umeri.
- Prin întuneric, ochii lui albaștri păreau negri.
- Ești o femeie periculoasă, spuse el cu o voce amenințătoare.
 - Ce vrei să spui cu asta?
 - Că reușești să tragi oamenii de limbă, făcându-i să spună lucruri pe care nu vor să le dezvăluie.
 - Este experiența mea de ziaristă, spuse ea râzând.
 - Cred că o să descoperi tot ceea ce vrei, îi răspunse el cu seriozitate. Sper numai că nu vei abuza de aceste informații.

– De ce ești atât de hotărât să nu mă placi? replică ea încruntându-se. Nu sunt nici rea, nici imorală, nici de disprețuit. Vezi, n-am nici gheare nici colți, spuse ea arătându-i mâinile și gura.

– Poate că tocmai asta este. Mi-e teamă să nu te plac prea mult.

Giliane își ținu respirația. În timp ce ochii ei încercau să străpungă întunericul, degetele lui Elliot începură să-i mângâie umerii.

– Nu sunt sigur că te plac, dar mă... impresionezi, spuse el încet, uimit că o piele poate fi atât de catifelată.

Gura lui coborî pe gât și alunecă de la ureche spre decolteu.

– Cred că este ceva reciproc, șopti ea cu o voce răgușită și tremurătoare.

El își ridică atunci capul și Giliane îi simți tensiunea. Apoi, încet, câștigând – sau pierzând – bătălia împotriva lui însuși, el puse stăpânire pe buzele ei. Giliane suspină satisfăcută. Asta își și dorise. Fără nici o reținere, ea răspunse dorinței lui.

Întunericul și ceața reduceau la minimum universul ei: nu putea simți decât parfumul gardeniilor, țesătura cămășii lui Elliot sub degetele ei, apăsarea coapselor lui.

Ridicându-și mâna spre chipul lui, ea îi explorează ca o oarbă pomeții, genele, pleoapele.

Urma să cunoască acum ceea ce simțise vag în cursul anilor trecuți?

„Am așteptat atât de mult timp...” gândi ea simțind unda de căldură care urca de la pânțele spre piept.

Mângâietoare, pretențioasă, gura lui Elliot deveni și mai pasionată datorită reacției ei. Cum putea o femeie atât de hotărâtă și stăpână pe ea să devină atât de slabă și dragăstoasă?

Degetele lui se crispară și se îndepărtă de ea.

– Sunt nebun, spuse el cu asprime.

Din nou se lupta împotriva sentimentelor lui. Giliane se clătină și se lipi din nou de pieptul lui.

– A fost atât de neplăcut?

Dacă Elliot nu s-ar mai împotrivi... Giliane era pe punctul de a face o descoperire capitală.

– Și mai rău încă, mormăi el.

Gura lui se lipi de a ei, fără nici un pic de blândețe, dar ea nu se aștepta la așa ceva din partea lui. Era bărbatul pe care-l aștepta trupul ei. În câteva secunde, el o făcuse să ia foc. Își strecură mâinile pe sub haina lui, în timp ce el își lăsă degetele să alunece de la umeri spre pieptul ei.

Amândoi erau copleșiți de pasiunea lor. Senzualitatea latentă pe care o simțise mocnind în ea se manifestase spontan, fără ca ea să fie conștientă de asta.

Gemând, Giliane se ghemui la pieptul lui în timp ce el îi mângâia sfârcurile sânilor, prin rochie. Apoi își strecură mâna pe sub rochie, ca să cuprindă în palmă dulcea lor rotunjime.

Instinctiv, Giliane își lipi gura de gâtul lui. Mâna liberă a lui Elliot îi cuprinse spatele și coborî încet.

Dar asta nu-i mai ajungea. Îi trebuia mai mult. Cu un gest nerăbdător, el o trase prin ceață spre casa de oaspeți, o făcu să traverseze veranda și să intre în salon.

Acolo, o luă din nou în brațe și trase de breteaua rochiei. Giliane trăia cu intensitate momentul, nefiind în stare să gândească, să i se opună...

– Cum se scoate asta? o întrebă el brusc.

Cu un răs tremurător, ea își reveni și își puse mâna peste a lui.

– Nu se scoate.

Degetele lui se imobilizară imediat, dar respirația lui rămase gâfâitoare.

– Nu? întrebă el în cele din urmă.

– Cred că... nu, spuse ea fără convingere.

Lumina pe care o lăsase aprinsă în cameră îi oferea posibilitatea să-i vadă fața, și ea regretă amarnic că n-o putuse vedea acum câteva clipe. Maska se afla din nou la locul ei. Doar strălucirea ochilor lui și răsufierea precipitată dovedeau că îmbrățișarea lor îl tulburase.

– Când m-a văzut tatăl tău, m-a luat drept iubita ta, spuse ea pe un ton pe care, cu disperare, și-l dorea indiferent.

Gura lui Elliot făcu o strâmbătură.

– Câteodată are idei bune.

Plecând capul, el atinse cu buzele umărul ei gol. Giliane se înfioră dar rămase în defensivă.

– Eu i-am spus că nu e cazul.

El își ridică repede capul ca să-i privească chipul și ea se înfioră din nou sub duritatea privirii lui.

– I-ai spus că nici nu va fi cazul?

– Ție îți spun asta.

– De ce?

Pe moment, Giliane nu găsi nici un motiv.

– Nu mă culc cu un bărbat care mă disprețuiește.

El îi zâmbi și tânăra se simți cuprinsă de panică.

– Nu te disprețuiesc pe tine. Ci numai profesia ta. Ai putea s-o abandonezi. Ți-aș găsi eu de lucru.

Indiferent cui, Giliane i-ar fi servit un refuz politicos și grațios pentru a evita o ruptură. Dar nu lui. Tentativa de a se refugia în brațele lui pentru a se lăsa iubită era prea puternică.

„Pentru a mă lăsa iubită fizic, se corectă ea. Fiindcă n-ar fi vorba de dragoste.“

Ochii întunecați ai lui Elliot îi citeau gândurile.

„Deci are principii“ își spuse el.

Probabil că ceva îi scăpase. Farmecul, frumusețea, popularitatea ei nu însemnau că ea trăiește doar pentru plăceri. Și faptul că-și câștiga traiul scriind lucruri banale despre lumea înconjurătoare nu o împiedica să aibă scrupule.

– Iartă-mă.

– De ce? se miră ea.

– Fiindcă mi-am făcut o părere greșită despre tine.

Un fulger amuzat trecu prin ochii ei. Deci nu se înșelase. Elliot era un bărbat care respecta „virtutea“ unei femei.

– N-aș vrea să-mi atribui merite false. Nu sunt genul „nimic în afara căsătoriei“.

Solicitudinea lui dispăru.

– În acest caz, vei reconsidera poate problema? Nu te mai disprețuiesc.

Giliane se îndepărtă cu prudență, ducându-se să aprindă o lampă de pe măsuta joasă. Era mai bine să pună o oare-

care distanță între ei. Dacă îi va funcționa din nou creierul, nu va mai fi roaba simțurilor.

– Nu, mă desconsideri doar.

– Și dacă te-aș admira, aș putea pune din nou problema „pe tapet“?

– Nu te mai gândești la asta. Contează și părerea pe care o am eu despre tine, replică ea cu răceală.

– Nu uita și de părerea trupurilor noastre. Va fi interesant de văzut cine va avea ultimul cuvânt.

Ea îl privi printre gene, neputând să-l contrazică. O puternică atracție fizică exista între ei și amândoi erau conștienți de asta.

– Noapte bună, Elliot. Ți mulțumesc că m-ai condus.

– Mi-a făcut plăcere, răspunse el ironic. Noapte bună, Giliane.

– Pentru mâine totul e în regulă? o întreabă el îndepărtându-se.

– Întotdeauna e totul în regulă, îi răspunse ea enigmatic. Vorbele lor conțineau în mod sigur un subînțeles.

Capitolul 7

În după-amiaza zilei următoare, Elliot parcă mașina în fața primăriei din New Ibis și se întoarce spre Giliane, care stătea țeapănă și rezemată lângă el.

„Cum poate degaja o asemenea feminitate când ea nu face nimic ca să mă atragă?” se întrebă el.

Azi își lăsase buclele să se răsfire liber pe umeri. Îmbrăcată într-o fustă de un verde închis și o bluză albă, asortase la această toaletă niște sandale havan și cercei de aur model „gitane”. Pe Giliane, această ținută discretă se transforma în dinamită. Dar Elliot își ascunse cu grijă gândurile.

— Poate că dorești să vii cu mine ca să-i cunoști pe membrii Comitetului de conservare a mediului ambiant, dar mă îndoiesc că vrei să asisti la toată ședința. În primul rând fiindcă, după vreo zece minute, discuțiile se vor desfășura în dialectul local, *franceza cajun*. Pe urmă, fiindcă va fi îngrozitor de plictisitor. Fără îndoială că preferi să vizitezi orașul.

– Ne-am înțeles, exclamă ea veselă. Dar prietenii tăi nu vor considera o jignire faptul că plec înainte de a se termina?

– Nu. Invidioși poate vor fi, dar în nici un caz jigniți.

Afară era atât de cald încât Giliane se simți golită de energie. Trecătorii păreau moleșiți și un câine trecu pe lângă ea, cu limba atârându-i de un cot.

Protejându-și ochii cu palma de lumina orbitoare, privi strada principală. Niște bătrâni, cu pălării pe cap, discutau stând așezați pe o bancă din fața primăriei.

Parcă era un oraș coborât direct dintr-un film western, cu clădirile lui toate cu fațade de lemn. Nici urmă de feronerie. Era un oraș agricol, pus exclusiv în slujba culturilor de orez și soia.

Răbdător, cu un aer amuzat, Elliot așteaptă ca ea să-și sfârșească investigația.

– Regreți că nu ți-ai luat aparatele de fotografiat, o tachină el.

– De unde știi? spuse ea cu o mutră vinovată.

Zâmbind, el o luă de cot și o trase după el.

De pe bancă, bărbații își duseră mâna la pălărie pentru a-i saluta. Elliot le răspunse cu cordialitate.

Un bărbat foarte bătrân, cu fața extrem de ridată, îi întinse o mână slabă și rosti cu voce tremurătoare:

– Ce mai faceți, domnule Elliot? Nu v-am mai văzut de mult timp.

– Ce plăcere să te revăd, Hector, spuse Elliot strângând mâna întinsă, în timp ce ceilalți bătrâni schimbau între ei niște priviri jenate de amnezia prietenului lor.

În timpul îndelungatului monolog care urmă și din care Giliane nu pricepu nimic, ea își concentră atenția asupra lui Elliot. Nici un semn de nerăbdare sau plictiseală nu-i apăruse pe față și Giliane simți că-i vine să plângă de emoție.

În acea clipă, tânăra se îndrăgosti de el. Se aștepta la asta, dar acel moment precis fu decisiv. Deși rămânea o enigmă pentru ea, Elliot era totuși un om bun.

Cu un oftat de satisfacție, Hector tăcu. Elliot își puse mâna pe umărul lui.

– Sunt bucuros că te-am întâlnit, Hector. Pe curând.

După un clătinat din cap în direcția celorlalte persoane, el o luă de braț pe Giliane conducând-o spre scările primăriei.

Înăuntru era întuneric și tinerei femei îi trebuiră câteva clipe ca să se obișnuiască. Atunci se întoarse spre Elliot cu un zâmbet.

– Ce frumos te-ai purtat cu el!

– Hector a lucrat trecizeci de ani pentru tatăl meu, îi răspunse el pe un ton rece și degajat, jenat parcă de admirația ei. Și nu e vorba de sentimentalism. Oamenii ăștia nu ar mai cumpăra sare Escudier dacă m-aș purta urât.

– Având în vedere că magazinele de pe-aici nu vând decât sarea voastră, nu cred că ăsta e un motiv. Nu e o crimă să te porți draguț, Elliot.

– Pe aici nu se decernează medalii pentru așa ceva, spuse el deschizând o ușă de sticlă pe care scria cu litere negre „Sală de conferințe“.

În loc să intre, Giliane se opri ca să-l privească.

„Știe să manevreze oamenii, dar încep să-l cunosc și să știu să-i citesc gândurile“ își spuse ea.

– Ar trebui, zise ea cu gravitate. Întotdeauna virtutea trebuie recompensată.

Și cu un surâs șiret, se ridică în vârful picioarelor și-l sărută ușor pe buze.

– Iată recompensa!

Un fulger de dorință îl străbătu la această atingere. O privi cu ochii strălucitori, dar o mișcare din sala de conferințe atrase atenția tinerei femei. Elliot întoarse la rândul lui capul.

Patru bărbați în costum și o femeie cu părul alb și ochelari rotunzi îi priveau șocați.

– Cred că n-o să asist la această ședință, pufni în râs Giliane.

– Așteaptă puțin, se încruntă el, părând însă mai degrabă amuzat.

Îndreptându-se spre ușa de la intrare, întoarse capul și-i făcu semn cu mâna. Elliot zâmbea.

*

* *

Timp de o oră, Giliane se simți pe deplin fericită. O jumătate de oră discută cu bătrânii de pe bancă, apoi coborî strada ca să se ducă la bibliotecă unde se împrietenii cu șefa.

„Probabil că Elliot va termina în curând“ își spuse ea părăsind clădirea în stil neoclasic. Afară aerul părea apăsător. Norii acoperiseră soarele, dar căldura era la fel de sufocantă. Băncile erau goale.

Ploaia începu să cadă în momentul când ea traversa. Se adăposti repede sub o streșină. Aerul se răcori imediat.

În spatele ei, o poartă grea de lemn se deschise și se auzi sunetul unui clopoțel. Un fermier trecu pe lângă ea. Ametiță

de mirosurile care veneau din magazin, Giliane intră. Cuie, vopsea, terebentină, gaz, tablă... Era oare un magazin cu articole de fierărie, unul adevărat, așa cum erau pe vremuri? Giliane înaintă încet, de-a lungul unei teighele lustruite de multe generații de mâini. Un vânzător stătea de vorbă cu un client.

„Ce de povești ar putea spune acest magazin“ îi trecu Giliane prin minte.

Vânzătorul, probabil proprietarul magazinului, se smulse cu vădit regret din discuție.

– Ce doriți, domnișoară?

Privirea Giliane căzu pe un șir de cutii care conțineau cuie de toate mărimile.

– Vă rog, aș dori această dimensiune.

– Serviți-vă singură și eu o să vi le cântăresc, îi răspunse el întinzându-i un cornet din hârtie și un fel de lopățiță.

După ce plăti pe cuie un preț ridicol, Giliane se apropie de geam ca să privească ploaia.

Elliot tocmai ieșea din primărie. Se opri pe scări, căutând-o din priviri. Picăturile care șiroiau pe geamurile vitrinei estompau siluetele, dar ea își dădu seama că el o văzuse.

Zărind-o în spatele vitrinei, Elliot simți că i se taie răsuflarea. Cât de mult o dorea! Nici o femeie nu-l preocupase atât de mult până în prezent. De ce i se întâmpla asta tocmai acum, șase luni după ce-și pierduse orice speranță de a se îndrăgosti și se decisese să-și întemeieze viața pe tandrețea pe care o simțea față de Adèle?

Coborî scările cu mâinile în buzunare. În loc să intre în magazinul de fierărie, se postă în fața vitrinei și o privi pe

Giliane prin geam, cu o figură impenetrabilă. Apoi își ridică palma și o lipi de a ei, urmând exact conturul degetelor.

„Nici măcar nu te cunosc, gândi ea speriată. Și poate că n-o să te cunosc niciodată. Atunci cum pot să te iubesc?”

Cu ochii măriți, ea își ridică mâna, o lipi de sân apoi se întoarse cu spatele.

Timp de o clipă Elliot îi examinează puritatea profilului, vinișoara de sânge care se zbătea la tâmplă. O văzuse deja rănită, furioasă, mândră și pasionată, dar niciodată atât de neliniștită. Și înțelese că atracția lor reciprocă crescuse. Era ca o mașină careia îi pierzi controlul. Se îndreptă încet spre ușa magazinului.

Înăuntru, Giliane încerca să-și revină. Niciodată, dar absolut niciodată, nu se mai simțise atât de vulnerabilă.

„Nu trebuie ca el să afle că-l iubesc” își spuse ea.

Că se purta sau nu draguț cu ea, era în stare să se folosească de sentimentele ei pentru a o duce spre legătura pe care o dorea. Poate că n-o mai disprețuia. Poate că începuse chiar s-o aprecieze. Dar Elliot se afla foarte departe de dragoste și Giliane nu era sigură că poate suporta o legătură cu el. De fapt nu mai era sigură de nimic.

Vazându-l pe Elliot în fața ei, îi întinse brațul.

– Ți-am cumpărat un cadou.

– Un cadou? repetă el surprins.

Descoperind ce are, îi mulțumi cu un zâmbet.

– Mirosea frumos în magazin și mi-a dat voie să mă servesc singură, îi explică ea.

Elliot o înțelegea perfect și capacitatea ei de a aprecia lucrurile mici parcă îi încălzea inima.

– Ți-e foame? se interesă el luând-o de braț.
– Mor de foame, îi spuse ea după ce se gândi o clipă.
– E puțin cam devreme pentru cină, dar Lionel o să ne dea totuși ceva. Are cea mai bună bucătărie din oraș. O să poți scrie chiar un articol în legătură cu asta, o tachină el. Îi vei face astfel reclamă.

În timp ce vorbeau, trecură prin fața unui magazin de instrumente muzicale, în care niște acordeoane lucrate manual stăteau alături de chitarele electrice și sintetizatoare. În vitrină, un afiș anunța un bal local.

– O să te duci? îl întreabă Giliane.

– Poate. Mi se întâmplă câteodată să particip.

Ideea o înveseli pe Giliane.

– Pariez că ești un dansator prost!

Ochii lui Elliot străluciră și, în timp ce fredona, o luă în brațe și o învărti pe trotuar în ritmul unui vals. Nu se opriră decât în fața unei firme pe care stătea scris: *La Suire*. Cafenea cajună.

– Cine ar fi crezut? Domnul Demnitate în persoană! rosti Giliane imediat ce fu în stare să se oprească din răs.

– Ai o influență proastă asupra mea, îi răspunse el împingând ușa.

În sinea lui era convins de asta. De când o întâlnise făcuse mai multe prostii decât în ultimii cinci ani.

Ridicând din sprâncene, ea intră în restaurant.

– Nu sunt așa sigură de asta. Și dansezi foarte bine.

– Oricum ar fi, reputația mea e în joc. Diseară tot orașul va ști că Elliot Escudier îmbrățișează americance blonde în holul primăriei și valsează pe trotuare, spuse el fără a avea însă aerul că regretă asta.

– N-o să-ți prindă rău. Prea te iei în serios.

– Adevărat? avu el timp să șoptească înainte ca Lionel Suire să-și facă apariția din spatele unei tejghele.

Încântat că-l revede pe Elliot, bărbatul mic de statură și dolofan, purtând un șorț alb, îi instalează pe o banchetă și le întinse niște meniuri.

– Aici, atmosfera este cuprinsă în meniu, îi șopti Elliot însoțitoarei lui care examina modestul restaurant.

Zâmbind, ea deschise meniul.

– Cotate de porc sau creveți înăbușiți doar la cincisprezece franci! La prețul ăsta o să iau trei porții!

– De ce nu un știulete de porumb cu un pateu „specialitatea casei“?

– De acord. O să iau și din astea.

– M-ai lăsat fără glas!

– Pentru a cunoaște un loc trebuie să cunoști și felul cum se hrănesc oamenii. Papilele mele gustative sunt averse de experiențe noi.

Ochii lui Elliot se întunecară.

„Nu e de mirare că Giliane se află într-o continuă mișcare, gândi el. Cu setea ei de nou, ar epuiza acest loc doar într-un an.“

Elliot se cunoștea prea bine ca să știe că, sub calmul lui aparent, vibrau emoții puternice. Dar era răbdător și iubea nespus de mult lumea care-l înconjura. Judecata rapidă a Giliane asupra oamenilor și locurilor s-ar putea transforma oare într-o satisfacție de lungă durată?

Puțin câte puțin, începuse s-o vadă cu alți ochi. Nu i se mai părea superficială. O femeie care știa să aprecieze miro-

sul unui magazin de fierărie nu putea fi. Se întreba numai dacă vreodată, atașamentul față de un loc sau o persoană o va putea opri din peregrinările ei.

Avusese dreptate la început: era periculoasă pentru liniștea spiritului său.

Cu un gest spontan, Giliane îi atinse mâna.

– Ești gata să spui ce ai ales?

– Ca de obicei, cred. O farfurie cu câte puțin din fiecare, zâmbi el.

*

*

*

Peste o jumătate de oră, Giliane se rezema de spătarul scaunului ei, privind cu regret farfuriile de pe masă, rămase pe jumătate pline.

– Ce păcat că nu mai pot să înghit nici măcar o îmbucătură! se plânse ea.

La un semn făcut de Elliot, Lionel le aduse o tavă cu două cafele.

– Vă mulțumesc, domnule Suire. A fost delicios, îi mulțumi călduros Giliane.

– Totdeauna la dispoziția dumneavoastră, spuse el strălucind de bucurie.

„Farmecul ei este într-adevăr natural“ gândi Elliot, studiind-o pe furiș.

Ea avea pentru fiecare un zâmbet și o remarcă amabilă, pentru că fiecare o interesa. O adevărată democrație.

„Nici măcar nu încerc să lupt împotriva atracției pe care o simt pentru ea, recunosc în sinea lui. La urma urmei, de ce ar fi rău să am o legătură cu ea?”

Aparent, nu va fi prima oară pentru ea. Iar Adèle nu era geloasă. Când discutaseră despre căsătorie, nu puseseră nici unul nici celălalt condiții.

– Să mai așteptăm un an, îi sugerase Adèle. Și dacă această idee ne va surâde și atunci, vom fixa data.

Niciodată nu simulaseră pasiunea. Se înțelegeau bine, doreau să aibă copii și credeau cu toată sinceritatea că la treizeci și cinci și respectiv treizeci și trei de ani nu vor mai găsi perfecțiunea.

În fața chipului frumos și fericit al Giliane, el simți că i se strânge inima. Elliot știa că-și luase față de Adèle un angajament pe care-l va onora.

Sub privirea lui fixă, Giliane începu să nu se mai simtă în largul ei.

– Am gura strâmbă? îl întreabă ea.

– Merge și așa cum e, încercă el să glumească. Ești gata de plecare?

„Ce aștept de la el?” se întreabă ea, în timp ce Lionel făcea nota de plată.

Ar fi fost bine să știe de pe acum, pentru că, dacă nu avea grijă, se va lăsa antrenată într-o aventură. Fiindcă se părea că Elliot dorea o aventură, pe când la ea era vorba de sentimente. Și cum se vor sfârși, în acest caz, lucrurile pentru ea?

*

* *

Când se opriă în fața pavilionului pe care-l ocupa Giliane, tânăra tot nu reușise să ia o hotărâre. Elliot îi va cere în mod sigur permisiunea să intre. Ce-i va răspunde ea?

Întoarcerea se făcuse în tăcere. Fu aproape un șoc pentru ea când el îi declară, oprind motorul:

– O să plec la Dallas pentru câteva zile. Poți să te folosești de mașina mea în absență, dacă dorești.

„Nu, nu pleca!” spuse ea în gând, uimită de o hotărâre atât de rapidă.

– Distrează-te bine în acel mare oraș! Eu prefer să trăiesc liniștită la țară, răspunse ea căscând ostentativ, îndată ce-și reveni.

Privindu-l cu coada ochiului, își dădu seama că Elliot era interesat mai mult de fizicul ei decât de remarcile făcute. Și în special de buze.

– Ne-am mai îmbrățișat o dată astăzi. Tehnic, spuse el ca și cum continuau o conversație.

– Tehnic?! exclamă ea cu răsuflarea tăiată.

– Da. A lăsat de dorit. Și mie nu-mi place să las lucrurile pe jumătate făcute, șopti el cuprinzându-i ceafa în podul palmei.

Fără să se grăbească, îi atinse gura cu buzele. Blândețea lui era total diferită de înflăcărarea din ajun. Buzele lui formulau niște întrebări mute și-i încredințau niște secrete pe care nu le cunoștea nici măcar el.

Încetul cu încetul, Giliane începu să tremure în timp ce ochii i se umeziră de lacrimi. Nu știuse până acum că o sărutare poate fi la fel de dulce ca o serenadă. Plăcerea asta necunoscută îi smulse un geamăt surd, în timp ce ea se îndepărta de el oftând. Pe chipul lui se așternu mirarea, ca și cum nu era sigur de ceea ce se întâmpla. Tânăra zâmbi.

– Cred că începi să mă iubești.

Aerul lui mirat se transformă în încruntare și el o luă din nou în brațe.

– Nu spune prostii.

Următorul sărut îi trimise prin vene un curent electric care-i înfierbântă simțurile.

„Predă-te“, îi spunea sărutul lui.

Fără să-i lase buzele, el o trase pe genunchi. Acum Giliane se găsea prinsă între el și volan. Sărutul lui se făcu mai profund; începu să exploreze cu limba gura care i se oferea.

Strânsă cu putere între brațul care-i înconjurase corpul și pieptul puternic care-i strivea sânii, Giliane gemu și se lipi și mai mult de el. Mâna ei se încurcă printre nasturii cămășii înainte de a reuși să-i mângâie pielea.

– Ce naiba, exclamă el cu asprime, încruntându-se, o fi și cu pretenția asta că trebuie să te iubesc!

Giliane nu-l înțelegea. De ce faptul că o dorea părea să-l chinuiască atât? Fără să știe ce să-i răspundă, ea îl privi.

– Am motive să n-o fac. Dar dacă te mai sărut o dată, n-o să mă mai opresc.

„Mă dorește, dar nu mă iubește“ gândi ea.

Și brusc i se făcu frică. A consimți să-i îndeplinească dorința era prea riscant. La început plecaseră pe același drum dar pe parcurs urmaseră căi diferite. Scuturând din cap, ea se dădu înapoi.

– Atunci să ne oprim imediat.

– De ce, Giliane? spuse el luând-o de braț.

Ea îl fixă o clipă, înainte să ridice din umeri descumpănită. Cum ar fi putut să-i spună că ea îl iubea și nu voia să sufere din cauza asta?

– Fiindcă... șopti ea.
– Știi că sunt departe de a te disprețui.
– Da, dar acum te disprețuiești pe tine fiindcă te simți atras de mine.

Gura lui Elliot se crispă și ea înțelese cu tristețe că avu-sese dreptate. El îi lăsă brațul încet, cu un oftat descurajat.

– Noapte bună, Elliot, și-ți mulțumesc pentru cină, rosti ea cu demnitate în timp ce cobora din mașină.

După cum putuse Elliot deja să-și dea seama, emoția o făcea vulnerabilă. Și văzând-o așa, se simți cuprins de o ciudată slăbiciune. Când ajunse la ușa pavilionului, Giliane auzi trântindu-se portiera și zgomotul pașilor lui pe pietriș. Se întoarse speriată, nefiind sigură că va fi în stare să-l respingă din nou. El îi zâmbi.

– Sully mi-a spus să nu mă culc niciodată când sunt furios.

– Eu nu sunt furioasă.

– Nici eu. Nu pe tine, în orice caz.

– Atunci pe cine, Elliot?

– O să-ți spun într-o bună zi. Când o să-mi rezolv problema, rosti el cu un aer trist.

Înțelegând că nu va afla mai multe, tânăra femeie îl privi cu atenție. Lui Elliot îi venea greu să-și deschidă sufletul în fața cuiva. O mângâie cu blândețe pe obraz.

– Pe curând, peste o săptămână, spuse el adresându-i acel zâmbet cuceritor, pe care părea să-l păstreze pentru ocaziile speciale.

În timp ce Elliot se îndepărta, ea îi făcu semn cu mâna. Dacă în acea clipă el i-ar fi cerut să rămână, ea ar fi acceptat.

Capitolul 8

Așezată la biroul ei, Giliane se uita pe fereastră la copacii nemișcați.

„Nici măcar vântul nu bate aici“ își spuse ea.

Dacă nu începea să plouă, atmosfera va deveni de nerespirat, așa că va trebui să dea drumul la instalația de climatizare.

În ultimele zile petrecuse mult timp cu Everett Escudier: jucaseră șah, îl împinsese cu scaunul rulant prin grădină și chiar jucase rolul de gazdă la câteva dineuri. Luase interviuri lui Joel Courville și Claire Doucet și-l vizitase zilnic pe Sully de la care aflase o groază de lucruri. Dar nici acum nu știa ce direcție va trebui să urmeze articolul ei. Pentru moment nu avea o idee principală de urmat.

Dând la o parte hârțile, scoase dintr-un sertar articolul pe care-l scrisese la început, după cum se înțeleșese cu Elliot. Citi un paragraf ici, unul colo, și decise, ca de fiecare dată când îl parcurgea, că era într-adevăr bun.

Și totuși, n-o satisfăcea. Era prea ușor să scrie clișeele obișnuite despre Sud: căldura, umiditatea, insectele, accentul local. O cută îi apăru între sprâncene. Ceva lipsea din această descriere. Și o să descopere ea ce!

Nu astăzi, bineînțeles. Fiindcă era prea cald. Împingând scaunul, se duse până la ușă ca să privească printre arbori aerul care se vâlurea din cauza căldurii. În sinea ei, recunoscuse că-i lipsea Elliot.

De fapt, îi lipsea îngrozitor de mult. În punctul în care ajunsese, nici nu-i mai păsa dacă o iubește sau nu.

Oare absența lui o împiedica să lucreze? Și ce se va petrece la întoarcerea lui? Iar discuții în contradictoriu? Noi înfruntări?

În mod sigur. El detesta ideea de a se simți atras de cineva atât de diferit de el. Dar, în acea zi petrecută la New Ibis, păruse un cu totul alt bărbat. Poate că și ea îi lipsea?

Spiritul ei vagabonda în jurul lui Elliot, când zări o siluetă care venea din direcția reședinței familiale. O tânără înaltă și subțire, cu părul ca focul. Când se mai apropie, Giliane văzu că purta o rochie din pânză bej cu un motiv geometric negru, sandale cu tocuri înalte și o pălărie de pai foarte șic. S-ar fi zis că e un foto-model.

Tânăra își agită brațul în direcția ei și Giliane îi răspunse. Când se mai apropie, imaginea de model dispăru pentru a lăsa locul unei fete pistruiate, cu ochii verzi și un surâs călduros pe buze.

– Bună, probabil că ești Giliane! Eu sunt Adèle Latour, spuse aceasta din urmă, întinzându-i mâna.

„Prietenă de familie, sau poate mai mult“, gândi Giliane, în timp ce o invita să intre.

– Cred că ne vom simți mai bine pe verandă. N-am dat drumul la aerul condiționat.

Adèle, care se așezase deja pe un fotoliu de răchită, făcu ochi mari.

– De ce? Sunt cel puțin patruzeci de grade afară.

Giliane se așează lângă ea, ridicând din umeri.

– Se zice că sunt excentrică.

– Și tu? pufni Adèle în râs. Toată viața mi s-a repetat asta.

După ce-și scoase pălăria, ea reluă cu viclenie:

– Am aflat că Everett e îndrăgostit.

După felul cum își rotea ochii, Giliane înțelese că era vorba despre ea.

– M-am gândit că aș face bine să văd cu cine am de-a face, fiindcă asta privește și viitorul meu.

Giliane o privi cu un aer întrebător.

– O să ne fii nașă când Elliot și cu mine ne vom căsători? o întreabă ea zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Giliane se simți ca și cum cineva îi dăduse un pumn în stomac. Elliot o să se însoare cu Adèle! Deci nu exista nici o șansă ca s-o iubească vreodată.

Nimic uimitor deci că se luptase împotriva atracției pe care o simțea pentru ea. Cum de nu-i venise asta până acum în minte?

„Fiindcă, își răspunse singură în gând, el nu se comportă ca un viitor soț. Și de ce nu mi-a spus?“

Trecură câteva secunde până când ea să-i răspundă printr-un „Oh“, gol de orice sens, cu speranța că durerea nu i se putea citi pe chip.

– Elliot nu ți-a spus?

Încercând cu disperare să rămână loială, Giliane clătină din cap.

– N-avea nici un motiv s-o facă. Noi doi am încheiat doar o înțelegere.

Adèle ridică din sprâncene, neîncrezătoare.

– Sau mai degrabă un pariu copilăresc. De genul: „Tu nu știi să scrii. Ba da, știu. Dovedește-o. De acord!”

Adèle pufni în râs, atât de bine reușise Giliane să redea totul.

– Așa e Elliot, se mulțumi ea să spună.

– Da?! Pare întotdeauna atât de liniștit.

– Nu l-ai cunoscut când avea cinci ani!

– Dar tu? o întrebă Giliane cuprinsă de gelozie.

– Îl cunosc de când m-am născut. El avea doi ani. Bietul de el, l-au târât și la botezul meu!

Ideea unui Elliot în miniatură, plictisit și îmbufnat, îi smulse un zâmbet Giliane, în timp ce Adèle izbucni într-un râs spontan.

– Noi două o să devenim prietene, declară ea după ce redeveni serioasă.

– În acest caz, dau drumul la aerul condiționat. Și o să-ți ofer niște ceai cu gheață. Vino în casă!

După câteva clipe, erau instalate în cameră, cu câte un pahar în mână.

„N-o să mă gândesc la ea ca la logodnica lui Elliot ci doar ca la o prietenă” își spuse Giliane.

Așa că își mușcă limba când puse următoarea întrebare:

– Tu și Elliot, ați fost întotdeauna îndrăgostiți unul de celălalt? Înainte să-i dea răspunsul, Adèle reflectă.

– Îndrăgostiți? Hmm. Nu știu dacă e cuvântul potrivit. Îl iubesc pe Elliot, bineînțeles, dar...

Făcu o pauză înainte să continue:

– Avem totul în comun. Vom fi fericiți împreună, știu asta fiindcă întotdeauna am fost. Și căsătoria noastră va face plăcere multor persoane. În acest caz, cine mai are nevoie de pasiune?

„Elliot“, răspunse o voce mică în capul Giliane care se bucură să audă descrierea „clinică“ pe care o făcuse Adèle sentimentelor ei. Putea deci să mai tragă puțină speranță.

– Mi s-a spus că ești agent imobiliar, zise ea ca să schimbe subiectul.

– În teorie, dar în realitate m-am săturat. N-am nevoie de bani. De fapt nu sunt bună de nimic.

– Nu-i adevărat, protestă imediat Giliane.

– Ești foarte amabilă, să știi, răspunse Adèle strâmbând ironic din nas.

Apoi, pe un ton diferit, vulnerabil și vinovat, ea continuă:

– De fapt, mi-am dorit întotdeauna să desenez îmbrăcăminte. Dar nu știu dacă sunt în stare. Și Dumnezeu șie ce-ar spune Elliot. Îmi imaginez... în coșmarurile mele.

– După câte văd eu, ai un anumit fler în domeniu, răspunse Giliane, dornică să evite o discuție despre Elliot.

– Cu tine aș face minuni.

– Nu fi atât de sigură! au încercat și alții. Cu mine n-ai nici o speranță. Mie îmi plac hainele comode și banale.

– Banale ca un fel de artificii, da! Hai, spune, nici măcar o rochie de seară? Nu există nici un bărbat pe care ai vrea să-l lași cu gura căscată?

– Nu, spuse ea, îndreptând un gând spre Elliot.

– Ar trebui să fie turcoaz, reluă Adèle, fără să țină cont de răspunsul ei. Din saten sau o mătase grea.

– N-am purtat niciodată această culoare.

– Bineînțeles. Toate femeile de pe pământ te-ar urî. Dar mi-ar plăcea să-ți desenez o asemenea rochie pentru o ocazie specială.

Îi surâse și sări de pe scaun pentru a o lua de mână.

– Sunt invitată să cinez la New Orleans. Vino cu mine să cumpărăm materialul, spuse ea trăgând-o pe Giliane spre ușă.

– Adèle, nu pot, spuse ea oprindu-se brusc. I-am promis lui Elliot că nu mă duc în oraș.

– Aiureli! Trebuie să înveți să-i rezști unui bărbat, fiindcă altfel te va călca în picioare.

Deschizând dulapul, scoase o rochie și niște sandale cu tocuri înalte.

– Nu discuta niciodată. Țsta e secretul. Zâmbește și fă ce vrei tu. Unde ți-e geanta?

*

* *

În fața casei paznicului, Giliane coborî geamul.

– La revedere, Sully. Plec să cinez cu Adèle.

Acesta se încruntă, cu un aer bănuitor.

– Unde vă duceți, domnișoară Adèle?
– La New Orleans. O să ne întoarcem târziu.
– Mi-ar părea rău să pierzi pariul, Giliane. Dacă te duci, o să fiu obligat să-i spun lui Elliot.

Ochii Giliane scânteiară.

– Spune-i. Și cu ocazia asta, spune-i din partea mea și ce să facă cu blestematul lui de pariul. Dacă el se distrează la Dallas, eu de ce-aș sta aici ca să miros parfumul magno-liilor?

– Nu cred că se distrează atât de bine, reluă cu blândețe Sully. Dar ceea ce contează este că voiai să dovedești ceva și că ți-ai dat cuvântul.

Găsise cuvintele care trebuiau.

Câteva minute mai târziu, Giliane stătea pe alee, cu rochia și sandalele în mână, privind cum dispare mașina Adèlei.

Lovi cu piciorul în pământ, gata să plângă. Înțelegea dintr-o dată cât de mult îi lipseau prietenii de vârsta ei, cât de apăsătoare erau căldura, praful și insectele.

– Nu fi supărată, Giliane, doar nu e pe vecie. Rămâi să cinezi cu mine în seara asta. Am crevete proaspete.

Ar fi preferat să rămână îmbufnată, dar comise greșeala să privească în ochii lui căprui. Erau atât de binevoitori încât un zâmbet apăru încetul cu încetul pe buzele ei.

*

*

*

„Nu mi-a zis că trebuie să-i și curăț“ gândi ea ceva mai târziu, lăsând să cadă încă o carapace în căldare.

– Tu i-ai pescuit, Sully? se interesează ea.

– Eu? Eu nu pescuiesc. Marc Soileau mi le-a adus, dar știu sigur că Elliot i-a spus.

– Tu și Elliot aveți grijă unul de altul, nu-i așa?

– Eu aveam grijă de el când era mic și acum are el grijă de mine.

Întreprupându-se din curățat, Giliane își întoarse privirea spre el, avidă să mai afle ceva despre Elliot. Dacă l-ar înțelege mai bine, poate că ar suporta mai ușor faptul că n-o iubește.

Conștient de interesul ei, Sully continuă:

– Este cel mai bun din familia Escudier. Domnul Albert era bun, la fel și domnul Everett. Se ocupau bine de oameni și pământuri, dar nu cum o face Elliot. Lor le-ar fi fost teamă că se înjosesc vorbindu-le oamenilor de rând sau interesându-se despre problemele lor de zi cu zi. Dar lui Elliot nu-i este frică de nimic. El veghează asupra mlaștinii fiindcă o iubește. Din tot sufletul.

Vocea lui era plină de mândrie.

– În parte, asta mi se darorează și mie. Eram unchiul lui din mlaștină. Eu n-am avut niciodată copii. El a umplut un gol din sufletul meu, cred că ți-am mai spus asta.

– Tu i-ai făcut barca? îl întrebă ea având o intuiție.

– Eu, zâmbi el. Când a împlinit doisprezece ani.

– În timpul acestor ani, l-ai înlocuit oarecum pe tatăl lui. Sully dădu din cap.

– Nu. Mai degrabă am fost mama lui. Mama lui a murit de tânără. Dar tatăl lui e tatăl lui. Elliot și el se aseamnă mult, și din cauza asta se și ceartă, află asta de la mine. Ultima lor dispută a fost în privința nepoților. Elliot își adoră tatăl și atunci încearcă uneori să-i facă plăcere într-un fel în care n-ar trebui.

O privi repede pe Giliane, temându-se că a spus prea mult. Apoi își limpezi vocea.

– La muncă, fetițo. N-am terminat încă.

– Să știi că astea se pot cumpăra și de la magazin, în cutii mici, gata pregătite, spuse ea zâmbind.

Întorcându-se spre chiuvetă, Sully mormăi ceva de neînțeles.

*

* *

Ținându-se cu mâinile de burtă, Giliane privea la puținele crevete care mai rămăseseră din enorma cantitate preparată. Sully era un adevărat as al bucătăriei. Le fierbea cinci minute într-un amestec de bere, lămâie, usturoi, ceapă, piper și sare.

– Acum înțeleg de ce nu le cumperi la cutie. De acum înainte o să le pregătesc și eu așa, remarcă ea.

Din fața casei, Elliot o privi pe Giliane cu aceeași dorință pe care o provoca întotdeauna în trupul lui. Lucrase ca un nebun la Dallas pentru a se putea întoarce cât mai repede posibil. Fiindcă nu era în stare să nu se gândească la ea, încercase să se convingă că devenise o obsesie de care va

scăpa dacă ar avea o legătură cu ea. În cele din urmă, trebuise să recunoască faptul că era mai mult decât atâta și că o aventură cu ea nu va fi o simplă escapadă.

Era îndrăgostit de Giliane dar nu era convins că aveau în viitor în comun. O legătură cu ea ar face pur și simplu imposibilă viața pe care o „planificase” împreună cu Adèle. Își imagina cum făcea turul proprietății în compania Adèlei, superb îmbrăcată, însoțiți de câinii lor și de unul sau doi copii bine crescuți. Și-ar surăde, încântați de petrecerea pe care urmau s-o dea chiar în acea seară.

Când încerca să-și reprezinte viața împreună cu Giliane, nu vedea decât niște imagini confuze, cu cearșafuri mototolite, trupuri strâns îmbrățișate, ochi cenușii care reflectau bucuria sau o tristețe profundă. O vedea urcându-se în avion, de unde admira munții înalți acoperiți veșnic de zăpadă sau lacuri nesfârșite.

„Giliane o să mă distrugă”, gândi el scuturând din cap.

Trebuia cu orice preț să dea uitării toate aceste gânduri, motiv pentru care nu trebuia să mai rămână aici ca s-o privească. Cel mai rezonabil era să plece repede acasă.

Urcă scările în fugă, renunțând să fie rezonabil.

– După câte văd, am sosit la fix.

Fără să fi avut timp să-și ascundă bucuria, Giliane se întoarse spre ușă.

– Salut, Sully, spuse el intrând, dar cu ochii la Giliane.

– Salutare! mormăi Sully.

– Giliane, continuă Elliot dând din cap.

– Bună seara, Elliot, spuse ea cu răceală. Te-ai întors cu o zi mai devreme decât era prevăzut, nu-i așa?

– Da, am reușit să termin mai repede decât crezusem inițial.

Nu se putea împiedica s-o privească. Brațele și picioarele ei bronzate contrastau cu îmbrăcămintea albă. Părul blond era prins într-o coadă de cal, ca de obicei. Nu purta nici o bijuterie și nici n-ar fi avut nevoie de ea. Giliane era frumusețea în starea ei pură.

După ce privirea lui trecu de la unul la altul, Sully își drese glasul.

– O să mă duc să-i dau lui Denis restul de creveți. Puteți să stați de vorbă și aici, dacă vreți, dar nu uitați să stingeți lumina când plecați. M-ai auzit, Elliot?

Acesta dădu din cap că a priceput și se așeză.

– Noapte bună, Sully. Îți mulțumesc pentru cină. O să spăl eu vasele, murmură tânăra femeie.

Ușa se închise în urma bătrânului.

Giliane strânse farfuriile ca să le pună în chiuvetă. Tăcerea se făcu din ce în ce mai apăsătoare. Nu mai rezistă și-l întrebă:

– Și cum a fost călătoria?

– Lungă, făcu el laconic, nepărând să aibă chef de conversație.

Giliane dădu drumul la apă și se concentrează asupra vaselor. O să-i pomenească singur de Adèle? Giliane așteaptă, pentru a-i lăsa șansa de a aborda el subiectul. Cum Elliot nu spuse nimic, se impacientă:

– Am întâlnit-o pe logodnica ta. E încântătoare.
Curioasă de a-i vedea reacția, aruncă o privire peste umăr. Un mușchi îi zvâcnea pe obraz. Doar atât.

– S-a întors de la Atlanta?

– Știe că, din când în când, te mai săruți și cu alte femei?

Scaunul de sub el scârțâi când Elliot sări în picioare.

– Nu mă sărut cu alte femei. Doar cu tine. Faptul că mă atragi nu e un secret.

Râse scurt.

– Numai că e mai mult decât atât. E o obsesie.

Ea îl privi, simțind că-i tremură mâinile.

– Ascultă, Giliane. Cred că invitația mea a fost o mare greșeală. Dacă vrei să pui capăt acestei experiențe, o să te înțeleg.

Ideea că ar putea pleca de aici o îngrozi. Chiar dacă el n-o putea ține în brațe, chiar dacă n-o putea iubi, faptul că-l avea lângă ea însemna mare lucru pentru Giliane.

O suferință de nesuportat îi sfâșia inima.

„Nu pot să plec. El n-o iubește pe Adèle, dar o să se însoare cu ea. Ea nu-l iubește. Și eu nu vreau să plec.”

În afara dragostei pe care o purta acestui bărbat, mai era și altceva care o obliga să rămână aici? Se revăzu așezată în fața mesei de lucru, încercând să descopere un fir care să reunească elementele pe care le adunase deja.

În felul ei, era la fel de încăpățânată ca Elliot și, independent de dragostea pe care i-o purta, trebuia să-i răspundă la întrebările pe care și le pusese în ultimele zile.

– Nu, rămân, dacă nu te deranjează. Poate că va fi mai bine să ne evităm, dar mi-ar plăcea să mai rămân câțva timp în acest loc, pentru a continua să lucrez.

Cu un oftat de ușurare, ieșit din adâncul pieptului, Elliot clătină din cap.

– Termină cu vasele și o să te conduc.

Și Giliane nu avu puterea să spună nu.

*

* *

După câteva minute, mergeau umăr la umăr pe drum. Acum că discutaseră deschis, o ușurare dureroasă se instalase între ei.

Sub picioarele lor, pietrișul scârțâia monoton.

– De când ești logodit cu Adèle?

– De șase luni.

– Vrei să-mi vorbești despre asta?

Știa că răspunsul lui o să-i facă rău.

– Am crescut împreună. Tații noștri au fost prieteni din copilărie. Tatăl ei are o fermă la câțiva kilometri de aici. Adèle și cu mine ne-am iubit dintotdeauna. Într-o zi – cred că aveam opt ani – tatăl meu m-a amenințat că mă trimite la internat dacă n-o să consacrui mai mult timp studiului, în loc să bat mlaștina. M-a închis în casă o săptămână întreagă.

– La lumina felinarelor?

Giliane văzu apărând un surâs fugar pe buzele lui.

– Adèle s-a strecurat în casă, nu cu un cățeluș ci cu doi, pentru a mă consola. Bineînțeles că tata a sărit până în tavan de nervi și m-a mai ținut închis încă o săptămână. Dar mi-a fost indiferent, fiindcă îmi lăsase cățelușii. N-aș fi putut rezista fără Adèle.

O privi, vrând să fie sigur că-l înțelege.

– O adoră și vrea neapărat să aibă un nepot înainte de a muri. Am treizeci și cinci de ani, deci sunt prea bătrân pentru a cunoaște pasiunea. Adèle și cu mine ne potrivim. Vom duce o viață convenabilă împreună.

Giliane văzu, ușurată, că s-au apropiat de pavilionul ei. Voia să stea într-un colț și să-și lingă rănilor.

– Îmi place Adèle, spuse ea cu o voce slabă.

– Și mie.

– Elliot, de ce nu mi-ai vorbit despre ea?

Și el își pusese, nu o dată, întrebarea asta.

– Presupun că n-am avut chef să pun etichete pe lucruri.

– Și dacă n-o să pui o etichetă pe aventura noastră, ea ar rămâne fără consecințe.

– N-am zis că am dreptate. Tot ce s-a întâmplat în legătură cu tine și cu mine n-are nici o logică. De fapt, credeam că nu are nici o importanță pentru tine. Iar Adèle știe că nu sunt un pustnic. Nu se așteaptă la fidelitate din partea mea.

– Ce practic! șopti Giliane.

„Nu sunt îndrăgostiți unul de celălalt și Everett o să aibă și alte decepții. De ce trebuie eu să mă sacrific în numele unui simț al datoriei complet demodat?” gândi ea.

În fața pavilionului, se întoarse spre el.

– Ești sigur că nu vrei să ai o legătură cu mine?

– Sigur, spuse el. N-ar fi o aventură de o noapte. Ar fi o răsturnare brutală și totală a vieții mele. Și a Adèlei.

– Adèle nu e îndrăgostită de tine, știi asta.

Punându-și mâinile pe umerii ei, el pronunță cu o voce joasă, amenințătoare:

– Există dragoste și dragoste. O iubesc pe Adèle.

Impasibilă, Giliane îi privi fața, aflată atât de aproape de a ei.

– Și eu? Pentru mine ce simți?

Un mușchi tresări din nou pe obrazul lui. Mâinile lui alunecară de pe umeri pe piept unde se opriră.

Giliane își ținu răsuflarea. Nevoia ei de a-l provoca pieri. Rămăsese doar pasiunea.

– Nebunie. Cu tine înnebunesc de tot.

O strânse o clipă la piept, apoi se desprinse și se îndepărtă imediat.

– Elliot, îl imploră ea.

– Ce e? o întreabă el aruncându-i o privire peste umăr.

Cuvintele nu se auziră, dar el știu: Giliane voia ca el să rămână. Bărbatul clătină încet din cap.

– Nu sunt chiar atât de nebun.

Și în timp ce se îndepărta în noapte, ea îl auzi formulând această amară precizare:

– Pentru moment.

Capitolul 9

Într-o dimineată, în timp ce Giliane scria, o mașină se opri în fața pavilionului ei. Portiera se trânti și Adèle strigă, chiar înainte de a intra.

— Ei, Giliane, tratează-mă cu o ceașcă de cafea și așteaptă-te să ai un șoc.

Cu un sentiment de vinovăție, tânăra femeie își mușcă buzele, dar zâmbetul Adèlei era sincer și amical. Aceasta intră și deschise pe canapea un pachet din care ieșiră metri și metri dintr-un saten strălucitor de culoare turcoaz. Giliane rămase cu gura căscată.

— E splendid! Nu-mi puteam reveni când l-am văzut. E perfect! exclamă Adèle.

— E frumos, spuse Giliane trecându-și mâna peste material.

— Frumos?! Puțin spus. E o splendoare, e admirabil! Dezbracă-te repede, vreau să-l drapez pe tine pentru a hotărî croiala.

Giliane o ascultă și Adèle o înfășură în material.

– Un decolteu mare, cred, mormăi ea, având în vedere silueta ta, pentru care de fapt te detest. Văd un corsaj mulat, cu bretelețe. În rest, jupa până la genunchi, cu o crăpătură într-o parte. Cu o vestă mică gen taioar pentru ca toată lumea să cadă lată, pe o rază de câțiva kilometri, când o să ți-o scoți.

Satisfacția malițioasă din vocea ei o făcu să zâmbească pe Giliane.

Scoțându-și trusa, Adèle se apucă de lucru. Acele îi ieșeau din gură ca niște mustăți.

– I-am vorbit lui Elliot despre tine, spuse ea.

Giliane tresări și Adèle își ridică ochii.

– Dacă o să te înroșești așa când o s-o îmbraci, nici n-o să ai nevoie să te fardezi. Hai, vreau să știu exact ce se întâmplă.

Giliane se simți paralizată exact ca un copil vinovat, deși nu avusese nici o remușcare când încercase să-l seducă pe Elliot.

– Ce-a zis? întrebă ea.

– Oh, tot ce trebuia. A vorbit despre viitorul nostru comun, a sugerat chiar să alegem o zi pentru căsătoria noastră, lucru pe care nu l-a făcut niciodată până acum. Decisesem să nu fixăm o dată decât după un an de gândire.

– Deci, totul e în regulă...

– Doar nu sunt nebună, replică Adèle iritată. N-am văzut în viața mea un bărbat atât de trist în timp ce vorbește despre fericirea lui viitoare.

– Ei bine, spuse Giliane după o ezitare, el nu mă vrea, dar... ne simțim atrași unul de celălalt. Mi-a spus că tu înțelegi.

– Încerc. Vrea să iasă cu tine?

– Adèle, nu! Te iubește!

Oftând, aceasta din urmă se așează pe vine.

– Și eu îl iubesc, spuse ea cu un râs întristat. Ciudat e faptul că mi se pare seducător, acum când s-a îndepărtat de mine...

– Adèle...

Ea o întrerupse cu asprime.

– Tu ce simți?

Ridicând brațele, Giliane schiță un zâmbet tremurător.

– Nu! spuse Adèle. Îmi face rău să te văd privindu-mă astfel. În plus, adăugă ea reluându-și lucrul, poate că e exact impulsul care-mi trebuie.

Fără s-o privească, se ridică pentru a se îndrepta spre fereastră și i se adresează Giliane, stând cu spatele.

– Am scris unor case de modă, am trimis desene. Este lucrul cel mai excitant pe care l-am făcut vreodată.

– Adèle, o să plec! exclamă Giliane disperată.

Cu ochii strălucitori, Adèle se întoarce cu fața spre ea.

– Nu. Nu vreau! Giliane, ți-am povestit despre planurile mele fiindcă eu credeam că o să mă înțelegi. Nu vreau să pleci. Trebuie să descoperim care este adevărul.

După o pauză, adăugă încet:

– Poate că vei fi mai bună pentru el decât mine.

Gândindu-se la pasiunea pe care o împărțise cu Elliot, la chipul lui când valsaseră împreună pe trotuarul din New Ibis, ea dădu din cap.

– Poate.

Brusc, trăsăturile Adèlei se luminară într-un surâs călduros și întinse mâna spre Giliane. Aceasta o strânse între ale ei.

– Cine e cea mai bună câștigă. Mi-ar plăcea să se termine bine pentru amândouă, spuse ea.

– Am impresia că așa va fi. Cu adevărat.

Adèle avea dreptate. Se va bate pentru Elliot, dar nu după regulile lui. Va acționa conform propriilor ei reguli.

*

* *

În aceeași seară, cam pe la ora nouă, Elliot îmbracă niște haine comode și ieși. Ziua fusese infernală din cauza tatălui lui care-l tot întrebese despre Adèle în timpul prânzului.

Fără să se gândească, ajunse la pavilionul Giliane, bătut nerăbdător la ușă și intră. Tânăra scria la mașină.

– Vino, îi spuse el. Mergem la pescuit.

Un zâmbet pe care nu și-l putu ascunde lumină chipul tinerei femei.

– Ia te uită, a venit „tărănoiul”, spuse ea izbucnind în râs.

Dacă ar fi venit în costum ca s-o invite la plimbare, poate că l-ar fi refuzat. Dar acum, în fața ei se găsea omul mlaștinilor, care nu punea întrebări.

Fără să mai arunce nici o privire înapoi, ea îl urmă.

– Și ce-o să pescuim?

– Habar n-am. Ce vrei să mănânci mâine?

Pentru prima oară de multe zile, Elliot se simțea bine, eliberat de orice tensiune. Nu știa ce-o să se întâmple, dar în seara asta nu avea puterea să rămână departe de ea.

În hangarul cu bărci, el îi dădu o pereche de cizme și-și trase și el unele peste pantofii sport. Apoi, în loc de barca cu vâsle, ieșiră într-o barcă cu motor, prevăzută cu o elice.

După câteva clipe se găseau într-un loc care, în funcție de maree, se transforma fie în estuar fie într-un firicel de apă curgătoare.

– Stă să plouă. Am face bine să nu ne aventurăm prea departe.

– Oh, ba da, îl rugă Giliane. Nu contează un pic de ploaie.

– Nu va fi chiar un pic de ploaie, dar ți-am luat și o pelerină.

Totul era atât de calm încât și respirația lor părea inoportună. Niciodată nu mai văzuse Giliane vegetația mlaștinii atât de nemișcată. Apa semăna cu un pahar jivrat, sub lumina lunii acoperită în parte de nori. Aerul era răcoros dar apăsător parcă. Giliane se simțea extrem de împăcată cu sine și cu lumea înconjurătoare.

– Chiar trebuie să pescuim? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Nu. O să ne plimbăm.

Singurele zgomote proveneau de la peștii în căutare de hrană și de la clipocitul apei care se lovea de marginile bărcii. Concertul greierilor, întrerupt de sosirea lor, fu reluat în curând.

Mult timp rămaseră ascultând foșnetul ierburilor.

Era un moment magic și Giliane știa că-și va aminti de el toată viața. Și mai știa că nu va așterne nici un rând pe hârtie despre aceste clipe prețioase.

– Giliane... începu Elliot, dar tânăra îl întrerupse printr-un gest al mâinii.

– Nu acum, îl rugă ea. Să nu stricăm aceste momente.

– Am înțeles, o aprobă el.

De fapt, nu știa nici el ce voia să-i spună. Poate că se simțea bine alături de ea, că era fericit. Continuă s-o privească zâmbind.

Deodată, Giliane auzi un zgomot în depărtare. Elliot întoarse capul și ascultă cu atenție. Vântul sosea precum avangarda unei armate uriașe și iarba, liniștită până acum, se mișca în toate direcțiile.

– Sosește furtuna. Nu mai avem timp să ne întoarcem. O să încercăm să ajungem la cabanele aflate pe malul celuilalt iaz. Una dintre ele aparține unuia dintre prietenii mei. Putem să așteptăm acolo.

Surescitată, dar nu îngrijorată, Giliane își îndreptă spatele. Din prima zi în care-l întâlnise pe Elliot, simțise că el era născut pentru a rezista dezlănțuirii elementelor naturii.

– Și eu cu ce te pot ajuta? îl întrebă ea.

– Cu nimic. Pune-ți pelerina și ține-te bine!

Barca plecă în sens invers, apoi el intră pe unul din numeroasele canale care legau între ele iazurile.

Giliane tocmai pusese mâna pe pelerină când cerul se deschise parcă, dând drumul la una din ploile caracteristice

Sudului. Abia avusese timp să și-o tragă pe o mânecă, și era deja udă până la piele. Râzând, lăsă pe bancă pelerina.

– Giliane, găsește ceva cu care să scoți apa, îi spuse Elliot care se căznea să conducă ambarcațiunea prin perdeaua deasă de ploaie.

Căutând pe sub bancă, tânăra găsi o cutie veche și începu să arunce apa peste bord.

Mirată, simți apoi că Elliot întoarce la dreapta. Nu văzuse că în acel punct canalul se lărgea indicând un alt iaz. Cu degetul întins, el îi strigă ceva, dar Giliane nu înțelese din cauza vuietului puternic al vântului. Șuvițele ude de păr îi biciuiau fața, făcând-o să clipească des. Deși nu era frig, Giliane începu să tremure fiindcă vântul trecea cu ușurință prin hainele ei ude.

Un ponton, care părea extrem de fragil din cauza puterii cu care-l zgâlțâia vântul, apărură prin întuneric. Elliot se ridică ca să ancoreze solid barca și-i întinse mâna Giliane. Tânăra se urcă imediat pe scândurile care i se părură foarte nesigure. Când Elliot se urcă la rândul lui, crezu că o să se prăbușească amândoi cu ponton cu tot, dar acesta rezistă, continuând să se zgâlțâie, scârțâind sinistru. Cei doi îndrăgostiți, strânși unul într-altul, încovoiați ca doi moșnegi, ajunseră cu greu până la cabana de pe dig.

Elliot sparse lacătul cu o piatră și se grăbiră să intre în adăpost. Prin vacarmul furtunii, Elliot o auzi râzând și o plăcere sălbatică îl cuprinse. Ce femeie! Nu teamă, nu gemete. Îi plăcuse la fel de mult ca și lui această dezlănțuire a forțelor naturii.

– Elliot, îmi pare atât de bine că m-ai invitat!

Râsul lui se auzi la fel de vesel.

– Unde este cafeaua? îl întrebă ea, deconectată.

Dar el o auzi clănțănind din dinți și atunci acționează. Raza lanternei luminează încăperea prevăzută cu o plită, o canapea, o masă, scaune și câteva rafturi pe unul din pereți. Încăperea era împărțită în două de niște cuverturi agățate de o sârmă. Trei lămpi cu petrol erau agățate în stânga ușii.

După ce aprinse una, el îi întinse lanterna Gilianeii.

– Treci în partea cealaltă și scoate-ți hainele. Pe urmă înfășoară-te într-o cuvertură. Eu o să fac focul și o să pregătesc o cafea.

Fără să mai piardă timpul, ea îi dădu ascultare. Tânăra avea impresia că nu se va mai putea opri din tremurat. Desprinzând cu degetele înțepenite una din cuverturi, se înfășură în ea. În timp ce-și freca părul încercând să-l usuce puțin, vântul se încăpățâna să asalteze cabana ai cărei pereți scârțâiau lugubru.

Începuse să se încălzească. Atunci, luă o altă cuvertură pentru Elliot și se întoarse la el.

Înfășurat într-un prosop alb, el îngenunchease în fața focului pe care-l alimenta. O lumină roșiatică se reflecta pe pieptul și fața lui, în timp ce lămpile cu petrol aruncau pe spatele lui umbre mișcătoare. Văzându-l, Giliane simți că i se usucă gâtul.

– Vino să te încălzești aici, îi spuse el peste umăr.

Timp de un minut ea nu se putu mișca din loc și atunci el întoarse capul ca să vadă ce face.

Cu mâinile încrucișate pe piept pentru a susține pătura, ea înainta până la mai puțin de un metru de el. Vântul scutura furios ușa. Dorința îl cuprinse pe neașteptate pe Elliot.

Se ridică încet, cu ochii fixați pe profilul ei pur și vulnerabil.

Încet, fără să scoată nici un cuvânt, el îi cuprinse mâinile făcând să alunece jos cuvertura cu ochii îndreptați spre foc, ea își plecă pleoapele, apoi redeschise ochii.

Ca fermecat, el lăsa privirea să-i rățăcească pe trupul ei gol. Această femeie era un adevărat poem, cu picioarele ei lungi și grațioase, coapsele frumos arcuite, pânțelele plat și pieptul ferm și rotund. Atletă, Bacantă, Diană și Venus, toate la un loc. Lumina focului dădea pielii ei o strălucire lăptoasă.

Mâna lui se opri pe obrazul ei într-o tandră mângâiere, coborî spre umăr, apoi de-a lungul brațului până la talie. Cealaltă alunecă pe spatele ei până la șolduri.

Capul Giliane se dădu pe spate, cu buzele întredeschise, cu ochii închiși. El o privi, neținând seama de nerăbdarea ei. Petrecuse prea multe nopți albe imaginându-și-o așa.

Paralizată de un amestec de pasiune și de teamă, ea ardea de dorința de a simți mângâierea buzelor lui și puterea trupului bărbătesc strivindu-l pe al ei.

– Giliane, îi șopti el, ești atât de frumoasă...

Mâna lui urcă până la unul din sâni, al cărui sfârc era întărit de dorință și de frig. Îl atinse cu vârful limbii în timp ce Giliane gemea.

– Nu știam că ploaia poate fi atât de excitantă, murmură el trecând la celălalt sân, pentru a rupe tensiunea asta insuportabilă.

Vocea lui alungă neliniștea ei care o determina să rămână pasivă. Giliane începu să reacționeze.

Degetele ei răsfirară părul umed al lui Elliot. Se lipi de el, oferindu-i sânii. Un mic strigăt îi scăpă în timp ce o senzație fierbinte îi străbătu pântecul.

Cu respirația tăiată, simți că se excită sub mângâierile lui impulsive, nerăbdătoare, insistente. Tremurând, ea accepta tot ceea ce-i putea el dăru.

Mângâierile lui Elliot coborâră de la talie spre pântec, spre coapsele mătăsoase. Simțind-o că se înfioară, avu impresia că inima lui o să facă explozie.

Cu capul ascuns la pieptul lui în semn de încredere absolută, ea îi șopti:

– Elliot!

– Giliane, îi răspunse el, lăsând să cadă zidurile pe care se străduise săptămâni întregi să le ridice între ei.

Cum să-i reziste? Ea iubea așa cum trăia, punând totul la bătaie: cinste, vederi largi asupra vieții, sete de experiență și o generozitate fără margini. Degetele lui îi mângâiară spatele și el își aplecă puțin capul spre acel punct cald și sensibil dintre ureche și gât.

– Îmi place că ești atât de înalt, șopti ea.

– Poate că o să regreți imediat. Asta înseamnă în general și greu, spuse el râzând.

Se desprinse de ea pentru a desface canapeaua veche ale cărei arcuri obosite protestară. Apoi scârțâiră când cei doi se întinseră pe ea.

Ochii albaștri își cufundară privirea în ochii cenușii, pătimiși.

– Sărută-mă, Elliot.

Mușchii feței lui se crispară imperceptibil și vocea lui păru dintr-o dată obosită.

– Am promis totuși să n-o fac.

Ochii Gilianeîi părură să nu-l înțeleagă la început, apoi durerea o sfâșie, lăsând-o cu răsuflarea tăiată. Crezuse în dragostea lui și el îi spunea că nu așa stau lucrurile. Fu gata să strige, dar gura lui îi cuprinse pe rând sfârcurile sânilor și strigătul ei deveni un geamăt.

După câteva secunde Giliane uitase totul. În afara lui Elliot care provoca în ea reacții pe care nu le mai cunoscuse până acum.

Făcură dragoste fără să se grăbească.

Cu inima bătându-i nebunește, ea îl lăsa să procedeze după bunul lui plac, s-o întorcă după cum voia, ca și cum dorea s-o vadă sub toate unghiurile posibile.

Folosindu-se de instinctul și experiența ei, copleșită de apropierea neașteptată dintre ei, Giliane nu mai rezistă tentației. Simțea gâtul lui fierbinte și moale pe obraz, iar izul cald și masculin de mosc îi umplea nările. Știa că nu trebuie decât să scoată limba pentru a simți gustul pielii udate de ploaie, care se afla atât de ispititor de aproape.

Atingerea limbii umede în adâncitura gâtului era ușoară ca o părere. El gemu, conștient că aceea simplă atingere era mai mult decât putea suporta. Gemetele lui o umplură de satisfacție. Plutind într-o lume de plăcere exacerbată, ea abia remarcă faptul că el n-o sărutase.

Când pasiunea lor ajunse la paroxism, avu impresia că trupul și spiritul ei se contopesc în trupul și spiritul lui Elliot, și invers.

Mai târziu, Giliane rămase nemișcată, cu brațele sub cap, respirând sacadat. La fel de epuizat ca ea, Elliot, cu capul înfundat în pernă, nici nu mișca. Lumina oblică a lămpilor îi scotea în relief mușchii spatelui.

El își întoarse capul spre ea. O tăcere dureroasă se lăsase între ei. Se apropie de ea și o strânse în brațe, în timp ce ea se lăsa îmbrățișată scoțând un oftat adânc.

Aproape distrat, el îi mângâie părul fără să spună nimic, fiindcă nu avea nimic de spus.

„Este cea mai formidabilă experiență din viața mea. Te iubesc. Nu mă pot însura cu Adèle. N-ar fi drept. Dar tu și cu mine suntem ca apa și focul. Dragostea nu va șterge diferențele dintre noi, și atunci ce se va întâmpla?”

Dar dacă ar fi spus asta, ar fi fost pe un ton de reproș. Și reproșul nu era îndreptat împotriva Giliane.

Când tânăra adormi, el o sărută ușor pe buze. Și ea simți prin somn că fusese sărutată.

Capitolul 10

„Doarme ca un bebeluș,, gândi Elliot trăgând cuvertura peste umerii Giliane.

În speranța că o va trezi ca să facă din nou dragoste, el se foise în pat, tușise, dar nimic nu avusese efect. Peste un minut o s-o scuture.

Întorcându-se pe o parte, se sprijini într-un cot ca s-o privească. Semăna cu o ilustrație dintr-o carte de povești, cu trăsăturile ferme dar delicate ale feței și părul de aur care se răsfrase în bucle până la mijloc. O adevărată prințesă dintr-o carte cu zâne.

Simțindu-se împăcat cu sine, el zâmbi. Această impresie era rară. În general nu se simțea bine decât cu Sully sau cu Adèle. Dar Sully aparținea unei lumi iar Adèle unei alte lumi. Giliane era singura care le reunea pe amândouă. Ea se simțea în largul ei și când lua cina cu tatăl lui și când spăla vasele în casa unchiului lui.

Lângă el, tânăra femeie se mișcă, pleoapele i se ridică încet, apoi îi zâmbi întinzându-se cu voluptate.

– Cât e ceasul? îl întrebă ea.

– În curând se vor ivi zorile. Soarele o să răsară cam în vreo oră.

Expresia lui era clamă și ochii limpezi. Amândoi se simțeau destinși. Copleșită de sentimentele ei, Giliane îl privi.

„N-am vorbit despre viitor, dar e sigur că ceea ce s-a petrecut între noi va schimba totul“ își spuse ea.

– Adineauri mi-ai promis cafea.

– E adevărat, spuse el sculându-se, fără să-i fie rușine de goliciunea lui.

După câteva minute, stând unul lângă altul, acoperiți doar până la mijloc cu pătura veche, își savurau băutura caldă. Ochii lui Elliot priviră admirativ bustul tinerei femei.

– Ar trebui să te îmbraci. O să ai necazuri, dacă mai stai așa, zâmbi el punându-i mâna pe piept.

Râsul lui răsună cald în timp ce-i lua ceașca pentru a o pune pe dușumea.

Gura lui o găsi pe a ei într-o sărutare pătimașă. Când se sărutau, Giliane se simțea derutată și copleșită de senzațiile din trupul ei.

Când el își ridică în sfârșit capul, cu răsuflarea tăiată, ea își ridică ochii spre el cu un surâs încântător.

– Elliot, m-ai sărutat, sublinie ea.

El își aplecă puțin capul, în așa fel încât frunțile lor se atinseră.

– Da. Ah, Giliane, ce urât m-am purtat cu tine...
Tăcerea Giliane era un fel de aprobare.
– Nu vreau să-ți fac rău, reluă el.
– Știu, dar nu te poți împiedica, spuse ea mângâindu-i ușor ceafa.

Părănd că-i vine să râdă, el își ridică privirea spre ea.

– Ce femeie ciudată este Giliane Killmartin. Tu nu ceri nimic, nu-i așa?

Un mic fior de teamă o străbătu pe neașteptate. Dorea multe lucruri dar aștepta ca el să i le ofere.

– Vreau să mă mai săruți.

– E cel mai mic lucru pe care-l pot face pentru tine, spuse el după o clipă de ezitare. Nu mai vreau să-ți fac rău. O să vorbesc cu Adèle săptămâna asta.

Tonul lui era obosit și resemnat, la fel cu al unui soldat învins. Inima Giliane se umplu de bucurie: el o iubea și, de data asta, nu era furios. Era deja un mare pas înainte.

Timp de câteva clipe buzele li se atinseră ușor. Înainte ca mâinile lor să se pună în mișcare și ca un val de căldură să le încingă sângele, Giliane avu timp să se gândească la dragoste. Da, în mod sigur, aceasta era dragostea!

*

* *

După ce băgară barca în hangar, urcară colina ținându-se de mână.

O neliniște crescândă o rodea pe Giliane. De când părăsiseră cabana, Elliot era cu totul altul. Era la fel de amabil dar evita să-i întâlnească privirea.

Ajungând în fața pavilionului ei, Elliot îi lăasă mâna.

– O să-i vorbesc Adèlei despre noi, dar nu cred că tatăl meu trebuie amestecat în toată povestea asta.

– Nu imediat, bineînțeles, dar va trebui să afle, îi răspunse ea descumpănită.

– De ce?

Giliane i se părea un lucru evident. Râzând ușor, ea îi explică:

– Fiindcă e vorba de viitorul nostru.

Începând să se teamă, Giliane se încruntă. Privirea lui Elliot se întunecă.

– Da, dar pentru cât timp? Până îi spun, tu vei fi deja în Tombuctu.

Abia acum înțelese Giliane, rămânând mută de uimire și mânie.

„Ce imbecil! N-o să se însoare cu Adèle, dar cu mine și-a atins scopul, asta-i tot!“

Se simțea îngrozitor de umilită.

– Deci, ceea ce se petrece între noi nu e nimic altceva decât mica legătură de care pomeneai la început, spuse ea cu o voce calmă, lipsită de orice emoție.

– Nu. Nu mai pune etichete de acest gen.

– Tu ești cel care pune etichete. Eu nu fac decât să le citesc.

Apucând-o de umeri, el o scutură ușor.

– Giliane, nu face asta. Nu-ți bate joc de ceea ce s-a întâmplat între noi. Nu-ți dai seama ce a însemnat noaptea asta pentru mine?

Un râs amar scăpă de pe buzele ei.

– Credeam că da, dar acum am impresia că n-am fost prea clarvăzătoare în ceea ce te privește.

– Încearcă să mă înțelegi, Giliane. Te iubesc, dar nu te văd rămânând aici destul de mult timp pentru a împărți viața cu mine.

„Cere-mi-o“ gândi ea.

– Dacă aș fi sigur că între noi există un sentiment destul de puternic pentru a ne căsători! Mă tem însă că o să ne distrugem reciproc. Și în fond, Giliane, ceea ce-mi doresc eu în viață este ordinea și liniștea, nu pasiunea.

– Este ceea ce vrei, sau ceea ce-ți pregătești?

El o privi drept în ochi.

– Ceea ce vreau.

– Nu te cred, îi răspunse ea încet.

Și brusc, un val de mânie o făcu să izburnească.

– Nu-ți face griji! Nu te mai vreau!

Era o minciună și amândoi știau asta, dar ea era prea furioasă ca să se stăpânească.

– Nici măcar nu te-ai gândit la asta, fiindcă n-am discutat. Tu decizi și tu anunți. Persoana cu care te vei căsători va primi în mod sigur note pe niște ordine de zi. Norocul tău că ai apucat să trăiești această noapte, fiindcă peste câțiva ani vei fi prea „încuiat“ ca să-ți permiți să faci ceva care-ți place.

Dacă în mod obișnuit Giliane se abținea ușor, de data asta nu se mai putea controla deloc.

– Și pe urmă, să știi că viața pe care ți-o dorești te va distruge, și nu ești departe de asta. Nu-ți cer nimic, dar te rog nu mă minți!

Și, cu un mers țeapăn, intră în pavilionul ei. Când fu sigură că Elliot plecase, se aruncă pe canapea plângând în hohote, cu o disperare pe care n-o mai încercase de la moartea tatălui ei.

*

* *

Ceva mai târziu, tamponându-și cu apă rece ochii umflați de plâns, se gândi din nou la scena pe care o trăise. Voia să-și termine articolul, dar dacă Elliot era atât de prost să nu vadă că ea era perfectă pentru el, de ce să mai rămână?

Văzându-și în oglindă fața răvășită, se înfurie. Nu! Nu va pleca așa, cu capul jos. Va pleca, dar nu înainte de a face lucrul pentru care venise.

Se îndreaptă hotărâtă spre masa ei de scris. Săptămâna asta va lucra fără întrerupere pentru a-și termina articolul. Acum știa ce-i lipsea. Și poate că va pleca să petreacă două-trei zile și la New Ibis. Avea nevoie să se îndepărteze puțin de Elliot și de acest loc.

Capitolul 11

Giliane înainta cu tenacitate pe drumul prăfuit. Oricum, era la fel de cald când mergea ca și atunci când stătea nemișcată. În acea zi, vântul abia se făcea simțit. Un calm sufocant plana asupra mlaștinii.

În spatele ei auzi venind o mașină. Nu putea fi Claire, care refuzase să iasă pe o asemenea căldură. Mașina se opri în dreptul ei.

Geamul se lăsa și vocea, parcă puțin jenată a lui Elliot, se făcu auzită:

- Unde te duci?
- Bună, Elliot, răspunse ea politicos. Mă duc la Bayou Lafarge, dacă ții atât de mult să afli.
- Pe căldura asta! O să leșini înainte să ajungi la jumătatea drumului.
- Dacă ți se pare atât de greu, evită Sahara. Prin comparație, aici o să ți se pară răcoare.

Elliot oftă exasperat.

– Giliane, știu bine că e vorba de încă unul dintre blestemele tale de impulsuri. Urcă în mașină, să te duc înapoi, acasă.

– Nu, mulțumesc. Nu merg în direcția aia, răspunse ea, reluându-și mersul.

El porni mașina pentru a o ajunge din urmă.

– Chiar te duci acolo, nu-i așa?

– Ce perspicace ești!

– Urcă! Te duc eu.

Ea îi dădu ascultare, recunoscătoare în sinea ei.

– Cum să refuz o ofertă atât de amabilă?

Fără voia lui, Elliot începu să râdă.

– Credeam că te-ai întâlnit de destule ori cu locuitorii din Bayou Lafarge.

După ce-și scoase pălăria, Giliane își scutură cu dosul palmei praful de pe rochia de bumbac albastră.

– Da, dar mai am ceva de terminat acolo.

Ochii lui se opriră admirativ asupra ei. Schimbară o privire, dar zâmbetul lor rămase rece.

Mașina începu să urce și Elliot își îndreptă atenția asupra drumului.

– Unde erai la începutul săptămânii?

De ce să-i spună că petrecuse două zile la New Ibis? Nu era nevoie ca Elliot să știe asta.

– Mă ocupam de problemele mele. Vrei să-mi faci un raport al felului cum ți-ai petrecut săptămâna trecută?

– De acord. Am înțeles, bombăni el.

Tăcerea domni câteva minute, apoi el își dresе vocea.

– O să-mi petrec ziua la New Ibis. Ești sigură că nu vrei să vii cu mine?

– Nu, mulțumesc, spuse ea cu seninătate.

Bineînțeles că Giliane i-ar fi plăcut să-l însoțească, dar atitudinea lui începuse s-o obosească. Dacă avea chef să fie cu ea, nu avea decât să recunoască asta, ba chiar s-o roage puțin.

– La ce oră o să te întorci? Vin pe la tine.

– Nu te osteni, fiindcă nu știu la ce oră mă întorc.

– Și dacă rămâi blocată acolo peste noapte?

– Dacă nu mă va putea aduce nimeni înapoi, am oricum o invitație permanentă de la Pauline Connor.

– Pauline Connor?

– Una din salariatele tale. Am întâlnit-o... bineînțeles nu în fabrică.

Părăsind drumul care ducea spre insula Escudier, o luară pe drumul plin de scoici care șerpuia spre Bayou Lafarge. Pe pământ tare erau trei kilometri până acolo, pe apă doar doi.

– Ascultă, te aștept să-ți termini problemele pe care le ai aici, pe urmă mergem împreună la New Ibis. Nu-mi place să știu că o să te întorci târziu, singură.

Aruncându-i pe furis o privire, ea sesiză băătăia pe care o purta cu el însuși. După cearta lor de săptămâna trecută, Elliot nu voia să recunoască nici măcar față de el însuși că dorea s-o vadă.

„Încăpățânat ca un catâr“, gândi ea înduioșată.

– Nu-ți face griji, Elliot. Sunt destul de mare ca să mă descurc. Doar am fost singură prin atâtea coclauri, declară ea cu un zâmbet care contrasta cu aerul ei înțepat.

Îi ceru s-o lase în fața magazinului. După ce coborî, se aplecă să-l privească.

– Îți mulțumesc pentru transport.

– Giliane, cred că ar trebui să vii cu mine.

– La revedere, răspunse ea, făcându-i semn cu mâna.

În timp ce intra în magazin, auzi cum cauciucurile făceau să zboare scoicile în toate direcțiile. La ideea că o mașină poate fi atât de elocventă, demonstrând starea de spirit a stăpânului ei, ea zâmbi.

După ce cumpără o cutie de bere și un pachet cu biscuiți, îl întreabă pe vânzător:

– Într-una din zilele trecute, l-am întâlnit pe Armand Broussard. Știți cumva unde locuiește?

– Ultima casă pe stânga.

– Mulțumesc.

Ținându-și cumpărăturile în mână, coborî strada. Scoicile se spărgeau sub tălpile ei.

*

*

*

După două ore, Elliot zâmbi văzând-o prin transperantul deșirat al ușii pe tână femeie, instalată în mijocul a vreo zece persoane de toate vârstele. Așezată pe un scaun, cu un bebeluș de vreo doi ani în brațe, ea râdea. În spatele ei stătea o adolescentă care o mânca din ochi. O femeie grasuță făcea floricele în bucătărie, trăgând cu urechea ca să nu piardă ceva din discuție.

Părul grizonat al lui Armand Broussard se agită în timp ce scutura cu putere din cap. Întreaga asistență se compunea din trei prieteni de-ai lui, cei trei fii și una dintre nurori. Toți se strâmbau de răs dintr-un motiv necunoscut lui și mai râdeau încă atunci când Giliane simți prezența lui Elliot la ușă. Se făcu tăcere.

Armand sări în picioare.

– Domnul Elliot! Intrați! Luați loc!

Elliot dădu transperantul la o parte și intră.

– Bună, Armand. Mulțumesc, dar venisem numai s-o iau pe Giliane.

Aceasta își manifestă surpriza.

– Drăguț din partea ta, Elliot, dar tocmai am fost invitată la un local din Blancheville. Nu vreau să ratez.

Lovită de o bruscă inspirație, adăugă:

– Dacă nu consideri că e o bombă...

– Cred că o să fac o excepție de la regulă, răspunse el.

– Sunteți binevenit, domnule Elliot, îi propuse politicos Armand.

– Mulțumesc, răspunse acesta după o scurtă ezitare. Cred că o să merg.

Indiferent ce ar fi spus el, Giliane era hotărâtă să se ducă. Dar era mai bine să fie și el acolo ca să vegheze asupra ei. Astfel va evita, fără îndoială, o serie de neplăceri. După ce luă această hotărâre, moralul ei crescuse brusc.

*

*

*

Așezată pe un scaun pliant, Giliane privea perechile care evoluau prin fața ei. Tații dansau cu ficele lor, fiii cu mamele și surorile lor. Muzicanții – un violonist, un chitarist și un acordeonist – începuseră să obosească. Ritmul devenea din ce în ce mai lent.

Stând alături de ea, Elliot bea un amestec de rom cu Coca-Cola și o privea. Din cauza căldurii ea își strânsese părul, dar câteva șuvițe îi scăpaseră pe frunte și pe ceafă. Obrajii i se înroșiseră și rochia mulată pe corp îl făcea să fie extrem de conștient de apropierea ei fizică.

„E la fel de frumoasă, gândi el. Și fericită.“

În timp ce Giliane dansa cu unul din fii lui Armand, Elliot avusese impresia că este o localnică. Știa să se distreze și părea să-i placă muzica acelor meleaguri.

Apoi se apropie de ei Armand și, înclinându-se, o invită să danseze. Giliane îi zâmbi.

– Armand, mi-ar plăcea, dar sincer îți spun că nu mă mai țin picioarele.

În timp ce acesta pleca în căutarea unei alte partenere, ea îi aruncă o privire lui Elliot. În seara asta era ferm hotărâtă să se distreze.

„N-are decât să se supere dacă așa vrea. Eu mă aflu aici ca să mă distrez“ își spuse ea.

Giliane voia să se simtă bine, să profite de compania lui și, dacă era posibil, să și flirteze puțin. Bătu din gene privindu-l.

– Nu-i nevoie să faci asta. Ești și așa destul de periculoasă! mormăi el.

– Elliot! Ce compliment! Dacă nu l-aș fi refuzat adineauri pe Armand, te-aș fi invitat.

– Nu-i timpul pierdut, îi promise el cu căldură.

*

*

*

Micul Gilbert Broussard se trezi brusc și ieși din încăperea unde-l culcaseră laolaltă cu ceilalți copii. Ținându-și degetul mare în gură, o trase de rochie pe Giliane care valsa cu Elliot.

Surprinsă, aceasta îl privi zâmbind.

– Ei, Gilbert, ce cauți aici?

Drept orice răspuns, băiețelul îi întinse brațele în timp ce Elliot se prefăcea indignat, protestând:

– Dar e dansul meu, Gilbert!

Sprijinindu-și capul somnoros de umărul tinerei femei, Gilbert îi întinse cu generozitate o mânăuță lui Elliot. Cei doi îndrăgostiți se apropiară atunci unul de celălalt și începură să danseze, cu puștiul între ei.

Era o senzație ciudată să se miște în ritmul muzicii, în jurul acestui trupșor cald și transpirat. Cu ochii închiși, părând coplesită, Giliane fredona. Văzând-o, Elliot simți că i se strânge inima. Când femeia asta simțea ceva, o arăta.

„Cum a reușit să se maturizeze fără să se dezvolte în ea acea reținere care se instalează o dată cu trecerea anilor?” se întreabă el.

La sfârșitul dansului, mămica veni să-și recupereze băiețelul.

– Ai gust, băiete! Ai ales cea mai frumoasă femeie dintre cele prezente! exclamă ea râzând.

– Noapte bună, puștiule! rosti Giliane cu duioșie.

Cu un surâs fermecător pe buze, își roti privirea prin încăpere.

– Cred că acum o să-l invit pe Armand la dans!

Și se îndepărtă ca un vârtej, cu obraji în flăcări. Mirat, puțin îngrijorat chiar, Elliot o urmări din ochi. Trebuia să recunoască faptul că nu era o femeie superficială, dar sensibilitatea și starea ei schimbătoare de spirit îl făcea să nu se simtă deloc în largul lui. Niciodată n-o va putea determina să se lege temeinic de el și de acest loc. Posomorât, el se sprijini de perete pentru a mai bea un pahar de alcool în timp ce o privea, roșie la față și grațioasă, dansând în brațele lui Armand.

*

* *

După ce toți copiii fură culcați, muzicanții își regăsiră parcă din nou suflul. Zgomotul creșu în timp ce băuturile circulau din mână în mână. Giliane dansa fără întrerupere, trecând din brațe în brațe. Între două dansuri, accepta paharele ce i se ofereau, gata să bea orice numai să-și astâmpere setea.

– Știi ce bei? o întrebă Elliot la un moment dat.

Ea îi aruncă o privire surprinsă peste pahar.

– Citronadă?

– Citronadă amestecată cu alcool fabricat în casă. Eu nu beau din chestia asta.

– Tu, bineînțeles că nu, făcu ea strâmbând din nas. Dar eu gust din toate produsele locale.

Și goli paharul până la fund.

– Ar trebui să te deconectezi și tu puțin, Elliot.
– Dacă te mai deconectezi mult, va trebui să te duc în brațe până la mașină, îi șopti el la ureche, luând-o de braț când ea schiță un pas șovăitor.

La sfârșitul valsului, începuse să se împiedice.

– Elliot, se mișcă podeaua sub noi. Ar fi mai bine să plecăm.

– Puțin aer proaspăt nu ți-ar prinde rău.

– Mă duc să-l caut pe Gilbert.

– Dar nu poți!

– Aha! Și de ce, mă rog?

– În primul rând, fiindcă a plecat acasă. Pe urmă, fiindcă nu e al tău, îi explică el.

– Ei bine, într-o bună zi, o să am și eu unul. Un băiețel cu ochi întunecați, la fel ca tine, replică ea îndreptându-se spre ușă sprijinită de brațul lui.

Afară, Elliot traversează parcare pentru a o duce pe un drum pustiu care mergea pe lângă un iaz mare.

– Dar n-am loc pentru el, își continuă ea ideea. Ar trebui să crească pe insulă. O să-l crești pe fiul meu, Elliot? O să vin să-l văd, bineînțeles...

„Așa s-ar întâmpla dacă aș avea copii cu ea: eu i-aș crește și ea ar veni să-i viziteze“, gânde el.

Giliane se aplecă pentru a-și scoate sandalele și-l dădu la o parte plină de demnitate când el vru s-o ia din nou de braț.

După câțiva pași împleticiți, făcuți cu picioarele goale prin praf, ea se opri, rămânând grațioasă în ciuda faptului că era amețită de băutură.

– Ești bun, Elliot. La fel ca tatăl meu. În sfârșit, mai puțin cunoscut, se corectă ea, dar mai ai destul timp ca să-l ajungi din urmă.

El îi zâmbi, încântat. Se gândea că astfel avea ocazia să afle o serie de lucruri pe care altfel nu i le-ar spune nicio dată.

Împiedicându-se, Giliane căzu peste el.

– Oooh... Te luasem drept un arbore.

Îl împinse imediat cu mâinile în piept și traversă drumul pentru a se așeza pe un trunchi căzut. Elliot se așază lângă ea.

Chiar dacă era amețită, își păstrase vioiciunea minții.

– Nu, spuse ea. Trebuie să iubești, asta e. E atât de frumos...

Punându-și mâinile pâlnie la gură, ea strigă:

– Eu te iubesc, lumeee..., mă auzi? Mai ales pe tine, mlaștină frumoasă!

Cuprinzându-și genunchii cu brațele, începu să râdă încet. Dar când ridică brusc capul ca să privească luna, se dezechilibra și căzu pe spate, ceea ce o făcu să pufnească în râs.

Nemaifiind în stare să reziste faptului că Giliane se dădea în spectacol, Elliot se lăsă să alunece de pe trunchi și o strânse în brațe.

– Elliot, îi șopti ea. Te iubesc atât de mult...

Se crispă ca și cum abia acum auzise ceea ce-i spusese, apoi începu să plângă. În minutul următor, se opri ca să-l întrebe plină de curiozitate:

– Oare sunt beată?
– Da, scumpa mea, răspunse el cu tandrețe.
Cu ochii închiși, ea se cuibări la pieptul lui.
– Probabil că sunt, altfel nu mi-ai spune scumpo.
O clipă el o mângâie distrat pe braț. Când în sfârșit îi
răspunse „Da“, ea nu mai știa despre ce vorbeau.

*

* *

Pe drumul de întoarcere, Giliane adormi cu capul pe genunchii lui Elliot.

Cu inima plină de dragoste, el îi mângâia cu blândețe părul. Simțea trupul ei lipit de coapsa lui, trupul ei care era promisiunea plăcerii. Emoționat, strânse din dinți, sfâșiat între dorința de a râde, de a plânge și de a striga.

Când o duse în brațe până la pat, ea nu se trezi. El îi descheie rochia și i-o scoase, apoi rămase o clipă s-o privească înainte de a o acoperi cu cearșaful și de a se îndepărta încetișor.

Elliot mai rămase câteva clipe pe verandă, așezat pe un fotoliu, în speranța că ea se va trezi, din somn și din beție. I-ar putea spune atunci că o iubește.

I-ar cere să-și abandoneze meseria și să rămână alături de el. Dar dragostea tinerei femei nu risca să piară, în tristețe și plictiseală?

Capitolul 12

După câteva zile, într-o dimineață, Giliane își ridică privirea din ceașca de cafea și-l văzu pe Elliot în pragul ușii, cu un pachet învelit într-o hârtie maronie în brațe.

– Bună, rosti ea cu timiditate, neștiind nici acum dacă purtarea ei fusese scandalosă în noaptea petrecerii.

Detaliile erau confuze în mintea ei și Elliot nu-i dăduse nici o explicație.

– Vrei o cafea? îl întreabă ea.

– Nu, mulțumesc. Am venit să-ți dau acest pachet din partea Adèlei și să te invit.

Giliane văzu cu surprindere că el părea încurcat, pentru prima oară de când îl cunoștea. Ea îl încurajă cu un surâs.

– Treci la invitație.

– Ce ai zice de un weekend la New Orleans? Trebuie să tratez o afacere acolo și m-am gândit că meriți o seară

departe de tântări și de mașina de scris. Nu vrei să verifici dacă îți mai place viața de noapte a orașelor, după ce ai fost la petrecerea de la Brancheville?

Inima Giliane făcu un salt în piept.

– Ei bine, poate, spuse ea pe un ton șovăitor.

Elliot consideră răspunsul ei drept o acceptare și continuă îndreptându-se spre ușă:

– Bine. O să fac rezervări la *St. Charles*. Vin să te iau la prânz. Ia-ți și niște pantofi pentru dans.

Elliot dispăruse deja când Giliane se tot întreba ce să facă. El o respingea cu o mână și o atrăgea cu cealaltă. Se simțea la fel de tulburat ca și ea? Era vreo capcană?

„Nu am decât un mijloc de a afla: să merg la New Orleans“ se decise ea.

Luă pachetul și-l răsuci pe toate părțile. Știa ce conținea și simți că i se pune un nod în gât. Rupse hârtia și un saten turcoaz frumos împăturit își făcu apariția.

– Adèle, e de necrezut, șopti ea luând în mână vesta așezată deasupra rochiei.

O hârtie ieșea din buzunar. O luă grăbită.

„Giliane, abia am avut timp să-ți scriu acest bilet. Cred că am găsit de lucru la New York și plec în această seară cu avionul. Sunt fericită că am putut termina rochia înainte de plecarea mea. Mi-ar plăcea să știi că am făcut-o după, și nu înainte ca Elliot să-mi povestească despre voi. Cred că trebuie să vă mulțumesc la amândoi. Căsătoria noastră ar fi pus capăt unei frumoase prietenii din copilărie. Singurul meu regret este că nu am avut curajul să iau singură această hotărâre.

Elliot a fost evaziv și mai degrabă jenat când l-am întrebat mai multe despre voi. Dar eu am sentimentul că vom câștiga amândouă. Poartă rochia asta pentru mine și fii fericită! Cu prietenie, Adèle.

P.S. I-am spus că o să-i anunț eu noutatea lui Everett când o să găsesc cuvintele potrivite, deci nu-i spune nimic. Va fi chiar mai greu decât ruptura cu Elliot, dar o să-i scriu.“

Giliane simți că-i dau lacrimile. Sufletul ei era plin de recunoștință, remușcări, bucurie și speranță.

„De ce să mă simt vinovată? gândi ea. Doar Adèle a ales singură.“

Emoționată la culme, tânăra ridică rochia și o privi. O s-o poarte și o să fie fericită. Și în rest, o să vadă. Trebuia ca Elliot să hotărască dacă o vrea în viața lui și hotărârea lui risca să nu fie cea bună, încăpățânat cum era. Și atunci, de ce s-ar jena Giliane să facă discret presiuni asupra lui?

*

* *

Elliot puse geanta de voiaj a Giliane pe masă și se întoarse spre ea. Deși arăta mult mai șic decât de obicei în rochia ei albastră, cu colierul de lapis-lazuli și brățara de aur, părea că se simte la fel de în largul ei ca și în blugi.

Era o idee bună să petreacă weekendul cu ea? În punctul în care ajunsese, Elliot putea scăpa însă ocazia asta.

„Cât de mult mă iubește? Suficient pentru a abandona tot ce a însemnat viața ei până în prezent?“ se întrebă el.

Inspectând încăperea, Giliane făcu ochii mari. Covoarele erau atât de groase încât i se înfundau tălpile în ele, și niște oglinzi enorme cu rame aurite reflectau pereții lambrisați.

– Ne aflăm departe de Bayou Lafarge, spuse Elliot. Crezi că o să meargă?

– Ar trebui, replică ea.

– O să mă schimb și mă întorc într-o oră.

– Doamne, nici n-o să am timp destul să mă tăvălesc pe covoare.

– Stai, că n-ai văzut încă baia! Aș face mai bine să-ți acord o oră și jumătate.

Ușa se închise în urma lui și ea plonjă pe pat. Faptul că venise aici cu Elliot fusese poate o eroare. Sejurul se putea termina cu plânsete, dar pentru moment se simțea ridicol de fericită. Tot timpul drumului, el fusese vesel și spiritual: exact ceea ce avea ea nevoie.

Aceste ultime săptămâni fuseseră pentru ea o experiență nouă, așa că-i căzuse bine să plece puțin de pe insulă. Iar Elliot lucrase mai mult ca de obicei la instalarea noilor echipamente. Poate că în seara asta își vor putea lăsa grijile la o parte și să se distreze, pur și simplu.

Ajunsă în acest punct cu gândurile ei, Giliane se ridică și se îndreptă spre baie. Văzând-o, scoase un fluierat admirativ.

– E momentul să fac o baie pe cinste, șopti ea dând drumul la robinetele sofisticate ale căzii de marmură.

*

* *

După o oră și jumătate, Giliane termina să se fardeze.

– Nu-i rău deloc, decise ea uitându-se în oglindă.

Nerăbdătoare să îmbrace rochia pe care i-o făcuse Adèle, plecă din fața oglinzii ca să scoată din dulap toaleta din saten turcoaz.

După câteva clipe, se admira într-una din oglinzi. Adèle avusese dreptate: rochia era trăsnet și-i venea de minune. Extrem de satisfăcută, își puse în urechi cerceii cu diamante și-și prinse la încheietura mâinii brățara de aur cu diamante pe care o avea de la mama ei.

„Ar fi bine să-mi pun vesta“ gândi ea.

Șocul va fi și așa destul de mare. Era mai bine ca Elliot să nu vadă totul de la început. Nu va fi de acord în mod sigur cu ținuta ei, dar va fi impresionat. O bătaie ușoară se auzi în ușă. Giliane deschise cu un zâmbet calm.

– Ești... gata? o întrebă el, tulburat la vederea ei.

– Da, sunt.

– Și ți se pare drept? mormăi el.

Ea dădu veselă din mână.

– Totul e drept, în dragoste ca și în războaie.

– Și la ce ne oprim astăzi?

– Alege! îi răspunse ea luându-l de braț.

*

*

*

Elliot nu-și putea lua ochii de la ea. Lumina lumânărilor o făcea încă și mai frumoasă.

„Ar fi fost mai bine să sărim peste masă“ gândi el.

Nu credea că mai rezistă o jumătate de oră fără să explodeze și Giliane nu făcea nimic ca să aranjeze lucrurile.

Privindu-l printre gene, ea se simțea feminină și seducătoare. Să flirteze mai întâi și apoi să-l seducă era un joc la care nu se mai pretase până acum.

– A fost bine că am evadat puțin, constată ea.

– E adevărat. Iubesc mlaștina, dar aș înnebuni dacă n-aș scăpa din când în când de acolo.

Acum trei săptămâni nu i-ar fi mărturisit nici în ruptul capului asta.

– Îmi pare rău că luna asta a fost atât de monotună. De obicei primim mai mulți oaspeți. Sper că n-ai suferit din cauza singurătății.

– Deloc.

Era adevărat, și era surprinsă din cauza asta. Nu dorise să aibă o companie oarecare în acest răstimp.

– Oricum am văzut mai multă lume decât tine. În absența ta, am jucat rolul de gazdă pe lângă tatăl tău.

– Mi-a spus că te-ai descurcat de minune. Și că ești foarte bună la șah.

– L-am lăsat să câștige din când în când, dar nu-i spune asta. Mișcându-și paharul, Elliot privi reflexele vinului.

– Tatăl meu mi-a vorbit foarte mult despre mama, săptămâna asta. Nu-mi amintesc de ea, dar știu că bunicul meu s-a împotrivit acestei căsătorii.

– De ce?

– Ea provenea dintr-un mediu total diferit. Tatăl ei era un fermier bogat și ea primise o educație foarte bună. Dar eu cred că era o fire foarte independentă și destul de simplă. Cred că i-a fost greu alături de tata.

Bău o înghițitură de vin.

– Am avut întotdeauna impresia că el a regretat faptul că s-a însurat cu ea, dar m-am înșelat. M-a asigurat că acei patru ani de certuri și de dragoste au fost cei mai plini din viața lui.

Înțelegând prea bine unde voia el să ajungă făcându-i aceste mărturisiri, Giliane decise să nu marșeze. Nu voia să renunțe și la puținul amor-propriu pe care-l mai avea.

„Nici gând să-mi pledez propria mea cauză!”

– M-am gândit mult la tine și la mine. Și nici acum nu sunt sigur.

– Adică?

– Va putea exista între noi mai mult decât o serie de explozii? Ne vom putea iubi, având în vedere diferențele care ne despart?

Văzând cuta care-i brăzda fruntea, Giliane fu gata să zâmbească.

„Bietul Elliot, ce luptă se duce în el!”

Dar în seara asta nu voia să-și facă griji. Fără să-l întrebe ea, îi vorbise despre ruptura cu Adèle. Dacă îi mai dădea timp, va sfârși poate prin a accepta secolul douăzeci cu toate imperfecțiunile lui. Și în secolul douăzeci, chiar cineva atât de închistat ca el își va putea da seama că se potriveau perfect.

Îi aruncă o privire de ingenuă, cum văzuse prin filme.

– Nu există nici o garanție, Elliot. Viața este o afacere riscantă.

„Își va asuma el riscul?“ gândi ea văzându-l cum strânge paharul.

O parte din el ar înclina să spună da, dar Elliot fusese crescut în spiritul datoriei și al tradiției. Va reuși oare?

– Nu-mi place să risc, spuse el ca și cum îi citise gândurile.

– Așa e, îi dădu ea dreptate.

După ce bău o înghițitură de vin, ea îi zâmbi.

– Nu mă inviți la dans, Elliot? Mi-ai promis.

Fără să mai aștepte răspunsul, ea se ridică, își scoase vesta și o așeză pe spătarul scaunului. Spre marea ei satisfacție, Elliot se holbă uimit la ea și un mușchi de pe obraz începu să-i joace, semn că era revoltat.

– Vii? îi spuse ea înainte de a-și croi drum printre mese până la ringul de dans.

Acolo se întoarse pentru a-l aștepta. Albul cămășii făcea ca pielea și ochii lui să pară și mai întunecați.

„Costumele îi vin bine. Aproape la fel de bine ca salopetele“ gândi ea.

Când ajunsese în fața ei, Giliane îi adresă un zâmbet în care puse toată dragostea ei. După ce înregistră mesajul, Elliot îi zâmbi la rândul lui și o luă în brațe. Cu un oftat din adâncul sufletului, ea își sprijini capul pe pieptul lui, închizând ochii și abandonându-se muzicii.

Elliot era un dansator bun. Giliane se lipi și mai mult de el. Mâna lui Elliot se strânse instinctiv în jurul degetelor ei. Pasiunea pe care o simțea pentru el era atât de puternică încât Giliane se înfioră.

Îndepărtând-o de el, Elliot o privi.

– O să ne iubim în seara asta, îi șopti el.

Văzându-i privirea pătimașă, Giliane râse încet.

– Crezi?

– Problema e să pot aștepta până ajungem sus. Ai dansat destul? îi zâmbi el.

*

* *

Ușa de la camera Giliane se închise în urma lor și ea se opri gâfâind. Prin întuneric, zărea în fața ei silueta lui Elliot. Lăsase fereastra deschisă, și luminile și zgomotele orașului ajungeau până la ei.

– Nu aprinde lumina, îi spuse el cu o voce răgușită. Îmi place așa.

Lumina lunii îi permitea să-i vadă ochii imenși și buzele întredeschise.

Cuprins de dorință, Elliot se apropie fără zgomot de ea și ridică mâinile pentru a-i scoate cerceii, fără să rostească nici un cuvânt. Se auzea doar zgomotul respirațiilor lor.

Scoțându-i un sân din corsaj, el îl încălzi cu gura. Fiindcă Giliane gemu, făcu același lucru și cu celălalt. Apoi își trecu mâna prin părul ei pentru a-i scoate agrafele.

Nerăbdător, trase de fermoar și făcu să-i alunece rochia laolaltă cu lenjeria, de-a lungul picioarelor.

Pe urmă, febril, se luptă cu propriile lui haine, fără ca tânăra femeie să aibă puterea de a-l ajuta. Sprijinită de lemnul răcoros al ușii, le văzu răspândindu-se pe jos.

Înainte ca Elliot să fi sfârșit, Giliane se apropie de el, își lipi mâinile de pieptul lui și începu să-l sărute.

Elliot își demonstrează brusc forța ridicând-o în brațe pentru a o purta astfel până la pat. Ea se cufundă în moli-ciunea așternutului proaspăt, răsând și întinzându-i brațele.

El o urmă cu un geamăt. Căldura gesturilor lor se asemena cu căldura nopții, în timp ce ei plecau într-o călătorie languroasă, la fel de senzuală și luxoasă ca decorul camerei. Hotărârea Giliane era deja luată, așa că se lăsă dusă de val.

Elliot avea impresia că se poate contopi definitiv cu ea. Giliane era numai mătase și parfum. Exista vreo femeie pe lumea asta care să se poată compara cu ea?

Limba lui explora ascunzișurile trupului ei, cu mișcări încete, îmbibându-se cu mirosul corpului ei.

Giliane începu să tremure violent, sondând profunzimile unei senzualități mult mai voluptuoase decât crezuse.

– Elliot, îi șopti ea pierdută.

– Da, dragostea mea, gemu el, emoționat de sensibilitatea ei.

O trase peste el pentru a o săruta încet, până ce Giliane se va liniști puțin.

Descoperi în sine un apetit pe care nu și-l bănuise nicio dată. Cu cât i se dăruia această femeie, cu atât mai mult îi cerea el, dornic de a-i cunoaște orice sentiment, orice reacție. Pasiunea pe care și-o stăpânise cu atâta grijă se dezlănțuise. Cu Giliane intra direct în inima senzualității unde se exprimau esența virilității lui și esența feminității ei. Nu mai existau nici reținere nici prudență. Și acesta nu era decât începutul.

Înconjurându-i coapsele cu picioarele ei, Giliane se abandona total. Avu impresia că amândoi, femeie și bărbat, se dezagregă, redevenind elementele creației inițiale.

*

* *

Mai târziu, mult mai târziu, Elliot se ridică într-un cot ca să-i zâmbească. Moleșită, Giliane îi mângâie obrazul.

– Ești minunat. Știi asta?

– Și tu, răspunse el extrem de serios.

Contrastul dintre satenul cearșafurilor și mătasea părului ei era copleșitor pentru el.

Pentru prima oară, nu i se mai părea de domeniul fanteziei să se gândească la un viitor comun cu Giliane.

*

*

*

După un timp, ieșiră pe balcon, mișcându-se în ritmul muzicii care venea de jos. Strânsă de brațul lui puternic, Giliane îl simți că se crispează pentru o fracțiune de secundă înainte de a o întreba, cu o voce aproape neutră:

– Aș putea să citesc primul tău articol?

Ce concesie!

„Nu ți-e teamă că te molipsești?” fu gata să-i răspundă Giliane.

Dar el făcuse deja o mare parte din drumul care ducea spre ea, așa că tânăra femeie îi răspunse cu drăgălășenie:

– Când vrei.

Luând-o de umeri, Elliot o privi.

– Cred că aș face bine să mă obișnuiesc cu toate aspectele vieții tale. Fiindcă pentru mine nu va mai exista niciodată o altă femeie în afară de tine, adăugă el înainte s-o sărute pătimaș pe buze.

Capitolul 13

Tatăl lui începuse deja să mănânce când Elliot ajunse la masă.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am primit un telefon din Atlanta, exact când plecam.

Bombănind, Everett îi aruncă fiului său o privire pe sub sprâncenele dese, albite de vârstă.

– Doar noi doi la cină?

Era evident, având în vedere că nu erau așezate decât două tacâmuri la masă. Totuși, Elliot dădu din cap.

– Adèle nu s-a întors încă? insistă Everett. Nu știi când o să se întoarcă?

– Nu. N-am primit vești de la ea.

– Nu ți se pare ciudat?

– Cel mult neobișnuit.

Bătrânul simțea că intervenise o schimbare și părea nervos. În curând va trebui să-l pună la curent. Adèle îi ceruse o săptămână ca s-o facă ea însăși, dar acest termen era deja depășit.

– Giliane nu vine?

Tânăra lua deseori masa cu ei.

– Nu, scrie. Nu vrea să se întrerupă.

Privirea pătrunzătoare a tatălui său nu-i scăpă lui Elliot.

Mestecând la nesfârșit un duminic, își lăsa imaginația să zboare. Și-o închipui pe Giliane goală, în brațele lui. Dorința, devenită de acum familiară, puse imediat stăpânire pe el. Când făcea dragoste cu ea era pe deplin satisfăcut, dar nu se sătura niciodată.

– Îți place Giliane, tată?

– Teribil. Ar fi și greu să nu-mi placă.

După ce termină de mâncat, Everett se îndepărtă de masă în scaunul lui rulant și-și încrucișă brațele cu un aer nemulțumit.

– Sper că nu vei uita care e datoria ta, Elliot. Un gentleman nu revine niciodată asupra cuvântului său și nu părăsește niciodată o femeie. Gândește-te la asta.

– Am încercat să mă gândesc. Și nu mi-a folosit la mare lucru.

Își împinse farfuria cu un gest grăbit și apoi își îndreptă privirea spre tatăl său. Momentul explicațiilor sosise. O clipă se înfruntară din priviri.

Cu durerea în suflet, Elliot constată că trupul bătrânului devenise prea slab pentru o voință de neîmblânzit. Dar se părea că bătrânul începuse să se domolească.

Întinzându-și brațul spre el, îi cuprinse mâna noduroasă și descărnată.

— Tăticule, nu prea ți-am spus-o des, dar sper că știi că te iubesc. Lacrimi de emoție încetoșară ochii lui Everett.

— Știu că și tu mă iubești, deși ți-a fost greu să mi-o spui, continuă Elliot.

— Bineînțeles, mormăi bătrânul.

— Ai încredere în mine?

Tatăl lui îl fixă o clipă în tăcere.

— Despre ce este vorba, băiete? Vrei să-mi spui un lucru pe care n-aș dori să-l aud?

— Poate, dar cred că-l poți suporta.

Din nou, cei doi bărbați se studiară.

— N-o să-i fac niciodată rău Adèlei. Și vreau să evit să-i fac un rău și mai mare. Vezi tu, eu o iubesc, dar ca pe o prietenă sau pe o soră.

Adăugă apoi cu blândețe:

— Sunt îndrăgostit de Giliane, tăticule. Nu cred că e o surpriză prea mare pentru tine.

— Nu, nu e, rosti tărăgănat bătrânul.

— Adèle merită mai mult decât să se mărite cu un bărbat care iubește o altă femeie.

— Fără nici o îndoială.

Buza de jos a bătrânului tremura și lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Elliot simți că i se strânge inima.

După ce-și reveni, tatăl lui îl luă la întrebări:

— Adèle este la curent?

— Da. Cred că n-ai de ce să-ți faci griji pentru ea. Are și ea niște planuri.

Everett făcu un gest spre tava de argint pe care era așezată corespondența.

– E acolo o scrisoare de la ea. Ai face mai bine s-o citești.
Surprins, Elliot luă plicul albastru. Acesta conținea un altul, adresat tatălui său, precum și un simplu mesaj pentru el:

*„Dragul meu Elliot,
Totul merge strună. Lui Alvin Kohn îi plac la nebunie desenele mele și asta mă face să mă simt fericită. Deci ai făcut bine că m-ai părăsit. Sper că nu te-ai supărat pe Giliane. Aș dori să fiu nașa primului tău copil. Și al copilului ei. Așa că simplifică lucrurile, ca să fie copilul „vostru“. Alăturat se află o scrisoare pentru Everett. Sper că îl va ajuta să accepte plecarea mea. Simpatia lui pentru Giliane va face restul. Trimite-mi vești despre tine. Toată afecțiunea și prietenia mea pentru totdeauna. Adele“*

Chipul tânărului bărbat se luminează.

– Ce spune? îl întrebă Everett.

Cu un surâs vesel pe buze, Elliot se ridică să-și îmbrățișeze tatăl și-i întinse foaia de hârtie.

– Citește singur. Mă duc s-o văd pe Giliane.

Ieși din casă cu pași mari și nu încetini decât când se văzu pavilionul. Deopotrivă neliniștit dar și fericit, el trase adânc aer în piept. Viața lui era în mâinile Giliane.

„O să reușim oare?“ se îngrijoră el.

Trebuia. El nu mai avea de ales sau poate că nici nu avusese niciodată. Cu un aer hotărât, străbătu ultimii metri.

*

*

*

Giliane băgă un teanc de foi dactilografiate într-o cutie, al cărei capac îl lipi cu bandă adezivă. Era rezultatul unei luni din viața ei. Poate prea personal pentru a fi publicat, el oferea totuși informații prețioase asupra regiunii.

Cel mai important însă era că-și regăsisse încrederea în sine. Și era capabilă să scrie bine.

Auzind pași pe vereandă, tânăra își ridică ochii și zâmbi văzându-l pe Elliot. I se păru mai înalt, cu spatele mai drept, și avu impresia că fața lui strălucea de o bucurie nouă.

– Ce s-a întâmplat? S-ar zice că ai primit cel mai frumos cadou din viața ta!

Din doi pași, Elliot ajunse lângă ea, o luă în brațe și o învârti până-i veni amețea. Fusta de un roz-pal formase un vârtej în jurul lor. Când el o puse jos, Giliane își sprijini capul de umărul lui.

– Giliane, vrei să te măriți cu mine?

Obrajii tinerei se înroșiră și ea îl privi printre lacrimile care-i încetoșau ochii.

– Elliot! Credeam că n-o să-mi spui niciodată asta.

Cu un deget, el îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– În capul meu am mai spus-o de o mie de ori, ca să exerseze, să găsesc tonul potrivit...

- A fost perfect.
- Ți-am spus că te iubesc? îi șopti el dragăstos.
- Mai spune-mi o dată, îi răspunse ea, neputând să-și stăpânească plânsul.

Zâmbind, Elliot o strânse la piept, cu bărbia sprijinită de creștetul ei. Rămaseră astfel un moment, savurând libertatea de a se iubi.

– Giliane, nici nu-ți poți da seama cât te iubesc, spuse el copleșit de intensitatea sentimentelor lui.

– Va trebui să mi-o arăți, pretinse ea.

*

* *

„Fericirea face ca lucrurile să pară diferite.“ Iată ce descoperi Giliane în cursul după-amezii.

Nu se grăbeau. Fiecare mângâiere era însoțită de o șoaptă de dragoste. Dar în curând mângâierile deveniră îmbrățișări, căldura deveni fierbințeală, suspinele se transformară în gâfâieli.

– Rămâi cu mine, Giliane, rămâi cu mine, dragostea mea, îi șopti Elliot la ureche.

Ea îl îmbrățișă, lipindu-se de el, amețită de senzațiile violente pe care le încerca alături de Elliot.

*

* *

Mai târziu, mult mai târziu, Elliot dădu la o parte cu degetul șuvițele de păr lipite de fața Giliane.

– Sunt de acord cu ideile tale în privința aerului condiționat. Ar fi absurd să mă simt răcorit într-un asemenea moment.

– Te-am făcut să cobori din turnul tău de fildeș, zâmbi ea.

– Sper că mă vei urma.

– Din când în când, fu ea de acord.

Cu o strângere de inimă, Giliane îl simți că se crispează. „Nu acum“ îl rugă ea în gând.

Era necesar, bineînțeles, să se detensioneze multe lucruri în relația lor, iată de ce tânăra femeie ar fi vrut să petreacă măcar câteva zile fericite înainte de a le aborda. Atât cât să consolideze ceea ce cuceriseră până acum.

– Ce înseamnă „din când în când“?

– Nimic. Nu sunt decât niște simple cuvinte. Să nu mai vorbim despre asta, de acord?

– Dimpotrivă, să vorbim. Să lămurim imediat totul.

Elliot se așeză, încruntat.

– Va trebui să-ți abandonezi munca după ce ne vom căsători, Giliane.

– De ce?

– Cum vei putea să călătorești și să crești copiii?

Sub privirea lui furioasă, Giliane simți că îngheață. Cum de putuseră trece atât de repede de la acea înțelegere perfectă la o aparentă ostilitate?

– Elliot...

– Cum? insistă el.

Ea ridică dintr-un umăr pentru a-și relaxa mușchii încordați. Nu era posibil. Zâmbi.

– N-ar trebui să merg nici așa de departe nici așa de des, Elliot. Și e necesar un oarecare timp pentru a face copii. Până atunci voi putea lucra.

– Eu vreau să fii cu mine.

Ea îi mângâie cu un deget maxilarul cirspat.

– Deci e în regulă. Va trebui să călătoresc și eu, fiindcă tu o să lipsești cam din două în două săptămâni. Doar nu crezi că o să te aștept cuminte acasă.

Fără nici un chef, el îi răspunse la surâs. Giliane era irezistibilă și el nu avea chef să se certe cu ea.

– De acord, ai câștigat.

Simțindu-se nespus de ușurată, ea se ridică și-și îmbracă halatul.

– Vino în salon. Îți pregătesc o citronadă.

În timp ce tăia și storcea lămâile în bucătărie, Giliane văzu că ploaia va începe din minut în minut. De dimineață atmosfera era apăsătoare și se strânseseră nori negri. Un tunet răsună din depărtări.

În salon, Elliot frunzărea un ziar. Ea se pregătea să-l servească, dar în acel moment Elliot mototoli furios paginile.

– Ce naiba! urlă el. Uită-te aici!

– Ce e?

– Aici! Cum ai putut face asta, Giliane?

Se întoarse spre ea și-i arătă. Cu ochii holbați de uimire, tânăra privi fotografia pe care i-o indica și, fără să-i vină să creadă, citi în tăcere articolul.

Năucită, citi și reciti fiecare cuvânt. Fotografia era cea pe care i-o făcuse lui Elliot în prima zi, dar textul, sau mai degrabă legenda, era probabil opera lui Jack.

„Elliot Escudier, moștenitorul imperiului Escudier, trage de timp.“

Cititorii erau informați despre provocarea pe care i-o lansase el lui Giliane și erau invitați să cântărească rezultatul și să-și dea părerea dacă un studiu aprofundat era mai bun decât niște prime impresii.

„Cum a putut face Jack așa ceva?“ se întrebă ea.

Bombănind, Elliot reveni din dormitor unde se dusesese ca să se îmbrace și o privi în ciudat.

– Ar fi trebuit să chemăm un fotograf în timp ce făceam dragoste. Poate că i-ar fi interesat pe cititorii tăi. Poate că ar trebui să-i lăsăm pe ei să decidă dacă vei continua să lucrezi și după căsătoria noastră.

Sângele care părăsise chipul Giliane, la vederea clișeului, îi reveni în obraji.

„Elliot consideră că am fost de acord cu publicarea acestui articol! Deci, așa mă crede?“ se indignă ea.

Furioasă, făcu tot ziarul cocoloș.

– Nimeni nu va decide în locul meu dacă trebuie sau nu să-mi continuu lucrul, fiindcă nu mai este cazul. Cum de am putut fi atât de idioată încât să mă îndrăgostesc de un tip atât de îngust la minte, atât de stupid și de insensibil ca tine?

– Deci aperi fițuica asta? izbucni el.

– Nu apăr nimic, nici măcar pe mine! M-am săturat până peste cap de prejudecățile tale și de amorul tău propriu. Punctul tău de vedere nu reprezintă adevărul absolut! M-ai obosit cu ideile tale învechite, așa că pleacă de aici cu ele cu tot!

Asemeni unei eroine de teatru, Giliane îi arată ușa.

– Iar în privința căsătoriei, poate că o mai poți convinge încă pe Adèle. E singura persoană din câte cunosc, care este destul de tolerantă ca să suporte un copil de treizeci și cinci de ani!

Năuciți de a vedea o asemenea prăpastie căscându-se între ei și nefiind în stare nici unul să dea înapoi, se cântăriră din priviri.

– Asta vrei? o întreabă el încordat.

– Asta vreau.

Un fulger brăzdă cerul, urmat de un zgomot asurzitor.

– Poate că ai dreptate. Am impresia că suntem iremediabil diferiți și deci ireconciliabili.

Trecând prin fața Giliane, Elliot se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă! Chiar dacă n-o să-l citești, ia-l. Tocmai am închis un capitol din viața mea! exclamă ea întinzându-i cutia, atunci când el ajunsese în prag.

Și cu un gest hotărât, ea trânti ușa în urma lui cu toată puterea.

Se sfârșise!

Capitolul 14

Giliane se duse în baie și trânti ușa ca pentru a ridica între ea și Elliot o nouă barieră, fizică de data asta. Era mai bine pentru ea decât să se ducă în cameră. Tentatia de a se arunca în patul în care făcuse dragoste cu el era prea puternică.

Se propti în fața ferestrei și simți că-i dau lacrimile, torente de lacrimi.

— Nu, nu, nu!

Bătu cu pumnul în geam, se sprijini de faianță, apoi se prăbuși pe pardoseala de marmură.

Când hohotele de plâns încetară și ea se simți epuizată, se așeză într-un colț, înconjurându-și genunchii cu brațele și încercă să nu se mai gândească la nimic. Avea impresia că este o figurină de porțelan plină de crăpături, gata să se spargă la cea mai mică atingere!

Umiditatea aerului o făcu să se înfioare și se ridică.

„Viața continuă, gândi ea, cu sau fără dragoste“.

Evitând să se uite în oglindă, se duse în bucătărie să pună ceainicul pe foc. Dorea să bea un ceai calmant.

Așezată în fața ceștii pline, simți un fel de resentiment. De ce să încerce să-i explice lui Elliot punctul ei de vedere? Se săturase de ideile lui fixe, de faptul că se lovea mereu cu capul ca de un perete când voia să-i explice ceva. Nu va risca să fie din nou respinsă.

Simțind că-i dau din nou lacrimile, dădu ceaiul deoparte și netezi cu grijă ziarul mototolit, încercând să înțeleagă atitudinea lui Elliot.

„Ce aș simți eu dacă un cotidian național ar publica o fotografie unde aș apărea în vechiturile pe care le port când îmi zugrăvesc bucătăria? se întrebă ea. Mi s-ar părea în mod sigur caraghios.“

Dar un articol privind aventura ei amoroasă cu bărbatul cel mai important din viața ei, nu i-ar trezi poate aceeași reacție. Celebritățile de genul lui Elliot erau victimele ziariștilor, de aceea era și explicabilă antipatia lor față de ei.

Nu atât conținutul articolului îl șocase cât ideea că Giliane putuse să fie amestecată în publicarea lui. Cum de putuse crede așa ceva?

Oftând, luă din nou ziarul la puricat. Informația provenea în întregime din conversația telefonică pe care o avusese cu Jack. Avea el dreptul să se folosească de ea?

Deschizând ușa de la intrare, privi cerul cenușiu, ploaia care lovea frunzișul cu un zgomot monoton.

O trecu un fior și intră în salon. Luă telefonul și formă un număr.

— Jack, sunt eu, Giliane.

Avea de gând să rămână calmă și rezonabilă.

— Cum ai putut să-mi faci așa ceva? spuse ea, izbucnind imediat în lacrimi.

*

*

*

A doua zi, Elliot privea pe fereastra hotelului din Baton-Rouge, măcinat de gânduri negre.

Întâlnirea de afaceri de dimineață fusese un eșec total: nu fusese capabil să se concentreze, gândul lui zbura în permanență spre Giliane.

Ideea articolului nu-l mai înfuria. O jumătate de oră de gândire fusese suficientă ca să-l facă să înțeleagă că ea nu era vinovată cu nimic. Dar cum să uite lucrurile pe care și le spusese?

Întorcându-se spre cutia dreptunghiulară care zăcea pe masă, o deschise. Era cel de al doilea articol. După ce-l răsfoise pe primul, fusese nevoit să recunoască faptul că era bine scris și nu va face decât să atragă mai mulți turiști în zonă.

Își începu nerăbdător lectura. Dedicatia îi sfâșie inima: „Lui Elliot“.

După o oră și jumătate, ajunsese la ultima pagină. Sprijinindu-și capul de spătarul scaunului, trase aer în piept.

– Giliane are dreptate. Sunt un imbecil.

Dacă ar fi scris articolul cu mâna lui, n-ar fi putut descrie mai bine ceea ce simțea pentru acest pământ și tradițiile lui. Munca ei era absolut remarcabilă.

Rușinat, umilit, trebui să recunoască faptul că Giliane avea talent. După lectura acestui articol, nimeni nu putea rămâne indiferent față de Louisiana de Sud.

De ce nu înțelesese asta mai devreme? Giliane și confrății ei ar fi putut fi cei mai buni aliați în lupta lui pentru ocrotirea mediului ambiant.

Se auzi soneria telefonului.

„Giliane!” se gândi el imediat, cu o speranță nebunească în suflet.

– Elliot Escudier? se auzi o voce bărbătească.

– Da. Cine sunteți?

– Jack Ryan. Nu mă cunoașteți, dar cred că v-am dat viața peste cap.

„Șeful ei!”

– Nu. Mi-am făcut-o singur cu mâna mea, spuse el cu un râs scurt.

– Ascultă, Giliane mi-a telefonat aseară. De fapt, nu m-am gândit că v-aș putea face un rău cu asta. Cititorii îmi cer tot timpul noutăți. Când ești așa de cunoscut ca ea, trebuie să accepți acest aspect al lucrurilor. Am acționat deci ca de obicei, fără să mă gândesc că ți-ar putea dispăcea.

Cum Elliot nu-i răspundea, el continuă:

– Oricum, îți datorez scuze. Giliane n-a fost la curent cu asta și la telefon era furioasă foc. Niciodată nu se bagă în viața particulară a oamenilor fără voia lor. De aceea a ales rubrica de călătorii.

– Cred că tocmai mi-am dat seama de asta citindu-i articolul, remarcă Elliot ca pentru sine.

Parcă prinsese din nou viață. Ce idiot fusese! Trebuia să vorbească imediat cu Giliane, dar va fi suficient? Ea îi dăduse până acum destule șanse.

– Jack, vrei să faci ceva pentru mine?

– Dacă pot.

– Vreau să publici ceva despre mine și Giliane mâine și să-mi trimiți un exemplar. Ai un stilou?

– Da. Te ascult.

„Elliot Escudier dorește să vă anunțe că este nebunește îndrăgostit de Giliane Killmartin și că își va schimba salope-

ta cu smochingul imediat ce ea va spune da. Iar în privința pariului, recunosc că l-a câștigat ea. Îi voi oferi trei săptămâni din luna de miere, oriunde va dori ea. Urați-mi noroc. Scrisorile care vor pleda cauza mea vor fi binevenite.“ Ce părere ai?

– Formidabil, răspunse Jack după ce se potoli din râs. Ești sigur că asta nu mai e o imixtiune în viața ta particulară?

– Dacă mi-o poate aduce înapoi pe Giliane, n-are nici o importanță. Poți să publici asta?

– Cu plăcere. Sunt invitat la căsătorie?

– Poți face chiar și reportajul. Îți mulțumesc, Jack, și sper să te întâlnesc curând.

– Și eu. Noroc! E atât de încăpățânată!

– Mie-mi spui?

După ce închise, își anulă toate întâlnirile, apoi formă un număr.

– Sully? Ascultă, spune-i tatei că ai venit după inel – îl sun eu ca să-i explic – și păstrează-l la tine până mâine dimineată. De acord?

Și cum Sully tăcea, discret dar curios, el adăugă:

– Știi prea bine pentru cine e. Ai grijă ca nu cumva să părăsească insula.

Rezolvat în privința inelului care aparținuse mamei și bunicii lui. Dar Elliot voia să-i cumpere și el ceva. O diademă! Orice prințesă trebuia să poarte o diademă.

Își aruncă repede haina pe umeri și se îndreptă spre ascensor.

*

* *

Stând în picioare pe verandă, Giliane scoase un oftat din adâncul pieptului, gândindu-se la viitor. Taxiul era pe drum ca s-o ducă la aeroport, dar nu știa încă ce destinație va lua.

Ideea de a călători nu-i mai surâdea. Anii se așterneau în fața ei, goi și dezolați. Personajele îi apăreau ca printr-un fel de ceață. Își închipui că trece prin ceață și mulțime, în căutarea chipului iubit.

De bine de rău, reușise să-și ia rămas bun de la Sully fără să izbucnească în lacrimi. Despre Everett nici nu putea fi vorba. O să-i lase doar un bilețel și un cadou: o carte despre tehnica jocului de șah, scrisă de un maestru rus.

Câinele care venise s-o viziteze în prima seară, se apropie de ea. Giliane se aplecă să-l scarpine între urechi.

Larimile îi umeziră ochii și-și lipi capul de cel al câinelui.

– Faptul că plec de aici e încercarea cea mai grea la care am fost supusă vreodată, îi mărturisi ea.

*

* *

Cu mâna streășină la ochi, Sully îl privi pe Elliot coborând din elicopter, cu părul ciufulit din cauza curentului făcut de elice.

– Băiete, ești cu adevărat îndrăgostit, îi spuse el în loc de salut.

– Mai e aici?

– Da. A venit să-și ia rămas-bun. Dacă n-aș fi știut urmarea, aș fi plâns împreună cu ea. A chemat un taxi. Grăbește-te!

– Nu-l lăsa să intre.

Își lăsa valiza în grabă la Sully, după ce scoase din ea o cutiuță albastră și un ziar. Apoi unchiul lui îi puse în mână o altă cutiuță, din catifea neagră, pe care o scoase din buzunar. Dând din cap, îl privi cum pleacă în goană.

Pavilionul era liniștit și foarte ordonat. Nimeni nu răspunse chemării lui. Inima i se strânse când o văzu pe Giliane sosind cu capul în jos, din direcția reședinței familiale. Îmbrăcată de călătorie, purta o fustă mov cu o vestă asortată. Mersul ei lent diferea atât de mult de pasul ei obișnuit încât Elliot se încruntă.

Abia când ajunse la scări, tânăra îl văzu și se opri brusc. Apoi își reveni, întâi pălind apoi înroșindu-se în obraji.

– Bună ziua, Elliot, sau mai bine la revedere. Luna s-a scurs și taxiul meu e pe drum.

– N-o să vină. Sully a primit ordin să nu-l lase să intre pe proprietate.

O speranță se născu în inima ei.

– De ce?

– Fiindcă vreau ca tu să rămâi aici, cu mine.

– De ce? insistă ea.

– Pentru că te iubesc, spuse el încercând să vorbească pe un ton calm, pentru că am fost un imbecil, pentru că, fără tine, nu trăiesc decât pe jumătate.

Ar fi putut mai bine să lase să i se ghicească emoția. Tonul și ziarul împăturit sub braț îl făceau mai degrabă să pară o persoană oficială care discută probleme de afaceri.

– Nu vreau să-ți impui „alegerea” împotriva propriei tale voințe, Elliot.

Deschizând ușa, el îi făcu semn să intre.

– Nu înțelegi, Giliane. Am greșit. Uite, citește asta, îi spuse el întinzându-i ziarul.

Înainte ca ea să fi terminat de citit anunțul, lacrimile începuseră să i se rostogolească deja pe obraji.

– Te iubesc, spuse el privind-o.

Cu un zâmbet fericit, ea se cuibări la pieptul lui.

– Mai repetă-mi asta de o mie de ori!

Buzele lui le căutară pe ale ei.

– O sărutare valorează mai mult decât o mie de cuvinte.

Elliot o trase spre divan și se așeză alături de ea.

– Giliane, nu vreau să crezi că mi-ar plăcea să te schimbi. De fapt, mă temeam că scrisul te-ar putea îndepărta de mine... Dar mi-a plăcut articolul tău. Cred că o să mai citesc reportaje de genul ăsta ca să aleg locul unde îmi voi... unde ne vom petrece concediile.

– Ar fi trebuit să-mi închipui, spuse ea zâmbind. Cum m-am decis să abandonez ziaristica, tu schimbi macazul. Indiferent care ar fi poziția mea, tu o alegi pe cea opusă.

– Nu există decât un singur mijloc de a avea ultimul cuvânt cu tine, replică el prefăcându-se indignat.

Îi ridică bărbia cu un deget și puse stăpânire pe buzele ei cu o sărutare care o ameți.

– Să știi, reluă ea, că eu nu călătoream decât fiindcă nu eram legată de un loc anume. Dar acum am un motiv irezistibil de a rămâne aici.

Văzându-i expresia fericită, Giliane înțelese că spusese exact cuvintele pe care le aștepta de la ea.

– Nu mai ai îndoieli, nu-i așa? O să-mi petrec restul vieții alături de tine.

Ridicând-o în brațe, el o purtă până la pat și o dezbracă. Se pregătea să se dezbrace la rândul lui, când își aduse aminte brusc să caute în buzunar.

– Ți-am adus un cadou de la Baton-Rouge, spuse el întinzându-i cutiuța albastră.

– Elliot... șopti ea privind încântată diadema cu diamante și safire.

– Pentru prințesa mea, șopti el cu o voce încărcată de emoție, aranjându-i-o pe cap.

– Dar nu sunt îmbrăcată pentru așa ceva!

– Ești exact așa cum trebuie.

Apoi scoase cealaltă cutiuță.

După ce o deschise, Giliane rămase fără glas, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe catifeaua neagră. Inelul era vechi, împodobit cu trei diamante, șlefuite de o mână de maestru. Giliane cunoștea semnificația acelei bijuterii: cu ea, Elliot îi oferea sufletul familiei lui.

– A fost al mamei mele, al bunicii mele, al străbunicii mele. Acum inelul este al tău.

– N-am nimic să-ți ofer în schimb, rosti ea cu o voce tremurătoare.

– Ba da. Totul.

Așezându-se lângă ea, îi înconjură umerii cu brațul. Trebuia ca ea să înțeleagă asta.

– Ascultă, Giliane. Înainte să-ți faci tu apariția aici, aveam totul în afară de fericire. Viața mea era o încrengătură de responsabilități față de tradiție. Dar o tradiție trebuie să trăiască, să aibă o semnificație. A noastră se pierdea.

Tonul lui era plin de sinceritate.

– Tu m-ai salvat, Giliane. Cu tine, pot să râd și să plâng. Am în continuare o responsabilitate față de tradiție, dar ea nu mă mai poate îngropa.

Cu capul plecat, tânăra femeie plângea cu lacrimi fierbinți.

– Plâng, fiindcă în viața mea n-am mai fost atât de fericită, hohoti ea.

– Atunci plângi, scumpo, dar când vei sfârși, poți să mă faci și pe mine fericit.

– Cum? îl întrebă ea nerăbdătoare.

– Așa, îi șopti el.

Și o culcă încet pe spate. El se sprijini într-un cot și-și aplecă gura spre ea.

Buzele lui îi atinseră fața și gâtul într-o mângâiere ușoară înainte de a pune stăpânire pe gura ei.

– Care dintre noi va scrie articolul pentru *Herald*? se interesă ea în glumă, când el își slăbi puțin strânsoarea brațelor.

Cu râsul pe buze, el o făcu să tacă în felul lui.

Sfârșit